Colecția

Iubiri de poveste

Teresa Medeiros

Lecții de seducție

Bestseller *New York Times*

Charming the Prince
Teresa Medeiros

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Lecţii de seducţie
Teresa Medeiros

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEDEIROS, TERESA
Lecţii de seducţie / Teresa Medeiros. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-607-1
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

Lecții de seducție

Traducere din limba engleză
Florența Simion

Alma

Lui Irwyn Applebaum, pentru credinţa de nestrămutat în scriitorii lui şi pentru că nu încetează să se dedice ficţiunii feminine.

Pentru doamna Meriweather, doamna Silvey, doamna Truitt, doamna Warren, doamna Brown, doamna Sharon, doamna Wade Holder, dominişoara Alma Ferguson, domnul Fielder, domnul Johnson, domnul Jent, doamna Brenda Watson, doamna Pat Mickel, domnul Darvis Snod-grass, domnul Ted Parrish, domnişoara Mary Hart Finley, doamna Amanda White, domnul Robert Adkins, doamna Lisa DiPasquale, doamna Becky Griffin, domnul David Schuermer, doamna Patricia Ramsden, Melissa Bregenzer şi pentru toţi profesorii care se străduiesc să le inspire elevilor dragostea de învăţătură şi de lectură. Şi mai ales pentru domnul Ernie Davis, care mi-a dat odată nota opt la trigonometrie, cu toate că abia dacă meritam un şase, numai pentru că i-am promis că n-o să mai merg niciodată la un curs de trigonometrie, şi care mi-a adresat nemuritoarele cuvinte: „Nu există cărţi proaste. Pur şi simplu, unele cărţi sunt mai bune decât altele".

Lui Michael. Dumnezeu m-a binecuvântat cu multe în viaţă, însă darul cel mai preţios a fost că tu te-ai îndrăgostit de mine.

Prolog

Anglia, 1347

Lady Willow de Bedlington aşteptase clipa aceasta întreaga ei viaţă. Îl strângea cu putere de mână pe tatăl ei şi se balansa de pe un picior pe altul, atât de emoţionată, încât se temea că avea să facă pe ea.

În sfârşit, după şase ani de speranţe şi rugăciuni, urma să aibă şi ea o mamă a ei.

Aruncă o privire furişă spre tatăl ei. Era la fel de chipeş ca regele Edward, aşa cum stătea, înalt şi drept, în curtea castelului lor, în tunica peste care purta o pelerină stacojie strânsă la mijloc cu o centură. Pelerina i-o fi fost cam jerpelită, iar teaca sabiei lipsită de luciu, însă Willow îi sărise în braţe şi-i pieptănase barba roşcată cu reflexe aurii cu doar câteva clipe înainte ca trâmbiţa heraldului să anunţe că se trăsura logodnicei sale se apropia.

–Tată? şopti ea din colţul gurii, pe când aşteptau ca trăsura însoţită de un alai de cavaleri să urce colina până sus.

–Da, prinţesă? răspunse el, aplecându-şi capul spre ea.

–O s-o iubeşti pe Lady Blanche aşa cum ai iubit-o pe mama?

–N-o să mai iubesc nici o altă femeie aşa cum am iubit-o pe mama ta.

Willow îl strânse uşor de mână, mişcată de dorul dulce-amărui pe care îl trăda expresia lui.

El îi făcu cu ochiul, fără prea mare tragere de inimă.

–Dar va fi pe plac regelui să mă vadă căsătorit cu o văduvă nobilă, cum e Blanche. Soţul ei a fost ucis în bătălia care m-a făcut pe mine neputincios în a-mi folosi braţul cu care ţin sabia. Aşa că ea are nevoie de un soţ cu titlu, iar mie îmi trebuie zestrea generoasă pe care i-o va da regele. Apoi continuă, legănându-i

mâna: Gândeşte-te ce bine va fi, Willow, să fim iar în grațiile regelui! Burtica ta n-o să mai mormăie ca un ursuleț. O să avem în fiecare seară vânat proaspăt la masă. N-o să mai fim nevoiți să vindem nici una dintre comorile mamei tale. Chiar şi numai venitul de pe lemnul din pădurile lui Blanche ne va umple cu vârf şi îndesat cuferele pentru ani întregi de acum înainte!

Willow se prefăcea că era încântată, dar pe ea n-o interesau deloc beneficiile de pe urma lemnului, nici cuferele care dădeau pe dinafară. Spera doar ca Lady Blanche să aibă nevoie de o fetiță tot atât de mult pe cât avea ea nevoie de o mamă. N-ar fi fost în stare să îndure absențele îndelungate ale tatălui ei de la castel din ultimele luni dacă nu ar fi ştiut că scopul acestora era să-i aducă o nouă mamă.

Faptul că tânjea după o mamă era singurul lucru pe care-l tăinuise vreodată de el. Adevărul e că de cele mai multe ori se simțea absolut mulțumită să fie fetița tatei. Era încântată să-i cârpească, aşa cu stângăcie, găurile din ciorapii jerpeliți. Era încântată să-l certe când pleca fără pelerină în toiul iernii şi să-i dezghețe cu sărutări barba plină de ace de gheață atunci când se întorcea. Era mulțumită să chicotească plină de încântare când el o numea „prințesa lui" şi-i răvăşea buclele negre. Nu o deranja niciodată că mâncarea lor de fasole era mai mult zeamă decât fasole dacă putea să adoarmă cu capul pe umărul lui după ce o desfătase cu o poveste din Biblia scrisă de mână care îi aparținuse mamei ei. Era singura carte pe care tatăl ei refuzase s-o vândă.

Abia după ce Willow se cuibărise pe mormanul de paie din fața focului, cu ogarii castelului cuibăriți în jurul ei, gândurile începuseră să-i rătăcească, închipuindu-şi cât de bine urma să fie să aibă o mamă care să-i pieptene părul şi să-i cânte un cântec de leagăn în timp ce se lăsa furată de somn.

Îl trase din nou de mână pe tatăl ei.

– Lady Blanche o să mă iubească?

– Sigur că da, draga mea! Cum ar putea cineva să n-o iubească pe prințesa tatei?

De data asta, tatăl ei n-o mai privi, ci îi strânse mâna tare, aproape dureros de tare.

Înțepată de ghimpele îndoielii, Willow începu să-și netezească poalele rochiei de lână cu mâna liberă. Își făcuse singură veșmântul, din bucăți de stofă tăiate din una dintre rochiile mamei sale, lucrând la lumina lumânărilor, până când începuseră să o usture ochii, iar degetele amorțite începuseră să-i trosnească și să sângereze. În speranța că avea să-și impresioneze noua mamă cu îndemânarea ei la cusut, își cususe chiar și niște trandafirași la decolteul pătrat. Și, deși vântul ce sufla dinspre nord aducea cu el mirosul zăpezii, Willow prefera să tremure decât să-și ascundă sub pelerină lucrul mâinilor ei.

Ea își înălță capul, însuflețită de un acces de mândrie îndărătnic. Bineînțeles că tatăl ei avea dreptate. Cum putea cineva să n-o iubească?

Dar, în timp ce splendida trăsură albă traversa hurducăind podul mobil, pătrunzând în curtea interioară, însoțită de vreo doisprezece cavaleri, teama începea să pună stăpânire pe ea. Dar dacă toate strădaniile ei nu erau de ajuns? Dacă *ea* nu era de ajuns?

Trăsura se opri cu o zdruncinătură. Willow rămăsese cu gura căscată, uluită de valtrapurile de damasc și de roțile de culoarea untului, poleite. Șase armăsari albi ca zăpada tropăiau și-și aruncau capetele pe spate, scuturându-și coamele împletite. Clopoțeii cusuți în dârlogii lor de piele zornăiau ca o orchestră de gheață.

Tatăl se aplecă spre ea și îi șopti:

– Lady Blanche are o surpriză minunată pentru tine.

Ușa trăsurii se deschise, iar Willow își ținu răsuflarea, privind cu încântare o gleznă grațioasă, o mânecă evazată, bordată cu blană de samur, și un păr de un blond glacial, strâns într-o plasă de păr argintie.

În timp ce Lady Blanche se arăta cu totul vederii, părăsindu-și coconul de mătase, inima lui Willow tresări. Noua ei mamă era mult mai frumoasă decât și-o închipuise.

În minte i se învârtejeau o mulțime de lucruri pe care aveau să le facă împreună – aveau să cânte balade și să recite rondeluri pentru tatăl ei în nopțile troienite de zăpadă, aveau să toarcă

inul în vârtelniţa care zăcea nemişcată şi tăcută în seră de la moartea mamei ei, aveau să adune primule şi garofiţe în şorţurile rochiilor atunci când dulcea boare a primăverii avea să se furişeze din nou pe pajişti.

În timp ce doamna îşi înclina capul, dăruindu-i tatălui ei un zâmbet regesc, Willow simţea că era pe punctul să leşine în aşteptarea momentului când avea să fie strânsă la pieptul ei ce răspândea un parfum dulce. Aproape fără să-şi dea seama, făcu un pas înainte, dar se opri brusc, căci ceva sărise din trăsură în spatele noii ei mame. La început, avu impresia că era un câine – una dintre acele creaturi blănoase, cu botul turtit, atât de preţuite de nobilele doamne. Dar creatura se ridică în două picioare, scuturându-şi coama de păr de un blond aproape alb şi privind-o sfidător; abia atunci Willow înţelese că era o copilă.

Fata se dădu înapoi. După câte se părea, Lady Blanche nu avea nevoie de ea. Avea deja o fetiţă. Şi ochii ei se măriră şi mai mult la vederea unui alt trupuşor care coborî din trăsură după primul – un băiat, de data asta, cu obrajii roşii şi picioarele ca nişte cârnăciori.

Era tot mai nedumerită, pe măsură ce din trăsură mai cobora un copil, apoi încă unul. Se străduia să-i numere. Trei. Patru. Cinci. Fiecare dintre ei era la fel de blond şi de solid ca Lady Blanche, dar tuturor le lipsea graţia ei. Se fâţâiau în jurul mamei lor ca o haită de lupuşori albi, scâncind, ţipând şi călcând-o pe trena rochiei.

– Mi-e sete, mami!

– Mi-e somn!

– Fac pipi!

– De ce am venit în locul ăsta urât? Vreau acasă!

Rugăminţile şi cererile lor fură întrerupte de un strigăt care o făcu pe Willow să-i îngheţe inima.

– Tata Rufus!

Cel mai mare dintre băieţi dădu drumul rochiei mamei sale şi se avântă spre tatăl ei. Strigătul lui avu efectul unei trâmbiţe de luptă, stârnind o vijelie prin curte.

Willow se înfipse mai bine pe picioare, dar copiii pur şi simplu trecură pe lângă ea, înconjurându-l pe tatăl ei, sărind în jurul lui şi strigând:

– Tata Wufus! Tata Wufus!

El fu nevoit să-i ia în brațe pe trei dintre ei, altfel risca să fie călcat în picioare. Băiatul şi fata cei mai mari, care păreau să fie cam de aceeaşi vârstă cu Willow, se agățaseră de gâtul lui, în timp ce ceilalți îl țineau de mâini şi de picioare.

Mama lor veni şi ea spre ei cu pas uşor, cu un pachet îmblănit în mână şi zâmbind îngăduitoare.

– Le-a fost dor de tine, Rufus. S-au ataşat mult de tine în timp ce-mi făceai curte. La fel ca mine.

Doamna avea un glas plin şi dulce, ca smântâna care aşteaptă să fie bătută. La auzul lui, inima lui Willow se strânse de dor. Se ridică pe vârful picioarelor, încercând să tragă cu ochiul la pachetul pe care-l ținea mama sa. Poate că asta era surpriza cea minunată despre care-i pomenise tatăl ei.

Străduindu-se să jongleze cu povara între brațul zdravăn şi cel slăbit, ca nu cumva să-i scape vreunul dintre copii, tatăl se aplecă şi o sărută uşor pe Blanche pe obraz.

– Sper că ai avut o călătorie plăcută, doamna mea.

– Nici pe departe la fel de plăcută ca anticiparea a ceea ce mă aştepta la capătul ei.

Willow aştepta ca noua sa mamă să o observe şi pe ea, însă femeia nu-şi dezlipea privirea lacomă de la chipul tatălui ei. În cele din urmă, tatăl ei îşi îndreptă privirea spre ea, adresându-i un surâs chinuit.

– Willow, ți-am spus că mama ta vitregă are o surpriză pentru tine. Nu vei mai fi niciodată nevoită să-ți pierzi timpul stând de vorbă cu nişte prieteni închipuiți. Acum ai frați şi surori adevărați cu care să te joci.

Copiii încetară busc să se foiască şi se cufundară într-o tăcere apăsătoare, întreruptă doar de zgomotul făcut de unul dintre cei mai mici, care îşi sugea degetul.

Cinci perechi de ochi albaştri şi reci se ațintiseră asupra ei. Nici unul dintre copiii lui Lady Blanche nu purta hăinuțe copilăreşti.

Toți erau îmbrăcați în veșminte miniaturale, dar identice cu ale oamenilor mari, dintr-o lână alburie, tivită cu brocart auriu. Cel mai mare dintre băieți avea chiar și o sabie la șold, într-o teacă bătută cu rubine și cu smaralde. Părul lor blond și mătăsos era absolut drept, fără nici una dintre buclele buclucașe care o necăjiseră mereu pe Willow.

Fetei i se strânse stomacul văzându-se în ochii aceia deschiși la culoare, care o cântăreau – o copilă neîndemânatică, înveșmântată în zdrențele unei femei moarte, cu decolteul brodat cu niște noduri care păreau mai degrabă urzici decât trandafiri.

Fata cea mai mare își lăsă capul pe pieptul tatălui lui Willow, fluturând din genele de un blond-alburiu.

– Mamă, n-am văzut niciodată un păr atât de negru. Se tăvălește cumva prin cenușă?

– Mai degrabă în noroiul din grajd, pufni fratele ei. De-aia are pielea așa aspră și maronie.

Tatăl se uită încruntat la băiatul din brațele lui.

– Flăcăule, vezi că nu te mai țin...

– Nu o lua în râs pe sora ta vitregă, Stefan, interveni Blanche pe un ton blând. Biata copilă nu este vinovată pentru felul cum arată.

– Willow nu pare un nume de creștin, zise fetița, fără să-și ia de la ea privirea bănuitoare. E cumva păgână?

„Willow“[1] era numele cu care o alinta părintele ei de pe vremea când, mică fiind, adormise sub ramurile unei sălcii plângătoare, făcându-și tatăl și șerbii să o caute disperați până în dimineața zilei următoare.

Înainte să poată spune că numele ei de botez este Wilhelmina, fu redusă la tăcere de râsul profund al lui Lady Blanche.

– Bineînțeles că nu este păgână, Reanna. Mama ei a fost franțuzoaică.

Zâmbetul de pe chipul femeii nu dispăruse nici măcar o clipă, însă își mijise ușor ochii, aruncându-i o privire răuvoitoare. Willow simți o strângere de inimă.

[1] În engleză, în original, „salcie“ (n.tr.)

– Francezii l-au omorât pe tata în război, zise Stefan pe un ton rece, mângâindu-și teaca sabiei cu degetele grăsuțe.

Willow se dădu mai aproape de piciorul tatălui ei, încercând să-și strecoare iar mâna într-a lui.

– Nu acum, Willow, se răsti el, făcând o grimasă de durere, căci se străduia să-și tragă urechea din gura unui țânc căruia îi ieșeau dinții și să-l susțină pe Stefan cu brațul slăbit. Nu vezi că n-am decât două mâini?

Willow își trase mâna, înroșindu-se de rușine. Tatăl ei n-o dojenise niciodată pe un asemenea ton.

– Nu te bosumfla, drăguță, interveni mama vitregă cu glas dulce. E total lipsit de cuviință. Uite, ia ceva cu care să-ți ocupi mânuțele.

Și femeia azvârli pachetul îmblănit în brațele lui Willow. Ea nu-i aruncă însă nici o privire, uitându-se cum Blanche îi lua cu fermitate tatăl de braț, făcându-l să se îndrepte spre castel. Copiii se luară după ei, în timp ce Reanna se lăsa pe umărul tatei, scoțând limba la Willow. Tatăl îi aruncă o privire scurtă, neajutorată, după care dispărură cu toții în umbrele sălii celei mari.

Willow ar fi fost în stare să rămână acolo toată ziua, buimăcită și sfâșiată de durere, dacă nu și-ar fi dat seama că o căldură ciudată i se răspândea pe partea din față a cămășii. Povara pe care o ținea în brațe prinsese viață. Iar ochii fetei se opriră îngroziți asupra unei clăi de păr de un blond aproape alb ce încadra un chip rozaliu care se ițea din blănuri. Fața plină de riduri, ca de spiriduș, se făcu deodată stacojie, în timp ce slobozea un urlet care-ți sfredelea creierii.

Abia atunci, Willow își dădu seama că ținea în brațe încă una dintre progeniturile mamei sale vitrege. Abia atunci auzi râsetele sarcastice ale cavalerilor lui Blanche, care-și dădeau coate și arătau spre ea. Abia atunci înțelese cu adevărat ce-i udase rochița prețioasă și i se scurgea pe încălțări.

Willow se împotrivi dorinței de a începe și ea să plângă, la fel ca bebelușul; își înălță capul, uitându-se urât la bărbații care chicoteau.

– La ce vă uitați? N-ați mai văzut niciodată o doamnă pe care s-a scăpat cineva?

În timp ce cavalerii redeveneau serioşi, înghițindu-şi chicotitul, Willow se întoarse, cu o fluturare a tivului ud al rochiei, şi se îndreptă spre castel, încercând să nu se clatine sub greutatea poverii ei urlătoare.

Iată, fiii sunt moştenirea Domnului,
Răsplata rodului pântecelui.
Precum sunt săgeţile în mâna celui viteaz,
Aşa sunt copiii părinţilor tineri.
Fericit este omul care-şi va umple casa de copii.

Sfânta Biblie, Psalmul 126[1]

[1] Traducere luată de pe htpp://www.bibliaortodoxa.ro (n.tr.)

Capitolul 1

Anglia, 1360

Sir Bannor cel Îndrăzneț își croia drum în goană pe culoarele de piatră ale castelului, cu sudoarea picurându-i din sprâncene și cu inima bubuindu-i în piept ca o tobă de război. Dădu grăbit încă un colț, apoi se lăsă jos în alcovul unei ferestre mai retrase, străduindu-se să-și țină răsuflarea îndeajuns de mult încât să-i poată auzi pe cei care-l urmăreau.

Pentru o clipă binecuvântată, fu liniște. Apoi, începură să se audă iar bocăniturile pașilor lor neobosiți, urletele lor sălbatice, care-i prevesteau condamnarea.

Mâna tremurătoare i se îndreptă din instinct spre mânerul spadei late, dar își aminti de îndată că arma n-avea să-i fie de nici un folos împotriva lor. Era lipsit de apărare.

Dacă vreunul dintre cei care luptaseră cot la cot cu el împotriva francezilor, în ultimii paisprezece ani, ar fi văzut tremurul de spaimă care-i zguduia trupul masiv în acele clipe, cu siguranță s-ar fi îndoit de propriile simțuri. Îl văzuseră escaladând zidurile unui castel cu mâinile goale, ars de picăturile fierbinți de ulei încins care cădea de pe metereze ca o ploaie de foc venită din iad. Îl văzuseră sărind ca o furtună pe calul său de război și gonind printr-o ploaie ucigătoare de săgeți, ridicând pe umăr un om rănit și ducându-l într-un loc sigur. Îl văzuseră smulgându-și din coapsă o sabie franceză fără să i se clintească nici măcar un mușchi pe față, după care îl străpunsese cu ea pe cel care îl rănise. Spre încântarea regelui Edward, se știa că dușmanii lui își aruncau armele și se predau de îndată ce numele îi era șoptit pe câmpul de bătălie.

Însă nu mai avusese niciodată de-a face cu un potrivnic atât de îngrozitor, atât de înfiorător de lipsit de milă și de compasiune creștină.

În timp ce aceștia se năpusteau, trecând de ascunzătoarea lui, el se făcu una cu zidul, mișcându-și buzele într-o rugăciune mută de izbăvire, pe care o adresa Dumnezeului care-l susținuse întotdeauna în lupte.

Însă în luna care trecuse de la semnarea tratatului cu Franța, până și Dumnezeu părea să-l fi părăsit. Urletele de izbândă care-i sfredeleau urechile păreau să fie ale lui Lucifer însuși.

Îl zăriseră! Mult prea speriat ca să se mai poată gândi la consecințe, el o luă la goană, năpustindu-se pe drumul pe care venise. Diavolii aproape că-l ajunseseră, erau atât de aproape, încât le putea simți suflarea arzătoare pe spatele jiletcii sale groase.

Se repezi în sus pe scările spiralate, în speranța că va ajunge la adăpostul turnului de nord înainte ca ei să-l doboare și să înceapă să-l sfâșie ca o haită de javre dezlănțuite. Ușa de lemn apăruse, impunătoare, în fața lui. Se întinse spre zăvorul de fier și trase, rugându-se să nu-i alunece mâna asudată de pe el. Ceva îi atinse glezna, bâjbâind. Preț de o clipă, cu sângele înghețându-i în vene, se temu că era pierdut. Apoi, ușa se deschise.

Se repezi să-i treacă pragul, se descotorosi de lucrul care se prinsese de el, după care trânti ușa în urma lui. Abia după ce o zăvorî cu drugul de fier, care alunecă în locașul lui cu un zgomot surd, îndrăzni să se rezeme de ușă, sleit de puteri, și să tragă cu nesaț aer în piept, încă tremurând. Urletele furioase și zbieretele care-i cereau să se predea se auziră mai tare, după care se stinseră într-o tăcere rău prevestitoare.

–Te rog, Doamne, șopti el, nevrând să renunțe încă la vechiul său aliat. Nu *asta*. Orice, numai *asta* nu.

Cândva, zăcuse patru luni într-o închisoare din Calais, înlănțuit de un zid jilav de piatră, având drept tovarăși numai păduchii și șobolanii. Temnicerii lui îl hrăneau cu un terci rânced, iar el înghițea totul și mai cerea o porție. Îl trăseseră pe roată, dar el îi uluise dormind în tot acel timp. Îl arseseră cu fierul încins, dar el își înghițise urletele de durere și le râsese în nas. Însă nici

măcar duşmanul cel mai drăcesc nu putuse născoci un chin atât de crud, atât de capabil să frângă voința unui bărbat şi să-l facă să ceară îndurare ca...

–Tati?

Bannor gemu, pradă agoniei.

Apoi se auzi din nou, susurul dulce al unui înger:

–Tati? Vrei să ieşi si să te joți cu noi?

Bannor înjură în barbă. Era genul împielițatului ăluia de Desmond să-şi trimită sora în vârstă de şase ani ca să negocieze un armistițiu. Nici unul dintre copiii lui nu era mai frumos sau mai dulce ca micuța Mary Margaret.

Sau o chema Margaret Mary? Bannor se chinui să-şi aducă aminte cum arăta fata lui, dar în fața ochilor nu-i venea decât o vagă amintire a unor ochi albaştri şi a unor zulufi aurii. Părintele Humphries, preotul castelului, spunea că semăna cu mama sa. Bannor era ruşinat că fusese atât de mult plecat de acasă în timpul căsătoriei cu a doua lui soție, încât nu-şi amintea foarte bine nici chipul acesteia.

–Fugi de-aici, dulceața mea, şopti el prin uşă. Tata nu mai vrea să se joace.

Era dezamăgit de nota rugătoare pe care o avea în glas, însă nu era în stare să şi-o înfrâneze.

–Vrem doar să fii poneiul nostru. Promit că n-o să te mai legăm.

–Nici n-o să-ți mai punem piper în coif, răsună un alt glăscior rugător.

–Nici n-o să-ți mai dăm foc la mustăți, şopti cântat un altul.

Bannor îşi pipăi resturile arse ale bărbii, în timp ce la corul rugăminților se adăuga şi vocea lui Mary Margaret:

–Te looog, tati!

Bannor se îmbărbătă pentru a face față refrenului plângăreț:

–Plecați odată! tună el. Tata are treburi însemnate de făcut.

–Mai însemnate decât noi, fără îndoială. Eu zic să ne uşurăm pe jigodia asta.

Buzele lui Bannor se strânseră cu nemulțumire, căci recunoscuse mormăitul îmbufnat al celui mai mare fiu al său,

moştenitorul lui. Desmond avea treisprezece ani şi o gură tare spurcată. Pe tatăl său îl mâncau palmele să iasă şi să-l ia pe băiat de gulerul murdar, dojenindu-l pentru neruşinarea lui. Însă asta ar fi însemnat să deschidă uşa.

Apoi, glasul lui Desmond se auzi iar, plin de veselie:

– Ştiu! Hai să luăm burduful şi să băgăm în el ulei de lampă, ca să-i stropim budinca bucătarului!

Mormăielile de nemulţumire se preschimbară în ţipete de bucurie, în timp ce el şi însoţitorii lui loiali se repezeau ţopăind în jos pe scări, ca o ceată de împieliţaţi ai Satanei.

În vreme ce zgomotul paşilor lor se stingea, Bannor se rezemă ostenit de uşă, nimicit de înfrângerea cea ruşinoasă. Lord Bannor cel Îndrăzneţ, stăpânul de la Elsinore, mândria Angliei şi spaima francezilor, era prizonier în propriul castel, ţinut în captivitate de o armie de ţânci.

Ţâncii *lui.*

Clătină din cap, dar nu reuşi decât să facă să-i zboare din păr un nor de piper. După ce-i trecu criza de strănuturi, se ridică şi se îndreptă de spate, cu mâinile pe mânerul spadei şi cu un chip îndeajuns de mohorât încât să facă să îngheţe sângele în orice duşman. Nu îi stătea în fire să se dea bătut fără luptă. Hotărât să găsească o cale de a le arăta odraslelor lui nedomolite că şi-au ales omul greşit cu care să se războiască, se îndreptă spre fereastră, deschise cu un gest violent oblonul de lemn şi, cu glas bubuitor, îşi chemă majordomul.

Sir Hollis ajunse gâfâind în capul scărilor, răspunzând chemării tunătoare a stăpânului său, dar descoperi cu uimire că uşa turnului era închisă şi zăvorâtă.

Nedumerit de tăcerea dinăuntru, îşi apropie gura de uşă.

– Stăpâne?

– Eşti singur? se auzi o şoaptă îngrozită.

El se uită peste un umăr, apoi peste celălalt.

– Cu desăvârşire singur.

Uşa se crăpă puţin, cât să lase un braţ musculos să iasă şi să-l tragă înăuntru, după care stăpânul închise şi zăvorî la loc uşa.

Hollis nici n-avu timp să-și tragă răsuflarea, izbit din nou de priveliștea înfricoșătoare a domnului său. Bannor stătea în picioare, gâfâind, cu brațele încrucișate la piept și cu mâinile puternice strânse pumn. Părul negru îi atârna încâlcit, încadrându-i chipul și ochii înroșiți, în care se citea o expresie sălbatică. Dar lucrul cel mai sinistru dintre toate era halul în care îi ajunsese barba lui neagră și elegantă. Adică ce mai rămăsese din ea. Hollis se apropie de falca lui și adulmecă. Nu se înșelase. Stăpânul lui mirosea a fum.

– Doamne, Dumnezeule, omule! Ai fost atacat? Hollis aruncă o privire înfiorătoare în jurul său. Nu cumva bântuie un ucigaș prin castel?

– Ba da, răspunse Bannor, mohorât. Zece, ca să fie mai clar. Și nici unul n-are alte arme decât viclenia și plânsetele.

– Zece? întrebă Hollis și se încruntă, dar apoi clătină încet din cap, căci începea să priceapă. Vorbești despre copii.

– Copii? pufni Bannor. E un nume prea drăguț pentru puii ăștia de drac. Dacă nu i-aș fi numărat chiar eu degetele de la picioare lui Desmond când era bebeluș, te-aș fi pus să verifici dacă n-are cumva coadă și copite despicate.

Majordomul își ascunse cu înțelepciune un zâmbet.

– Cred că sunt un pic cam... neastâmpărați. Poate că-i numa' entuziasmul firesc al tinereții.

– Entuziasm? Mai degrabă rea-voință.

Bannor se cufundă într-un jilț, lăsându-și mâna să cadă pe o masă, răvășind câteva suluri de hârtie și ridicând un nor de praf.

– Blestemată să fie pacea asta! De-ar fi ținut o sută de ani războiul cu Franța!

Hollis oftă melancolic, căci și el și-ar fi dorit același lucru. Dacă Edward n-ar fi semnat tratatul de la Brétigny, el și Bannor s-ar fi aflat într-un cort, pe cine știe ce câmp de bătălie îndepărtat, bând pentru a sărbători ultima lor victorie. După ani și ani în care fuseseră tovarăși de arme, sfârșitul războiului îi aruncase în rolurile ciudate de stăpân și vasal. Iar el se temea că era la fel de nepotrivit pentru slujba de majordom al unui palat atât de mare

ca Elsinore pe cât era stăpânul său de nepotrivit în rolul de tată iubitor pentru o droaie de drăcuşori de copii.

Hollis suflă colbul dintr-un pocal şi-i turnă lui Bannor bere dintr-o carafă de lut ars aflată pe masă, sperând că asta îl va mai înveseli. Şi, în caz că avea să dea greş, îşi turnă şi lui din băutură.

– Stăpâne, şi tu ai fost mereu în campanii încă de când erai doar ceva mai răsărit decât un flăcăiandru. Poate că, de fapt, copiilor le lipseşte doar un pic de disciplină.

– Nu pricepi, zise Bannor, aplecându-se peste masă şi coborând vocea până ajunse o şoaptă, de parcă ar fi vrut să mărturisească un păcat îngrozitor. Nu le e frică de mine.

Hollis simţi nevoia să se sprijine de marginea căminului şi să ia o duşcă zdravănă de bere, ca să poată digera această revelaţie uluitoare. De peste treisprezece ani, lupta cot la cot cu Bannor şi încă nu întâlnise omul pe care să nu îl treacă fiorii când domnul lui se înălţa pe cât era de înalt sau când ridica puţin glasul. La urma urmelor, chiar în dimineaţa asta îl făcuse pe un paj să o ia la goană din sala cea mare cu ochii înotând în lacrimi, numai pentru că-şi dezvelise dinţii către flăcăiandru şi îi urase o dimineaţă plăcută.

– Bine, dar nu poţi să-ţi petreci restul vieţii zăvorât aici în turn, spuse Hollis gânditor. Poate că trebuie să-i faci să-ţi ştie de frică.

– Şi cum îmi sugerezi să fac asta? Să-i arunc în temniţă? Să-i ameninţ că-i scurtez de capetele lor mici?

Bannor se ridică şi se îndreptă spre fereastră cu paşi mari şi furioşi, vărsând în timpul mersului berea din pocal. Intrigat de chiotele vesele pe care le aducea vântul, Hollis i se alătură.

În curtea de jos se înstăpânise haosul. Micuţa Mary Margaret, cu chipul ei de îngeraş, băga cu foc ulei în maţul dezumflat al unui sângerete, în timp ce două dintre surorile ei se jucau de-a sfâşierea propriilor păpuşi. Desmond şi trei dintre fraţii săi îl prinseseră pe unul dintre pajii cei mai tineri şi îl ţineau de glezne, cu capul în jos, deasupra unei fântâni fără capac.

– Desmond! strigă Bannor, aplecându-se pe fereastră. Dă-i drumul numaidecât băiatului!

Înainte să-şi poată retrage cuvintele nefericit alese, la urechi le ajunse un plescăit, urmat de un geamăt chinuit.

Şi, pe când un scutier venea în goană să scoată din fântână băiatul care urla, Desmond făcu o plecăciune linguşitoare către fereastră şi strigă:

– E întotdeauna o plăcere să vă fac pe plac, sir!

Bannor mormăi încetişor:

– Ăsta e blestemul din Elsinore, să ştii. Până şi tatăl meu, nemernicul ăla lipsit de inimă, a zămislit şaptesprezece copii legitimi şi treizeci şi şase de bastarzi, doi chiar pe patul de moarte. Ai zice că deviza familiei nu e „Cucereşte sau mori", ci „Creşteți şi vă înmulțiți".

Lui Hollis nu era nevoie să i se aducă aminte că însuşi stăpânul său era unul dintre acei bastarzi. Dacă n-ar fi fost îndrăgit de rege pentru loialitatea sa de nestrămutat şi pentru că, încă de la şaptesprezece ani, se dovedise un oştean priceput în bătălii, Bannor ar fi putut să fie încă un oştean lipsit de orice avere, nu stăpânul uneia dintre cele mai bogate proprietăți ale tatălui său. O proprietate pe care o smulsese din mâinile celui mai mare dintre frații săi legitimi, cu binecuvântarea din suflet a regelui. Fratele lui, împreună cu toți ceilalți frați vitregi, fugiseră la unul dintre castelele tatălui lor când auziseră că Bannor cel Îndrăzneț, unul dintre tinerii cavaleri cei mai primejdioşi şi mai de încredere, adunase o oştire şi se pregătea să mărşăluiască spre Elsinore.

Bannor îi aruncă lui Hollis o privire disperată.

– Cred că mă pedepseşte Dumnezeu pentru poftele mele trupeşti. E singurul meu cusur, ştii doar. Nu m-am lăsat niciodată stăpânit de patima băuturii, de mânia de nestăpânit, nici n-am luat numele Domnului în deşert.

– Stăpâne, nu poți lua asupra ta toată vina pentru existența acestor copii. Amândouă soțiile pe care le-ai avut te-au adorat. Chiar şi atunci când te gândeai să-ți mai domoleşti atențiile pentru ele, se strecurau în patul tău în puterea nopții, cerând cu ardoare să-şi îndeplinească îndatoririle de soții. Şi Hollis continuă, privindu-l pe Bannor cu simpatie şi, în acelaşi timp, cu o uşoară invidie: Doamnele se înmoaie de îndată când îți văd chipul ăsta abătut.

Bannor clătină din cap, oftând.

– Măcar de-aş fi fost şi eu urâţel, aşa ca tine...

Hollis, care se considera mai mult decât arătos, cu mustaţa înfoiată şi claia de păr castaniu foarte des, îi aruncă prietenului său o căutătură supărată, dar observă de îndată sclipirea răutăcioasă din ochii acestuia, aşa că se decise să-i răspundă cu un surâs malițios.

– Stăpâne, dacă mă iau după cât de bine arăți, cred că acestea sunt doar primele tale odrasle. La urma urmelor, nu ai decât doi ani peste treizeci. Am auzit de bărbați care au zămislit copii şi la şaptezeci şi cinci de ani.

– Doamne fereşte! se cutremură Bannor. Atunci mai bine m-aş castra.

Se auzi un ciocănit în uşă, făcând să apară iar spaima pe chipul lui Bannor.

– Vezi cine e, înainte să deschizi. Desmond e mai viclean chiar decât Prințul Negru, zise el, făcând aluzie la fiul regelui Edward, care fusese îndeajuns de şiret încât să-l ia ostatic pe regele Franței la Poitiers. Ar putea fi o capcană.

Hollis se supuse.

– E Fiona, stăpâne.

Bannor încuviință din cap, iar majordomul deschise uşa, în pragul căreia, pe scări, stătea sfrijita doică irlandeză, cu un ghemotoc mişcător în brațe.

Lordul dădu pe gât berea rămasă, apoi îşi luă capul în mâini, murmurând:

– Doamne, Dumnezeule din ceruri, nu încă unul!

– Ba mă tem că aşa e, stăpâne, zise Fiona, intrând agitată în turn. E al doilea în două săptămâni. Am găsit-o într-un coş, în fața casei portarului.

– Are vreun bilețel, ceva?

– Nu, stăpâne. Doar o păturică şi o spuzeală.

Deşi stăpânul său se ținea cu hotărâre la o lungime de braț distanță, Hollis nu se putu abține şi dădu la o parte păturica jerpelită, aruncând curios o privire. Chipul copilului era chiar mai sfrijit decât al Fionei.

Hollis se încruntă, nedumerit.

– Pe cinstea mea, pruncul ăsta n-are cum să aibă mai mult de câteva săptămâni. Nu erai în Gasconia cu Edward, când...

Dar Bannor îl întrerupse, ca și cum nici nu l-ar fi auzit:

– Fiona, trimite în sat după o doică cu lapte! Și spune-i preotului să o boteze și să-i dea un nume. Biata creatură o fi meritând măcar un nume. Apoi o țintui cu arătătorul pe doica zâmbitoare. Dar să nu cumva să îi zică Margaret. Nici Mary. Avem deja trei de Margaret, o Mary și o Mary Margaret. De-ajuns cât să-l zăpăcească de cap pe un bărbat.

– Așa va fi, stăpâne, răspunse Fiona, făcând cu stângăcie o reverență.

Și se întoarse ca să plece, dar chiar atunci fetița începu să se foiască. Dădaca o săltă pe umăr, murmurându-i cu blândețe ceva în gaelică, iar copilul se liniști, de parcă s-ar fi cufundat într-o încântare dulce, făcând balonașe de salivă și gângurind ca o porumbiță.

Bannor rămăsese cu privirea pironită în urma lor, cu o expresie ciudată pe față.

– Poate că, de fapt, copiilor mei nu le trebuie mâna de fier a unui bărbat, zise el îngândurat, ci o mână blândă de femeie.

– Fiona e femeie, îi aminti Hollis.

– Așa-i, dar începe să fie apăsată de povara anilor, răspunse Bannor, pe al cărui chip se așternu preț de o clipă o umbră de melancolie. Și nici nu există mângâieri mai dulci ca ale unei mame.

Apoi se întoarse spre Hollis, fixându-l cu o privire sfredelitoare, în timp ce de pe chipul lui dispăruse orice urmă de blândețe. Trăsăturile lui aspre luaseră expresia nemiloasă pe care o avea de fiecare dată când plănuia o campanie... sau o ambuscadă. Majordomul făcu instinctiv un pas înapoi, temându-se că el ar putea fi ținta. Iar temerile îi erau justificate, căci Bannor se îndreptă spre el cu pași mândri și cu un zâmbet ca de animal de pradă pe buze.

– Ei, Hollis, cred că tu ești omul potrivit care să găsească o mamă pentru copiii mei.

– Eu? făcu Hollis, dându-se înapoi spre masă şi zgâlţâind carafa cu bere. D-d-dar, stăpâne, n-ar fi mai înţelept să-ţi alegi singur mireasa?

Bannor flutură din mână, ca să-i înlăture obiecţiile.

– Eu nu-s deloc înţelept când e vorba despre muieri, n-am decât prostii în cap. Dacă ar fi după mine, eu aş alege tot una planturoasă şi frumos mirositoare, ca Mary sau Margaret. Şi până să-mi scot eu parfumul ei din cap, o să am încă o haită de plozi care să mă terorizeze. Se îndreptă apoi spre celălalt capăt al mesei şi începu să scotocească printre hârţoagele aruncate peste tot până când găsi un pergament nescris. Înmuie vârful unei pene într-o călimară de cerneală şi începu să scrie grăbit ceva. Se aude că regele e la Windsor, supraveghează renovarea castelului. Dacă îmi acceptă cererea, o să ai autoritate deplină să-mi alegi o mireasă, să aranjezi o logodnă cu familia ei şi să spui în locul meu jurămintele sacre în faţa unui preot.

Hollis era din ce în ce mai îngrozit.

– Vrei să mă căsătoresc eu cu soţia ta?

Bannor se opri din scris cât să-i arunce o privire exasperată.

– Bineînţeles că nu. Vreau doar să stai acolo pentru mine atunci când se citesc jurămintele şi preotul binecuvântează unirea. Apoi sigilă scrisoarea cu ceară topită şi se ridică, îi puse lui Hollis pergamentul în mână şi continuă: Când o să te întorci la Elsinore cu mireasa mea, lucrurile vor fi fost deja făcute. Voi fi căsătorit cu acea femeie în faţa Domnului şi a regelui. Îmi pun viitorul în mâinile tale, prietene, adăugă el, bătându-l pe umăr pe Hollis, care se străduia să nu se clatine. Eu am nevoie de o creatură mămoasă şi bovină, care să nu fie o ispită pentru poftele mele.

Hollis puse misiva la centură, oftând învins. Ştia mai bine ca oricine că, din clipa în care hotăra să facă un lucru anume, Bannor nu avea cum să mai fie abătut din drum.

– Dacă tot se ştie în tot regatul că te numeri printre favoriţii lui Edward, găsirea unei soţii pentru tine n-ar trebui să fie mare lucru.

Bannor ridică dintr-o sprânceană întunecată.

–S-ar putea să fie o problemă mai mare decât crezi. Chiar mi-am omorât primele două neveste.

–Dar nu ai avut cu adevărat nici o vină, stăpâne.

Bannor se întoarse spre fereastră și aruncă o privire prin curte, cu mâinile la spate. La urechi le ajunse râsul unui copil – plin de inocență și de o dulceață melancolică. Trăsăturile lordului se îmblânziră, trădându-i disperarea care se ascundea în spatele asprimii lui.

–Găsește-mi-o, Hollis! Găsește femeia care o să-i iubească pe copiii mei ca și cum ar fi ai ei.

Hollis se uită la chipul tulburat al celui mai bun prieten pe care îl avusese vreodată, căruia avea să-i fie de-a pururi devotat.

–O s-o găsesc, stăpâne, zise el, lăsându-se într-un genunchi, cu mâna pe mânerul spadei. Jur pe viața mea.

Capitolul 2

Bannor avea să-l omoare.

Hollis își croia cu greu drumul prin pădurea încărcată de mușchi, mânându-și calul ostenit și întrebându-se mohorât ce moarte îngrozitoare îl aștepta. Dacă stăpânul lui avea să-l străpungă cu sabia, cu siguranță avea să se arate foarte milostiv. Nu merita decât să fie cufundat încetișor într-un cazan plin cu ulei încins, să fie devorat încetul cu încetul de șobolanii din castel ori să aibă o întâlnire la miezul nopții cu un bărbat înarmat cu un topor și cu capul ascuns sub o glugă. Poate ar putea să-i ceară lui Bannor să-i înfigă capul tăiat în vârful unui turn, ca un avertisment pentru alți tineri cavaleri care ar fi la fel de nesăbuiți încât să pornească într-o căutare atât de imposibilă.

–Sir? îndrăzni unul dintre oștenii care se târau pe lângă el. Am trecut de patru ori pe lângă același stejar.

–Mă tem că ne-am pierdut, zise celălalt.

–Pierdut..., murmură Hollis, cufundat în gândurile sale sumbre. Da, totul e pierdut.

Până şi nevoia de a pune un picior în faţa altuia pentru a înainta îl storcea de ultima fărâmă de putere. El şi oamenii lui scotoceau Anglia de mai bine de două luni. Mersese în toate casele de nobili, de la Windsor până în Wales, unde se găseau fete de vârsta măritişului, însă nu-i găsise încă lordului mireasa potrivită.

În ciuda prezicerii mohorâte a lui Bannor, găsise destui taţi care să vrea să-şi dea fetele de soţie stăpânului său. Dar, dacă cea mai mare era prea frumoasă, prea dulce, atunci cea mică era prea acră şi urâtă. Una mărturisea că nu-i pasă deloc de copii, în timp ce alta îşi mângâia pântecele, promiţând să-i ofere stăpânului său mulţi fii chipeşi, care să fie o binecuvântare pentru casa lui. Inima i se încălzise puţin la vederea fiicei unui conte, „subţire" ca un butoiaş şi cu o mustaţă mai groasă decât a lui, până când aceasta îl prinsese pe sub masă de genunchi şi, clipind des din pleoapele lipsite de gene, ciripise cu glas dogit că era păcat că un bărbat aşa tânăr şi viril ca el nu-şi căuta o soţie. Viziunea înfiorătoare a lui Bannor strivit între coapsele ei imense îl făcuse să părăsească grăbit, în puterea nopţii, castelul tatălui ei.

Nu-şi putu stăpâni un oftat disperat. Covorul de frunze moarte care foşneau sub picioarele lor avea să fie curând acoperit de primele zăpezi ale iernii. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Elsinore şi să-şi mărturisească înfrângerea în faţa lui Bannor. Poate n-avea să arate îngrozitor de neatrăgător cu capul ţinut sub braţ.

Apoi se opri brusc, străduindu-se să zărească ceva prin lumina slabă, căci îşi dăduse uluit seama ce încercau să-i spună oamenii săi. Se rătăciseră şi, după câte se părea, se scursese ceva vreme. Copacii străvechi se înălţau deasupra lor într-o splendoare înspăimântătoare; coroanele lor de frunze galbene şi stacojii lăsau să treacă doar crâmpeie din lumina soarelui.

Chiar în faţa lor, frunzişul părea să se rărească. Poate că nici n-ar fi băgat în seamă asta, luând-o drept un joc al umbrelor, dacă ecoul unui chicotit ascuţit nu l-ar fi ademenit într-acolo.

Oamenii lui făcură un pas înapoi, schimbând între ei priviri bănuitoare.

– Eu mi-aş scoate sabia în locul tău, stăpâne, zise unul dintre ei. Poate o fi vreun spirit al pădurii.

– Sau o zână, adăugă şi celălalt, făcându-şi o cruce mare.

– Aşa-i, admise primul. Femeiuştilor zâne le place să-i ducă pe bărbații muritori în sălaşele lor de sub pământ şi să le fure sămânța.

– Probabil că pe noi o să ne arunce cât colo, pufni Hollis, şi o să trimită după stăpânul nostru. Bannor ar fi în stare să plodească un întreg regat al zânelor.

Majordomul se lăsă într-un genunchi şi dădu la o parte ferigile ce străluceau în soare, iar în fața ochilor i se arătă o pajişte scăldată în lumina soarelui, umbrită din când în când de câte un nor. Micuții pe care îi zări alergau şi se rostogoleau prin iarba maronie şi înaltă, într-o uitare de sine plină de veselie, iuți de picior şi cu păr frumos. La prima vedere, Hollis se gândi că poate chiar erau nişte făpturi din lumea zânelor – până când una dintre acele făpturi se împiedică de o rădăcină şi căzu la pământ, iar plânsul său plin de indignare arăta că era, cu adevărat, un om, un muritor.

Înainte ca lui Hollis să-i treacă prin minte să-l ajute pe băiat, o păstoriță se desprinse de turma de copii zburdalnici şi alergă în ajutorul mielușului lovit, luându-l în poală pe copilul care zbiera ca din gură de şarpe. Curiozitatea lui Hollis devenea tot mai mare. Îşi mijise ochii, căci abia vedea din cauza soarelui, dar nu-i putea zări deloc trăsăturile. Deşi în mişcările ei se citeau grația şi iuțeala tinereții, veşmintele ei nu-l lăsau deloc să-i ghicească vârsta. Părul îi era ascuns sub o bonetă rustică de lână şi purta o rochie simplă şi un şorț pe care l-ar fi purtat orice servă sau o servitoare de la un castel.

Nu fusese izbit atâta de felul în care arăta, cât de curba protectoare pe care o făcuseră umerii ei când strânsese copilul la piept. Erau prea departe ca să-i audă glasul, dar putea să-şi închipuie cu uşurință cuvintele blânde pe care le murmura ca să alunge lacrimile micuțului.

Hollis se lăsă uşor în spate. Poate că, de fapt, căutase tot timpul în direcția greşită. La urma urmelor, Bannor nu pusese niciodată condiția ca mireasa lui să aibă sânge nobil. De ce nu i-ar aduce

o Fiona mai tânără – o ţărăncuţă ruşinoasă şi zdravănă, care ar fi bucuroasă să se îngrijească de odraslele lui nestăpânite şi să nu-i ceară prea multe noului ei domn şi stăpân?

Un rânjet i se lăţi încetişor pe chip. Oştenii lui se apropiaseră, uitându-se neliniştiţi la faţa lui transfigurată. Unul dintre ei îi flutură o mână pe la ochi, dar Hollis nici măcar nu clipi.

– Stăpâne, ce se petrece? Ai avut o vedenie?

– Aşa-i, am avut. Răspunsul la toate rugăciunile mele. Şi, pe când însoţitorii lui îl priveau uluiţi, rânjetul de încântare al majordomului se preschimbă într-un zâmbet blând. Am văzut o madonă.

Se simţea ispitit să-şi mâne calul drept peste colină, pe pajişte, dar se temea să nu sperie fata şi pe micii ei protejaţi. Era mai simplu să caute satul sau castelul cel mai apropiat. Cu siguranţă putea să găsească pe cineva care să-i spună cine era ea şi unde trăia.

Dădu încă o dată la o parte ferigile, fără să reziste dorinţei de a furişa o ultimă privire, înainte de plecare. În timp ce se uita, băiatul sări din poala femeii şi se căţără într-un măr strâmb. Ea sări în picioare şi-l urmă lângă pom, cu braţele desfăcute, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l prindă dacă i-ar fi alunecat mâinile sau picioruşele. Cum stătea aşa, cu şoldurile depărtate, avea cu adevărat un aer cam bovin.

Hollis răsuflă încântat în timp ce se ridica şi încăleca, auzind deja în minte muzica dulce şi ademenitoare a vocii ei.

– Dacă nu te dai jos din pom în clipa asta, trol împielițat, mă urc după tine şi te arunc jos.

– Ba nu!

– Ba da!

– Ba nu!

Şi dintre ramuri ateriză un măr pe jumătate putrezit, care o lovi pe Willow la tâmplă cu o bufnitură surdă. Ceilalţi copii izbucniră într-un râs batjocoritor.

Willow scrâşni din dinți şi-şi ridică piciorul în locul unde tulpina pomului se desfăcea în primele crengi, cât se poate de hotărâtă să-şi pună în practică amenințarea.

Harold, băiatul în vârstă de zece ani, se prelinse însă pe trunchi, miorlăind ca o pisică încolțită. Mai avea puțin până să atingă pământul, când piciorul i se încurcă în fusta lui Willow, şi se prăbuşi pe burtă pentru a doua oară în aceeaşi zi.

Plânsul lui ascuțit îi sfredelea mintea fetei. Însă, în vreme ce se străduia să se hotărască dacă să-l ridice de pe jos şi să-l scuture iar de colb ori să-l ia la scatoalce, el se răsuci şi apoi rămase aşezat.

– Mi-a pus piedică! zbieră băiatul, înghițind cu lăcomie aerul, cu obrajii mai roşii decât merele pe care le avea fata în buzunarele şorțului. Willow mi-a pus piedică! O să te spun lui tata!

Gerta, o fetiță de opt ani, îi sări în apărare, cu cozile blonde zbârlite de indignare. Am văzut-o când ți-a pus piedică! E urâtă şi rea, şi o să-i spun şi eu lui tata.

– Şi mamei! ciripiră şi gemenii în vârstă de nouă ani, aproape la unison. O s-o spunem mamei. Poate o s-o trimită din nou nemâncată la culcare.

Pe Willow n-o speria refrenul ăsta, pe care îl cunoştea prea bine. Se mulțumi să se rezeme de copac, cu brațele încrucişate, şi îşi miji ochii. Pe față îi apăru un zâmbet răutăcios, care le curmă strigătele copiilor. Nici măcar Harold nu se mai smiorcăia.

– Sper să mă trimită la culcare fără să mănânc, spuse ea cu blândețe. Pentru că, dacă o să procedeze aşa, o să mi se facă repede îngrozitor de foame. Şi atunci o să mă ridic din pat în toiul nopții şi o să plec să caut ceva de mâncare. Ceva durduliu, moale şi zemos...

Şi, spunând asta, îşi coborî intenționat privirea spre burtica albă care se întrezărea de sub tunica lui Harold, după care îşi trecu limba peste dinții strălucitori. Glasul i se transformase într-un fel de mormăit, care îl făcu pe Harold să sară în picioare, urlând îngrozit. Frații şi surorile lui îl urmară, țipând cu glasuri ascuțite în timp ce se îndepărtau pe pajişte, gonind spre siguranța castelului.

Willow se prăbuşi lângă pom, ținându-se de burtă de râs. În cele din urmă, când veselia i se domoli, se aşeză şi luă un măr din şorț, bucurându-se din plin de acele clipe rare de singurătate. Nu prea avea rost să continue să-i ademenească ori să-i convingă pe copii, să-i certe ori să-i amenințe, din moment ce toate strădaniile ei de a-şi face frații şi surorile să se poarte frumos erau zădărnicite de indulgența mamei sale vitrege.

Îşi înfipse dinții în coaja tare a mărului, amintindu-şi cu câtă nerăbdare aşteptase naşterea lui Harold. După trei ani în care fusese folosită ca doică pentru răsfățații ei frați vitregi, urma să aibă, în sfârşit, un frate sau o soră de acelaşi sânge cu ea. Însă Blanche se folosise de naştere ca să mai toarne nişte otravă în urechile tatălui ei. Când Willow se apropiase ca să se uite la noul ei frățior, Blanche îi amintise cu glas blând tatălui că ea, Blanche, nu mama lui Willow, fusese cea care îşi îndeplinise datoria sacră de a-i dărui un fiu.

Willow mai luă o muşcătură din măr. Harold fusese un bebeluş foarte dulce, ca restul copiilor născuți după aceea, însă afecțiunea pe care o avea în mod natural pentru ea fusese vătămată de dispreţul pe care i-l arătau frații şi surorile vitrege. Prăpastia dintre ei era, pur şi simplu, prea mare ca s-o poată el învinge, cu mânuțele lui grăsuțe.

Ei erau masivi. Ea era mlădioasă. Ei erau blonzi. Ea era brunetă. Ei aveau ochi albaştri. Ai ei aveau cenuşiul mării pe vreme de furtună. Prin venele lor curgea sângele saxon, rece ca gheața, în timp ce sângele ei francez clocotea de pasiune. Ei erau iubiți. Ea era...

Willow aruncă mărul din care mâncase doar jumătate, căci îi pierise brusc cheful de el. De mult timp nu mai era micuța prințesă a tatei. Din clipa în care Blanche ajunsese la Bedlington, o detronase pe Willow cu toată cruzimea plină de ambiție a unei regine cuceritoare, hotărâtă să-şi pună propriii urmaşi pe tron.

La început, Willow fusese prea uluită ca să-şi accepte înfrângerea. Încercase să se strecoare în poala tatălui ei, dar acolo fie tocmai se cățăra Reanna, fie se instalase smiorcăitul de Stefan. Voind să asculte o poveste, încerca să se strecoare în cercul

copiilor adunați în jurul tatei. Dar tocmai când el se pregătea să întindă brațul și s-o tragă mai aproape de el, mâna rece ca de păianjen a lui Blanche i se așeza fetei pe umăr.

– Te-ai făcut prea mare pentru prostii din astea, dragă, susura Blanche, iar veninul din glasul ei, înmuiat în miere, o paraliza pe Willow chiar mai mult decât strânsoarea în care o ținea mâna ei. Ce-ar fi să te duci până sus, să vezi dacă nu cumva e nevoie să-i schimbi iar scutecul lui Beatrix?

Și Willow ieșea ca o umbră din sala cea mare, aruncând spre tatăl ei, peste umăr, o privire plină de dor. Avusese impresia, și nu doar o dată, că întrezărește și în ochii lui o reflexie a propriei sale panici provocate de gândul de a fi prinsă într-o capcană. El deschidea gura, dar, până să scoată o vorbă, copiii lui Blanche începeau să roiască în jurul lui, acaparându-i toată atenția. În cele din urmă, cuvintele lui nespuse se preschimbaseră într-o tăcere atât de asurzitoare, că nu mai putuse fi niciodată înlăturată pe de-a-ntregul.

Uneori, Willow își dorea să nu-și mai poată aminti anii în care fusese iubită de tatăl ei. Poate că așa n-avea să-și mai piardă timpul visând că ar mai putea să fie vreodată iubită la fel de cineva. Tânjea tot mai mult după asta, mult mai mult decât tânjea să aibă la dispoziție măcar un singur ceas de libertate, care să poată fi numai al ei.

Sedusă de visul ei dulce-amărui, își rezemă capul de copac, închizând ochii, dar în mintea ei nu se ivi imaginea tatălui ei, ci chipul altui bărbat.

Prințul ei, așa îi spusese, pe când era încă o copilă destul de prostuță încât să creadă în asemenea năluciri.

Avea părul negru și lucios ca mătasea, maxilarul puternic, dar fruntea blândă. Nu conta ce culoare aveau ochii, atâta timp cât străluceau de dragoste pentru ea și numai pentru ea. N-avea s-o iubească doar un anotimp scurt și dulce, ci pentru totdeauna.

Willow nu știa cât timp rămăsese pe pajiște, auzind șoaptele prințului ei în foșnetul ierbii, simțindu-i atingerile în mângâierea vântului. Nici măcar nu-și dădea seama că-și țuguiase buzele în așteptarea unui sărut închipuit, când îi fură brusc udate de primul

strop de ploaie, care îi azvârli în neant prinţul şi, odată cu el, şi nălucirile ei.

Sări grăbită în picioare, iar neliniştea îi creştea pe măsură ce vântul se întețea. Poate era prea mare pentru a mai fi trimisă la culcare fără să mănânce, însă n-avea nici o îndoială că Blanche era în stare să găsească o pedeapsă şi mai rafinată pentru nesupunerea ei. Îşi vârî o şuviță rebelă de păr la loc sub bonetă. Ultima dată când îndrăznise să-şi înfrunte mama vitregă, Blanche o amenințase că avea să-i tundă buclele nărăvaşe.

Legându-şi şorțul, ca să nu-i cadă merele din buzunare, Willow se avântă în goană peste pajişte, spre castelul pe care îl numise cândva casa ei.

Willow se năpusti în bucătăria umedă şi întunecată cu doar câteva clipe înainte ca ploaia să înceapă să toarne cu găleata. Se feri de apa care se scurgea printr-o crăpătură din tavan şi începu să tremure, văzând că focul fusese iar lăsat să se stingă. Dacă vatra rece şi picăturile ce cădeau puteau fi un semn, atunci era posibil ca ea să nu fie singura care avea să se culce fără să mănânce. Poate era mai înțelept să nu-şi scoată merele din şorț.

Risipa lui Blanche îl secătuia pe tatăl ei. Din cuferele care dădeau pe dinafară, la care visase el când se căsătorise cu văduva cea bogată, nu mai erau de mult decât rămăşițe. Atâta timp cât ea era împodobită cu bijuterii şi cu blănuri, iar micuții ei dragi înveşmântați în mătăsuri şi-n lână, lui Blanche nu-i păsa că zidurile de apărare ale castelului se năruiau sau că şerbii şi oştenii tatălui ei îl părăseau pentru nişte stăpâni mai buni şi mai înstăriți.

Mânia regelui s-ar fi abătut de mult asupra lor dacă Blanche nu le-ar fi măritat pe cele două fete mai mari, Reanna şi Edwina, cu doi baroni bogați. Înnebuniți de jelaniile necontenite ale soțiilor lor, baronii se învoiseră să plătească dările castelului, pe care nici măcar Blanche, în ciuda amenințărilor şi a hărțuielilor ei, nu reuşise să le strângă.

Willow şi tatăl ei fuseseră săraci înainte ca el să se însoare cu Blanche, dar măcar se avuseseră unul pe altul. Acum, între ei nu mai rămăseseră decât regrete şi tăceri stânjenite.

Fata începu să urce scările în spirală, sperând să se furişeze nevăzută prin balconul care străjuia sala cea mare şi să ajungă în camera de culcare pe care o împărțea cu surorile sale înainte ca mama vitregă să-i sară în cap. Se aştepta să-l audă pe Harold recitând, cu glasul lui sâsâit, lista păcatelor ei. În nici un caz nu se aştepta să audă sunetele puternice ale unor glasuri bărbăteşti.

Willow se duse ghemuită spre balustrada balconului, încercând să vadă ceva prin fumul opaițelor. Lucru ciudat, în sala cea mare de sub ea nu se zărea picior de copil. În fața estradei înălțate, pe care Blanche insistase ca tata să-i primească pe toți vizitatorii, se aflau trei străini. Tatăl ei stătea cocoşat pe jilțul acoperit cu un baldachin; părul lui cândva roşcat-auriu era acum de un cenuşiu lipsit de strălucire, iar umerii ce-i fuseseră puternici odată erau încovoiați sub povara datoriilor şi a pretențiilor soției sale. Blanche stătea lângă el, tolănită pe o bancă aurită, prezidând peste sala prăfuită şi sordidă precum cine ştie ce regină saxonă din poveşti.

Bărbatul care vorbea acum purta pinteni auriți de cavaler.

– Dacă nu poate fi acordată acum o dotă, sunt sigur că stăpânul meu va fi doritor să-i facă el o zestre generoasă miresei.

– Asta e o barbarie! Nici nu vreau să aud de una ca asta! strigă tatăl ei, sprijinindu-se de spătarul jilțului.

– Cât de generoasă? întrebă Blanche, punându-şi mâna cea albă pe mâneca tatei.

Străinul îşi îndreptă privirea spre mama vitregă a lui Willow. Din felul în care i se mişcase mustața, se vedea că era amuzat.

– Destul de generoasă. Stăpânul meu are deja binecuvântarea regelui. E *foarte* doritor să încheie această căsătorie.

– Da, dar ea ne e foarte dragă, spuse Blanche înainte ca tatăl ei să apuce să scoată vreun cuvânt.

Willow îşi încleştase mâinile pe balustradă. Probabil discutau despre logodna celei mai mici fete a lui Blanche din prima ei căsătorie. Dar Beatrix încă nu împlinise nici măcar paisprezece ani! Înseamnă că Blanche era chiar disperată dacă se gândea să o vândă pețitorului care dădea mai mult. Dacă era s-o spună pe-a dreaptă, Willow ştia că ar trebui să se bucure de plecarea fetei.

După ce se scăpase pe încălțările ei, când era mică, sora vitregă îi făcuse numai și numai necazuri. Willow își apăsă o mână pe stomac. Poate că înțepătura pe care o simțea era doar ghimpele geloziei pentru norocul lui Beatrix. Cu siguranță n-avea să-i fie câtuși de puțin dor de cocheta aia răzgâiată.

Dar tatăl ei dăduse la o parte mâna lui Blanche, măsurându-l bănuitor cu privirea pe cavaler.

– De ce o dorește atât de mult stăpânul tău?

Willow tocmai se apleca în față, ca să audă mai bine răspunsul bărbatului, când simți că pe gât începe să-i alunece ceva ud.

– Îhhh! făcu scârbită, recunoscând limba lacomă a unui bărbat.

Se răsuci brusc, făcându-și atacatorul să se retragă în umbră.

– Fă bine și bagă-ți limba aia de viperă în gură, până nu ți-o smulg eu din rădăcină.

Fratele ei vitreg începu să chicotească, ridicând trufaș o sprânceană.

– De ce s-o țin la mine în gură când a ta e mult mai dulce?

Coama deasă de păr blond a lui Stefan și mușchii lui puternici le făceau, ce-i drept, pe servitoarele de la castel să-și piardă mințile, dar pentru Willow el rămăsese același țânc înfumurat care-și bătuse fără milă joc de ea încă din prima clipă când o zărise. Doar că acum avea o spadă mult mai mare.

– Până și cele mai dulci fructe pot să te otrăvească, replică ea, cu mâinile în șolduri.

El își miji ochii de un albastru-deschis.

– Chiar mi se pare că fructul ăsta s-a făcut cam acru, zise, arătând din cap spre balcon. Înainte să ți se urce și mai mult la cap părerea pe care o ai despre tine, ai face bine să-ți aduci aminte că lordul acela misterios s-a oferit să te cumpere ca să te ia în patul lui, ca și cum n-ai fi nimic altceva decât târfa satului.

Willow era mult prea uluită pentru a se simți jignită de aceste cuvinte grele.

– Pe mine? bâigui ea, ducându-și mâna tremurândă la piept, trădată de uimirea care pusese stăpânire pe ea. Lordul acesta vrea ca *eu* să-i fiu soție?

Rânjetul lui Stefan se preschimbă în batjocură.

–Nu mai face ochii ăştia de vițică! Mama n-o să-ți dea niciodată drumul.

Uimirea lui Willow pălea în fața adevărului amar din cuvintele lui.

–Fireşte că nu. Dacă ar face-o, ar trebui să-şi caute o altă doică pentru copiii ei.

Nefiind în stare să-l audă pe tatăl său refuzându-l pe tânărul şi falnicul cavaler, fata se răsuci pe călcâie, cu gând să se ducă în camera ei, dar Stefan îi ațînu calea, oprind-o.

–Mama n-o să te dea nici unui bărbat pentru că ştie că eu te vreau pentru mine.

Willow se trase un pas înapoi. Fratele ei vitreg nu fusese niciodată atât de neobrăzat ca acum. Se strădui să-i susțină şi ea privirea cu aceeaşi obrăznicie.

–Ei bine, n-o să mă ai. N-om fi noi uniți prin sânge, dar tot eşti fratele meu. Regele n-o să fie niciodată de acord să ne căsătorim.

Dar Stefan o apucă de umeri, strângând-o dureros de tare, şi-i spuse cu un glas care nu era mai mult decât un mârâit răguşit:

–Cine a zis ceva despre însurătoarea cu tine?

Şi, spunând asta, se linse pe buza de jos, ca şi cum abia ar fi aşteptat să se delecteze cu o bucățică bună de carne, aproape făcând-o pe Willow să regrete că îl necăjise pe Harold. Ea se strădui să aştepte până când vârful limbii lui ajunsese la doar un centimetru de buzele ei întredeschise, şi atunci şopti:

–Ți-am spus să-ți ții limba aia de viperă departe de mine!

Şi, smulgându-se din mâinile lui, îi trase un genunchi în nădragii căptuşiți, făcându-l să se chircească de durere şi să scape o sudalmă.

Până ca el să se ridice, Willow era deja departe; o luase întâi la stânga, apoi la dreapta, pradă nevoii de a o rupe la fugă. Iatacul ei nu mai putea reprezenta un loc de refugiu, ci se preschimbase într-o capcană. Fără să ştie prea bine de ce, fata se năpusti în jos pe scările ce duceau la sala cea mare, oprindu-se brusc în zona umbrită de sub balcon.

–E o sumă uriaşă, Rufus, spunea Blanche, în ochii căreia apăruse o lucire visătoare, care îi îmblânzea puțin pofta avară

ce se citea în ei. Ne ajunge să ne plătim dările încă doi ani de acum încolo.

– Nici nu vreau să aud aşa ceva, femeie! Doar n-o să-mi vând fata!

Nedorindu-şi decât să scape de un viitor la fel de hidos ca batjocura fratelui ei vitreg, Willow ieşi din umbre, iar vocea ei sună ca un clopoţel când spuse:

– De ce nu, tată? N-ar fi pentru prima dată.

Hollis rămase cu gura căscată văzând-o pe însăşi madona lui cea blajină intrând în sala cea mare, cu umerii drepţi, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o bătălie. Încercă să o privească mai bine, dar o zărea ca prin ceaţă, căci fumul pe care îl scoteau opaiţele care abia pâlpâiau îl făcea să-i lăcrimeze ochii. Boneta urâtă pe care o purta fata îi stătea strâmb, pe un ochi, umbrindu-i trăsăturile.

Încă nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Îngerul său misterios nu era o ţărăncuţă oarecare, ci fiica rămasă fată bătrână a unui baron scăpătat. Probabil se resemnase de mult să-şi ducă toată viaţa ca o povară grea pentru familia ei. Cu siguranţă, avea să fie blândă şi doritoare să-i facă pe plac unui lord atât de puternic precum Bannor. Mai ales că Bannor avea să ridice în slăvi chiar urâţenia care o făcuse respingătoare pentru alţi bărbaţi.

Hollis îşi înălţă o clipă privirea spre tavanul din care atârnau pânze de păianjen, în locul stindardelor colorate care împodobiseră cândva locul. Probabil ea avea să fie foarte recunoscătoare şi pentru că era salvată din acest loc. Atunci când ajunseseră la castel, el şi oamenii lui fuseseră izbiţi de duhoarea care venea din şanţul de apărare, năpădit de ierburi. Ploaia se strecura neabătută prin crăpăturile din tavan, scurgându-se în pâraie întunecate pe zidurile şubrede de piatră. Scândurile mucegăite pe care călcau erau pline de oase roase de multe ori şi de murdăriile ogarilor, uscate sau proaspete.

În timp ce fata se îndrepta spre estradă, Hollis îi făcu loc cu galanterie, îndemnându-şi oamenii să procedeze la fel.

Crezuse că apariția fetei avea să sporească împotrivirea tatălui ei, însă bătrânul începu să se joace absent cu pliurile pelerinei sale mâncate de molii, evitând cu grijă privirea fiicei sale.

– Ce cauți aici, copilă?

– Tată, nu mai sunt o copilă. Dacă aş mai fi, tu nu ai vorbi cu aceşti străini despre logodna mea.

El ridică un deget, dojenitor.

– Treaba asta nu te priveşte pe tine.

– Ba dimpotrivă. E treaba mea, cât se poate de mult. N-am avut nici un cuvânt de zis când m-ai vândut ca servitoare, drept preț al aprobării regelui şi al zestrei lui Blanche. Poate că acum ar trebui să am dreptul să-mi aleg noul stăpân.

Şi, întorcându-i spatele tatălui său, care spumega de furie, ea făcu câțiva paşi spre Hollis, dar apoi se opri, şovăitoare. Deşi din cauza luminii slabe nu-i era cu putință să-i ghicească expresia, majordomul nu putea să nu fie mişcat de demnitatea ținutei sale. Îşi ținea pumnii strânşi pe lângă corp şi bărbia înălțată cu mândrie.

– Ați spus adevărul, sir? Stăpânul vostru vrea să-i fiu mireasă? Mă doreşte cu adevărat?

Amintindu-şi năzuința întipărită pe chipul lui Bannor când îl însărcinase să-i găsească o mamă pentru copiii săi, Hollis încuviință din cap, spunând cu glas blând:

– Da, doamna mea. Vă doreşte mai mult decât vă închipuiți.

Ea îşi înălță şi mai sus bărbia.

– Atunci voi fi a lui.

Hollis nu îşi putu reține un zâmbet larg, fără să-i pese nici de exclamația supărată a tatălui fetei, nici de râsul triumfător al mamei vitrege sau de strigătul înăbuşit de furie care se auzise din balconul de deasupra lor.

Fata îşi duse mâinile la spate, dezlegându-şi şorțul. Când azvârli veşmântul bořit, o grămadă de mere roşii ca focul se rostogoliră pe podea. Unul dintre ele se opri chiar lângă cizma lui Hollis, însă el nici măcar nu simți.

Zâmbetul de pe chipul lui înghețase când ea se descotorosise de şorțul imens. Ochii lui măriți de uimire îi măsurau încet

silueta subțire, cu sâni voluptuoşi, urmărindu-i mişcările grațioase ale mâinilor în timp ce ea își dădea jos boneta umilă. Fata își scutură capul, dând la iveală un nor strălucitor de bucle răvăşite, după care își arătă dinții, într-un zâmbet de încuviințare.

Lui Hollis i se şterse zâmbetul de pe față, şi nu-şi putu stăpâni un geamăt.

Bannor avea să-l omoare.

Capitolul 3

– Pulpă de oaie, doamna mea?

Willow își smulse cu greu privirea de la geamul trăsurii, uitându-se la halca imensă de carne pe care Hollis o ținea în mână.

– Nu, mulțumesc, şopti ea.

Pe chipul cavalerului se citea atâta dezamăgire, încât se simțea ispitită să accepte. Însă mâinile îi tremurau, stomacul se strânsese de emoție şi nici nu voia să rişte să-şi păteze frumoasa rochie nouă cu vreun strop de grăsime.

În timp ce Sir Hollis se apucase iar să scotocească prin coşul cu merinde ce părea să nu aibă fund, pe care îl luase în ultimul sat prin care trecuseră, Willow își aranjă fusta, minunându-se din nou că nu găsea nici o urmă de mânuțe în faldurile ei de catifea verde. Ştia prea bine că ea nu era o frumusețe, ca Reanna sau ca Beatrix, însă, împodobită cu atâtea bijuterii, aproape că putea să se creadă frumoasă. Se simțea la fel de fericită ca în acea zi îndepărtată când Blanche sosise la Bedlington şi se însoțise cu tatăl ei.

Willow zâmbi, uimită de ironia sorții. Azi, ea era cea plimbată într-o trăsură minunată, trasă de şase armăsari de toată frumusețea. Ea era cea însoțită de o suită de cavaleri ce purtau banierele fluturânde pe care se înfățişa blazonul stăpânului lor – un splendid cerb roşu pe un câmp de aur. Ea era cea care se îndrepta în goană spre bărbatul care o făcuse soția lui. Inima îi bătea

în ritmul copitelor cailor, în timp ce se apleca pe fereastră ca să se bucure de după-amiaza rece de toamnă.

Drumul îi ducea spre miazănoapte, iar copacii uriaşi ai pădurii Bedlington lăsaseră încetul cu încetul locul dealurilor şi stâncilor ascuțite din Northumberland. Pe un pisc îndepărtat adăsta o umbră de zăpadă.

– Bomboane cu smochine?

Sir Hollis se aplecă spre ea, fluturându-i delicatesa pe sub nas, ca şi cum ar fi sperat s-o poată ispiti cu aroma pătrunzătoare de nucşoară.

Ea clătină din cap, îndulcindu-şi refuzul cu un zâmbet politicos.

Iar cavalerul se apucă din nou să scotocească prin coş, mormăind ceva ce, în mod ciudat, părea să sune a: „O să-mi atârne capul în sala cea mare, nu?"

Trăsura începu să se zgâlțâie, ameținduo pe Willow, căci începuseră să urce un deal abrupt, pe un drum şerpuitor. Ea se lăsă pe spate pe locul ei şi-şi trase pe cap gluga pelerinei tivite cu blană, fremătând de emoție şi de teamă.

Despre misteriosul lord care îi devenise soț nu ştia decât că era un om generos. De îndată ce majordomul lui îl vestise, prin unul dintre însoțitorii săi, că ea se învoise să-i fie soață, el nu-i trimisese numai trăsura şi cavalerii, ci şi un car în care se găseau două cufere enorme, pline ochi cu rochii minunate, croite din catifea, din mătasea cea mai fină şi din damasc, şase perechi de pantofi, făcuți din cea mai delicată piele de căprioară, şi multe flacoane pline cu parfumuri prețioase şi cu mirodenii rare.

La vederea tuturor acelor comori care umpleau sala cea mare, Blanche fusese năpădită de regrete, Stefan o luase razna de gelozie, iar Beatrix ardea de invidie. Blanche blestemase faptul că nu ceruse o dotă şi mai mare, în timp ce Stefan se înnegrise la față, iar Beatrix o rupsese la fugă în sus pe scări, jelindu-se că Willow îl furase pe bărbatul care ar fi trebuit să fie soțul *ei*.

Cu un zâmbet strâmb, Willow trăgea absentă de fâşiile din blană de nurcă ce-i atârnau pe mâneci. Dacă soțul ei n-ar fi fost atât de extravagant, ar fi venit la castelul lui cu puținele

ei lucruşoare adunate într-o legătură atârnată într-un băţ. Poate că el credea că ea era una dintre acele femei care pot fi cucerite dacă simt mângâierea mătăsii pe piele sau aromele înnebunitoare ale smirnei. Spera că avea să fie încântat când avea să-şi dea seama că afecţiunea ei poate fi câştigată mult mai ieftin, că va trebui să plătească numai cu devotamentul lui.

– Bomboane cu zahăr?

– Nu! răspunse Willow pe un ton tăios, căci era tot mai nedumerită de insistenţa cavalerului. Nu-mi e deloc foame.

Refuzul ei atât de clar îi pleoşti de tot mustaţa cea groasă, în semn de disperare. Pentru prima oară, fata observă ocheada scurtă pe care i-o aruncase el şi răspunse la rându-i cu o privire întrebătoare. Rochia îi era prea largă, ca şi cum ar fi fost croită pentru o femeie mult mai trupeşă. Se simţise întotdeauna prea mică pe lângă fraţii ei cei zdraveni. Stefan îşi bătea adesea joc de ea pentru că era subţire ca o nuia de salcie, dar de două ori mai cioturoasă decât salcia. Poate că Lord Bannor prefera fetişcanele zdravene, cu şolduri late şi cu sâni mari, aşa cum promiteau deja să devină cei ai lui Beatrix.

„Biata copilă n-are nici o vină că arată aşa." Auzi cu atâta claritate murmurul compătimitor al lui Blanche, că n-ar fi fost mirată dacă ar fi găsit-o pe mama ei vitregă cocoţată pe trăsură, ca o harpie plină de răutate.

Fără să-şi îmblânzească privirea, smulse bomboana din mâna cavalerului şi o înghiţi dintr-o singură muşcătură. El păru aşa încântat, că Willow acceptă şi bomboana cu smochine pe care i-o întindea cu timiditate. Însă, în clipa în care îl văzu că scoate din coş pulpa de oaie şi i-o flutură prin faţa ochilor, fata îşi pierdu brusc până şi ultima urmă de poftă de mâncare.

Îndoielile de care era asaltată o făcură să se simtă iar ca acea copilă care îşi trăgea tatăl de mână.

„– Lady Blanche o să mă iubească?

– Sigur că da, draga mea! Cum ar putea cineva să n-o iubească pe prinţesa tatei?"

Pe atunci, fusese destul de naivă încât să creadă minciuna aceea. Dacă se lăsase prostită încă o dată, avea să-şi regrete toată viața hotărârea nesăbuită pe care o luase.

– Spune-mi mai multe despre Lord Bannor, ceru ea. Mi-ai vorbit despre curajul său în lupte şi despre credința pe care i-o poartă regelui şi țării, dar tot nu ştiu ce fel de om ar trimite pe altul să-i caute o mireasă.

– Un bărbat prudent, răspunse Hollis, muşcând gânditor din pulpa de oaie.

Willow fu deodată străbătută de un fior. Poate că nu ea avea cusur, ci soțul ei.

– Atunci..., începu ea, aplecându-se în față, îndrăznind cu greu să-şi rostească bănuielile cu glas tare, nu e dăruit cu frumusețe?

Sir Hollis era cât pe ce să se înece cu bucata de carne.

– N-aş spune asta.

Lui Willow reacția lui nu i se părea deloc liniştitoare.

– A fost desfigurat în război? Şi-a pierdut vreun mădular? Vreun ochi? Nasul? mai adăugă ea, străduindu-se să nu se înfioare.

Mustața cavalerului se înfoie, ca şi cum ar fi încercat să-şi înăbuşe un strănut.

– Doamna mea, vă asigur că Lord Bannor s-a întors din Franța cu toate părțile importante neatinse.

Willow se încruntă, întrebându-se în sinea ei ce părți i se păreau importante unui bărbat.

– Atunci, care e firea lui? E un om blând? Un om înțelept? Sau este mai degrabă aprig, lăsându-se pradă furiei?

Sir Hollis clipi.

– Stăpânul meu va fi primul care o să vă asigure că nu este dedat băuturii, nici nu se lasă pradă furiei şi nu ia numele Domnului în deşert.

Willow se lăsă la loc pe spate, încrucişându-şi mâinile în poală.

– Atunci, bănuiesc că o femeie nu poate să ceară mai mult de atât de la soțul ei.

Cu toate acestea, cândva îşi dorise mai mult. Mult mai mult. O clipă, prin fața ochilor săi apăru chipul prințului ei,

făcând-o să se înfioare de un dor dulce-amărui. N-avea să mai audă niciodată ecoul îndrăzneț al râsului său. N-avea să mai guste vreodată sărutul său închipuit, cu miros de ierburi. Venise vremea să dea visurile de copilă pe un bărbat din carne și sânge, din mușchi și oase. Închise ochii, luându-și rămas-bun de la prințul ei cu un oftat plin de melancolie.

Era hotărâtă să fie o soție bună pentru Lord Bannor. N-avea nici o importanță dacă era bătrân, beteag, dacă avea buză de iepure sau dacă fusese desfigurat în timp ce-și slujea regele și țara. Din moment ce voia să-i jure credință ei și numai ei, atunci, fără îndoială, nici ea nu putea să fie mai prejos.

Întărită de hotărârea pe care o luase, Willow deschise ochii. Sau cel puțin așa crezu, însă priveliștea care i se înfățișa de la geamul trăsurii o convinse că probabil adormise și acum visa.

Pe o stâncă ce străjuia apele învolburate ale râului Tyne, părea că plutește un castel. N-avea nici cea mai mică asemănare cu donjonul ruinat al tatălui ei. Turlele rotunde și grațioase se înălțau spre nori, mărginite de acoperișuri conice din ardezie cenușie. Un zid crenelat înconjura castelul, învăluindu-l într-o măreață pelerină de gresie.

Willow clipi. Sigur visa, căci altfel cine altcineva decât un prinț ar fi trăit într-un asemenea sălaș minunat? Nici măcar nu-și dădu seama că-și pusese întrebarea cu voce tare decât în clipa când auzi răspunsul lui Sir Hollis:

– Cum, cine? Tu, firește.

Ea se uită cu ochi mari la cavaler.

Iar zâmbetul lui încordat o făcu să simtă un fior prevestitor de-a lungul șirei spinării.

– Pentru că acest sălaș minunat este Elsinore, iar tu, draga mea, ești noua lui stăpână.

– Se apropie trăsura! Se apropie trăsura!

Strigătul ostașului de pază răsună din turn, însoțit de sunetul profund al unui corn de vânătoare. Bannor căscă și-și întinse picioarele lungi, nevrând încă să se ridice din jilț. Săptămâna trecută, Desmond îl ademenise de două ori în felul acesta, făcându-l

să iasă din turn. Prima dată când ieșise, alunecase pe podeaua unsă cu unt și se dusese de-a dura pe scări în jos. Dacă nu i-ar fi curmat peretele tumba cu capul înainte pe care o făcuse, probabil și-ar fi rupt gâtul. A doua oară când auzise sunetul cornului, fusese mai grijuliu, coborând scările în vârful picioarelor și uitându-se după toate colțurile, până când scrofița de Mary Margaret îl momise în sala cea mare, unde îi azvârlise printre picioare o mână de ghinde, care îl făcuseră să se lățească pe podea cât era el de lung.

Pe vremea când apăra cetățile regelui din Guienne și Poitou, îndurase multe asedii, dar niciodată unul atât de prelungit și de necontenit. De când plecase Hollis ca să caute o mamă pentru copiii lui, Bannor își văzuse de treburi mai mult din turnul din care nu îndrăznea să iasă decât în puterea nopții, când copiii dormeau.

Într-o dimineață, înainte de ivirea zorilor, se strecurase în labirintul de cămăruțe legate între ele unde dormeau copiii și îi găsise pe toți ghemuiți ca niște păpuși într-un pat uriaș cu baldachin. Mary Margaret dormea cu buclele de aur răsfirate pe pieptul lui Desmond, ținându-și degetul mare în gurița cu buze rozalii. Desmond sforăia încetișor, cu gura deschisă. Studiind cu privirea pierdută obrajii pistruiați și nasul cârn al fiului său, Bannor clătinase din cap, uluit că un chip atât de angelic poate fi în stare de atâtea drăcovenii.

Senzația de neajutorare care îl rodea pe dinăuntru era ceva profund străin de firea lui. Știa tot ce se putea ști despre cum să fie un războinic, dar habar n-avea să fie tată. Cum era posibil să fie în stare să conducă o armată de o mie două sute de oameni ai regelui, unii dintre cei mai puternici și mai primejdioși, dar să nu reușească să convingă un băiețandru sfrijit să-i îndeplinească nici măcar cererile cele mai simple?

Tocmai întindea mâna, ca să mângâie șuvițele castanii și zbârlite ale fiului său, când Mary Margaret deschisese ochii albaștri și-l privise ca prin ceață.

– Tati? șoptise ea. Ești o fantomă?

– Nu, dulceața mea, răspunsese el. Doar un vis.

Fetița închisese ochii și se cufundase la loc în somn cu un oftat mulțumit, iar Bannor se putuse strecura afară din încăpere, tăcut ca o pisică.

Strigătul străjerului nu se mai repetă. Bannor se așeză și mai bine în jilț, cu bărbia în piept, sperând să mai ațipească un pic. De când luase obiceiul să colinde noaptea, bântuind prin propriul castel ca un strigoi neîmpăcat, somnul devenise pentru el o răsplată care îi era mai mereu refuzată.

Când auzi o bătaie puternică în ușă, sări iute în picioare, cu sabia scoasă din reflex.

– Stăpâne, stăpâne! strigă Fiona, al cărei accent irlandez se auzea înăbușit de ușa groasă de stejar. Trăsura Măriei Tale a fost zărită pe drumul dinspre sud, la mai puțin de o leghe depărtare! Sosește doamna ta!

Doamna *lui*. Amețit de aceste cuvinte, Bannor lăsă încet jos sabia. De șase ani, de când murise Margaret, nu mai avusese o doamnă pe care s-o poată numi a lui.

O auzea pe bătrâna doică cotcodăcind ca o găină de nerăbdare, în vreme ce el dădea la o parte banca grea pe care o folosea ca să blocheze ușa, pentru ca apoi să ridice zăvorul. Fiona stătea în prag, frământându-și șorțul în mâinile noduroase.

– E doamna ta, stăpâne! În sfârșit, a sosit!

Bannor smulse în grabă vesta burgundă care zăcea aruncată pe spătarul unui scaun și și-o trase peste cămașă. Degetele lungi i se încurcau în nasturii de fildeș ai tunicii pe corp care îi venea peste șolduri. Ar fi vrut să fi avut pe el cămașa de zale și platoșa, coiful pe cap și să se avânte în bătălie, nu să iasă din castel fără armură, fără arme, ca să-și întâmpine soția. Aruncă o privire plină de regret la spada lui de luptă, știind că, dacă nu-i simțea greutatea familiară la șold, avea să fie vulnerabil la orice tip de atac.

– Copiii au fost adunați ca să-și întâmpine noua mamă, așa cum am poruncit?

– Da, stăpâne. Toți, până la unul. Chiar și pruncii de țâță.

Fiona îl privea cu ochi strălucitori, fremătând de încântare la gândul că avea să fie o nouă stăpână la castel. Își adorase primele

două stăpâne şi le jelise la fel de amar ca Bannor când pieriseră, atât de tinere şi într-un chip atât de tragic.

El se încinse cu un lanţ din împletitură de argint peste şolduri, după care îşi trecu mâna prin părul răvăşit, ca să şi-l netezească.

– Cred că ar trebui să-i văd şi eu înainte de sosirea ei. Un conducător nu-şi trimite niciodată oştenii la luptă fără să le spună în câteva cuvinte ce să facă şi să-i încurajeze.

– Aşa, stăpâne, şi pot să bag mâna-n foc că ard de nerăbdare să-ţi asculte sfaturile, îl asigură Fiona.

Poate că un bărbat mai puţin prevăzător ar fi fost înclinat să o creadă, se gândea Bannor în timp ce străbătea cu paşi mari curtea interioară, măsurându-i din priviri pe copiii adunaţi în curtea mărginită de ziduri. Chiar stăteau în ceva ce semăna foarte mult cu un rând. Fiona încheia rândul, în braţe cu ultimele două achiziţii ale familiei lor. De la cel mai mare până la cel mai mic, copiii se uitau drept înainte, fără să se foiască ori să se hlizească. Inocenţa ce li se citea pe chipuri îl făcea pe Bannor să se simtă tare stânjenit.

Deşi până şi Desmond avea un aer la fel de îngeresc ca fraţii şi surorile lui, cioara cu aripa legată în atelă pe care băiatul o purta pe umăr se uita urât la Bannor, bătând neliniştită din coada care se iţea deasupra gulerului tunicii micului ei stăpân.

Bannor hotărî, cu înţelepciune, că era mai bine să nu încerce să afle de unde apăruse zburătoarea şi, cu mâinile la spate, se aplecă să-i adulmece gâtul băiatului cu păr deschis la culoare de lângă el, pe care se vedeau nişte dâre de mizerie.

– Şi cam când te-ai spălat ultima dată, tinere Hammish?

Puştiul începu să numere pe degete.

– Încă n-au trecut două săptămâni. Dar eu nu sunt Hammish, domnule, ci el, adăugă copilul dându-i un cot în coaste băieţelului zdravăn de lângă el, căruia îi smulse un geamăt înăbuşit.

– Hmm... Bannor îşi ascunse supărarea în spatele privirii gânditoare cu care îl măsura pe Hammish. Băiatul avea picioare zdravene şi părul des şi drept, de culoarea scorţişoarei, care îl făcea să arate ca şi cum ar fi purtat un castron de lut pe cap.

– Şi zi, tu eşti Hammish?

– Da, domnul meu.

– Nu e nevoie să-mi spui aşa. Poţi să-mi zici tată.

– Da, domnul meu.

Bannor oftă. Începea să-l doară capul. Nu-i putea prezenta pe copii noii lor mame dacă nu ştia nici cum îi cheamă. Se chinui să găsească o minciună convingătoare.

– Înainte să plecăm în bătălie, oamenii care luptă sub steagul meu au obiceiul să-şi strige numele. Ce ziceţi, faceţi şi voi la fel?

Copiii se aplecară toţi ca unul înainte, cu gâturile lungite spre dreapta, către băiatul care deschidea şirul. El ridică din umeri, morocănos, după care strigă conştiincios:

– Desmond!

Ceilalţi îl urmară pe rând.

– Ennis!

– Mary!

– Hammish!

– Edward!

– Kell!

– Mary Margaret!

– Meg!

– Margery!

– Colm!

Nici cele două bebeluşe nu se lăsară mai prejos, gângurind şi ele. Fiona îi zâmbi lui Bannor cu toată gura, la fel de ştirbă ca pruncii.

– Îngeraşilor ăstora le zicem Peg şi Mags.

Bannor îşi apăsă puntea nasului. Durerea de cap se preschimbase într-un zvâcnet surd, dar tot nu se simţea în stare să îi cheme pe nume pe copiii săi din mijlocul unei gloate de străini. Pe toţi demonii din iad, copiii lui *erau* o gloată de străini.

Reuşi totuşi să zâmbească fals.

– A fost foarte bine. Ce-ar fi să mai încercăm o dată?

– Ce nerod! mormăi Desmond.

Bannor se uită la el cu ochi mijiţi.

– Ce-a fost asta, băiete?

–Am zis „cum ți-e voia", răspunse puștiul, cu un zâmbet îngeresc.

Înainte ca Bannor să-l mustre pentru neobrăzarea de care dădea dovadă, cornul străjerului din turn începu să sune puternic, făcându-i pe toți cei din curte să se foiască emoționați. Zornăitul lanțurilor fu urmat de scârțâitul teribil al porții mobile care se ridica. Clinchetul armonios al pintenilor și tropăitul ritmic al copitelor cailor anunțau apropierea trăsurii.

Bannor intră și el în rând, între Hammish și Mary, hotărât să se prezinte între soldații lui. Alaiul cavalerilor se răspândi în curte, și trăsura se opri, în timp ce el trăgea de vesta pe care o purta, ducându-și cealaltă mână la față, ca să-și netezească barba care dispăruse. Încă nu se obișnuise să-și simtă obrazul proaspăt ras, dar, cum barba lui prinsese obiceiul îngrijorător să ia foc de fiecare dată când vlăstarele lui erau prin preajmă, se hotărâse să renunțe la ea.

Nu era deloc omul care să se foiască neliniștit. Fiona văzu că nu-și găsea locul, așa că veni spre el și i-o puse în brațe pe fetița cea mai mică. Dacă i-ar fi dat un cap tăiat, poate că Bannor n-ar fi fost chiar atât de îngrozit. Încercă să țină pe braț ființa care gângurea, dar, când aceasta începu să se miște, o băgă sub braț, ca și cum ar fi fost una dintre bășicile de porc pe care scutierii lui le loveau și le aruncau cu orele prin curtea castelului.

Exasperată, Fiona îi luă povara înfășurată în scutece și i-o puse frumos în brațe.

–Nu fi speriat, stăpâne, murmură ea liniștitor, ridicându-se pe vârful picioarelor ca să-l ciupească ușor de obraz. Încă n-am întâlnit o fată care să nu se topească la vederea unui bărbat vânjos cu un sugar în brațe.

Bannor deschise gura să spună că ultimul lucru pe care și-l dorea pe lume era o mireasă care să-l considere irezistibil, dar era prea târziu.

Un scutier tânăr și zelos se grăbise deja să deschidă ușa trăsurii, descoperind vederii un picior subțire, încălțat cu un pantof din piele de căprioară.

Capitolul 4

Uşa trăsurii se deschisese, dar Willow şovăia, privindu-l nehotărâtă pe Sir Hollis.

Cavalerul se dădu puţin înapoi.

– Poate n-ar fi trebuit să mănânc toată pulpa aia de oaie, draga mea. Mai bine ieşi tu prima! Eu te urmez.

Willow trase aer în piept şi scoase cu delicateţe un picior din trăsură. Nu i-ar fi fost de nici un folos să se reverse la picioarele soţului ei ca un sac cu grâu. Bucuroasă că boneta ei avea boruri largi, îşi ţinu ochii aţintiţi cu sfială înspre pietrele din pavaj în timp ce cobora din trăsură, făgăduindu-şi să nu tresară când avea să-l vadă pentru prima dată, oricât de desfigurat sau de hidos ar fi fost. Îndrăzni să ridice privirea abia atunci când ajunse cu totul în picioare. Şi se uită în sus. Tot mai sus.

Până la chipul prinţului ei.

Willow icni, convinsă, pentru a doua oară în ziua aceea, că se cufundase într-un vis. Un vis mai dulce şi mai încântător decât oricare altul pe care-l avusese până atunci.

Dar nici măcar ea nu putuse visa la un bărbat precum cel care stătea în faţa ei. Nu i-ar fi trecut vreodată prin minte să zugrăvească umbrele întunecate din jurul gurii lui, nici să-i umbrească bărbia cu o bărbuţă cât de mică. Soarele îi sărutase fruntea, săpându-i mici încreţituri acolo, şi-i bronzase pielea, care părea de-a dreptul aurie. Părul lui nu era fin, ci ca o mătase mai aspră, tăiat chiar deasupra umerilor şi înspicat ici şi colo cu câteva fire argintii. Ochii lui de un albastru profund licăreau de inteligenţă şi de umor, iar gropiţa abia ghicită din obrazul drept nu făcea decât să pună şi mai bine în valoare tăietura blândă şi în acelaşi timp aspră a maxilarului.

Nu era zvelt, cum şi-l închipuise în visurile ei, ci puternic şi musculos. Linia hotărâtă a maxilarului îi spunea că nu era un băieţel care se mulţumea cu nişte sărutări caste, ci un bărbat care nu avea să-şi găsească liniştea până nu avea să posede tot ce putea ea să-i dea mai bun.

Bărbatul ei.

Tulburată de gândurile care-i treceau prin minte, își coborî privirea. Abia atunci văzu că el avea ceva în brațe – poate încă un dar pentru ea. Fără îndoială, o comoară scumpă, însoțită de o făgăduială tandră că avea să-i poarte afecțiune.

Willow își dădu jos gluga, apoi își înălță capul și îi zâmbi.

Când Bannor își aținti ochii asupra frumoasei învăluite în pelerină care îi devenise soție, prin ceața dorinței de care se simțea cuprins nu mai răzbătu decât un gând.

Avea să-l omoare pe Hollis.

Dacă n-ar fi avut mâinile ocupate, probabil ar fi trecut pe lângă femeie și l-ar fi scos pe lașul ăla de gât din trăsură. Așa însă, nu putea decât să se holbeze la ea încremenit de groază.

O plasă simplă îi acoperea capul, țesătura fină de aur încercând fără folos să îmblânzească norul de bucle întunecate care îi încadrau fața. Avea gura mică. Buza de sus, puțin mai umflată decât cea de jos, avea forma perfectă pentru ca un bărbat să o muște ușor cu dinții înainte să o sărute. Ochii, străjuiți de gene lungi, erau mari și cenușii, dar nu vederea lor îl tulburase pe Bannor, ci expresia din ei. Văzuse privirea plină de adorație a altor femei, atât de înnebunite de plăcere, încât abia dacă-i puteau șopti numele, însă nici una nu se uitase la el ca și cum ar fi zărit răspunsul la rugăciunile ei zilnice. Era o privire care îl obliga, dar, în același timp, îl și neliniștea.

Bannor deschise gura, vrând să-i ureze bun venit la Elsinore.

– Tu ești mama mea?

Bărbatul închise gura fără să fi apucat să scoată vreun sunet. Micuța Mary Margaret ieșise din rând și se uita în sus la nou-sosită.

Willow își coborî încet ochii spre copilă, clipind de câteva ori, de parcă nu putea pricepe ce vedea. Înainte să apuce să scoată o vorbă, Desmond interveni batjocoritor:

– Firește că nu-i mama ta. Mama ta e moartă.

Ochii albaștri ai lui Mary Margaret înotau în lacrimi.

Meg, care avea cinci ani, o bătu pe fetiță pe umăr, deși începuse și ei să-i tremure buza de jos.

– Nu mai plânge, Mary Margaret. Tu măcar ai avut o mamă. Eu, Margery şi Colm n-am avut niciodată una.

– Pentru că voi sunteţi bastarzi, le spuse Edward cu glas vesel. La fel ca Peg şi Mags.

Kell se încruntă la el, cu pumnii încleştaţi.

– N-o face tu bastardă pe sora noastră, necioplitule!

– Da' nu-i nici o ruşine să fii bastard, zise Hammish serios, trăgându-l pe Bannor de mâna liberă. Şi tu eşti bastard, nu-i aşa, domnul meu?

– Da, fiule, asta sunt, murmură Bannor, care vedea cum expresia de pe chipul miresei lui se schimbă, trecând de la uluire la groază. Îşi plimba privirea peste copiii care se luaseră la ceartă şi începuse să scuture din cap, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

Sau ca şi cum s-ar fi prăbuşit într-un coşmar.

În ciuda încercărilor lui Meg de a o linişti, smiorcăiala lui Mary Margaret se preschimbă repede într-un plâns cu suspine. Gemenii Margery şi Colm, care aveau patru ani, izbucniră şi ei în lacrimi ca să-i ţină isonul, pornind astfel un cor de jelanii mai potrivit pentru o tragedie greacă decât pentru farsa în care se transforma cu paşi repezi viaţa cândva foarte ordonată a lui Bannor.

Kell ieşi din şir ca să-i tragă un perdaf lui Edward.

– Na, uite ce-ai reuşit, nerodule! I-ai făcut pe toţi să plângă.

– Ba nu eu i-am făcut să plângă, protestă Edward, apărându-se. Mary Margaret i-a făcut!

Ennis, un băiat deşirat, de vreo doisprezece ani, se vârî între ei, şi loviturile începură să curgă din toate părţile, asezonate cu mârâieli şi cu vorbe urâte. Cioara lui Desmond încercă să-şi ia zborul, bătând din aripa cu atelă şi croncănind înnebunită. Ceva mic şi blănos se strecură în jos pe un crac al pantalonilor băiatului, apoi se căţără pe fusta lui Mary, făcând-o să ţipe. Hammish încasase vreo două scatoalce destul de puternice încât să se clatine pe picioare, însă rămăsese cuminte, cu privirea aţintită înainte, singurul care nu-şi părăsise locul din şirul distrus. Stoicismul acestui băiat îi amintea în mod înspăimântător lui Bannor de el însuşi. Bebeluşul din braţele Fionei, stârnit de zgomotele încăierării, începu să zbiere din adâncul plămânilor, mişcându-şi pumnişorii în aer.

Numai copila pe care o avea Bannor în brațe rămăsese total nepăsătoare la țipetele și zbieretele care mai că-i asurzeau pe toți.

– Să se facă liniște! mugi deodată Bannor.

Şi, pentru prima dată de când se întorsese de la război, copiii îi dădură ascultare, cufundându-se într-o tăcere atât de profundă, că putu să audă nu numai fâlfâitul aripilor ciorii care își relua locul pe umărul lui Desmond, ci și răsuflarea abia simțită a miresei lui.

Își dădea seama că soția lui era pe punctul de a o lua la sănătoasa. În clipa aceea, își aminti cuvintele Fionei: „Încă n-am întâlnit o fată care să nu se topească la vederea unui bărbat vânjos cu un sugar în brațe".

Străduindu-se să îi alunge expresia de uluire, își depuse povara în brațele ei.

– Doamna mea, eu și copiii mei dorim să-ți urăm bun sosit la Elsinore.

Ea dădu la o parte păturica, uitându-se fără să se clintească la căpșorul perfect al copilului, acoperit de un pufușor de păr.

Ochii săi erau reci precum cenușa focului stins de o zi când îi înapoie copilul, rupând în sfârșit tăcerea:

– Nu, mulțumesc. Am mâncat deja.

Şi, măturând curtea cu trena pelerinei tivite cu blană, îi întoarse spatele și se urcă la loc în trăsură, trântindu-i ușa în nas.

Bannor se holba, buimăcit, la cerbul sculptat pe portieră. Abia când copiii începură să se hlizească își dădu seama că valul de căldură care i se răspândea în vintre nu avea nici o legătură cu flacăra dorinței pe care mireasa lui o aprinsese în el, ci cu bebelușul fără dinți care zâmbea cu gura până la urechi din scutecele în care era cuibărit.

Capitolul 5

Willow stătea țeapănă pe bancheta trăsurii, cu mâinile încleștate în poală și cu privirea ațintită înainte. Nu se clintise

de mult timp din poziția aceea, nici măcar atunci când ușa fusese deschisă cu putere și un braț musculos, cu un puf negru pe el, îl înșfăcase de tunică pe Sir Hollis, smulgându-l din trăsură pe cavalerul umilit. Se așteptase oarecum ca și ea să fie scoasă cu aceeași lipsă de politețe, dar se părea că noul ei soț era mulțumit s-o lase acolo.

Singură. Asta era soarta ei: să fie mereu înconjurată de alții, dar niciodată singură. Își auzea inima bătând încet, goală, ca și cum i-ar fi amintit, batjocoritoare, cât de ușor și de fără de păsare i-o dăruise unui străin. Un străin care, după câte se părea, nu avea mai multă nevoie de ea decât mama ei.

Glasurile de afară se preschimbaseră de mult în șoapte, apoi amuțiseră cu totul, însă ecoul lor îi stăruia încă în auz:

„– Tu ești mama mea?

– Firește că nu-i mama ta. Mama ta e moartă.

– Tu măcar ai avut o mamă. Noi n-am avut niciodată una.

– Pentru că voi sunteți bastarzi."

Willow scutură din cap, ca să le reducă la tăcere. În timp ce preamărea virtuțile stăpânului său, Hollis uitase să-i spună că multe dintre cuceririle lui Lord Bannor fuseseră de natură amoroasă.

Pentru numele lui Dumnezeu, câți copii zămislise omul ăsta? Zece? Doisprezece? Douăzeci? Ea nu-și revenise din uluire și groază decât în clipa când el îi pusese zâmbitor în brațe copilul cel mai mic, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să-l strângă la piept și să-l legene plină de încântare maternă. El n-avea de unde să știe că nu datorită gânguritului delicat al bebelușului i se tăiaseră genunchii, ci din cauza farmecului aspru al zâmbetului lui. Un zâmbet care, în aceeași răsuflare trădătoare, îi promitea totul și-și încălca toate făgăduielile.

„– Și tu ești bastard, nu-i așa, domnul meu?

– Da, fiule, asta sunt."

Mărturisirea lui, spusă pe un ton mâhnit, ar fi trebuit s-o avertizeze. Nu era un prinț nobil, care îi dăruia inima lui, ci un căpcăun răutăcios, stăpân peste o oaste de gnomi zbanghii. Willow își duse o mână la buclele negre ca tăciunele și în clipa aceea își

aminti expresia de groază ce se întipărise pe chipul lui când ea își dăduse jos gluga pelerinei. Probabil că în clipa aceea și el simțise o dezamăgire la fel de amară ca a ei.

– Stăpână?

Willow tresări înspăimântată, însă glasul care se auzise nu era nici de bărbat, nici de copil, ci al unei femei care vorbea în graiul repezit al irlandezilor.

– Ți-am pregătit iatacul, dacă binevoiești să vii înăuntru.

Willow ridică draperia ca să privească afară. Din umbrele nopții se desluşea o siluetă cocoșată. Nu putea să rămână pe veci în trăsura aceea, își spuse disperată. Nici nu putea să ceară să se întoarcă într-o casă unde nu mai era bine-venită. Tatăl ei n-avea să o lase vreodată să nesocotească dorințele lui Blanche, iar mama ei vitregă n-avea să-i înapoieze vreodată aurul lui Bannor.

Dacă s-ar fi întors la Bedlington, nu se îndoia că Blanche ar fi legat-o fedeleș, ar fi aruncat-o pe spinarea unui cal și ar fi trimis-o pachet în brațele soțului ei. Chiar în timp ce se gândea la asta, perspectiva de a fi unită cu un asemenea bărbat îi trimitea un fior ciudat pe șira spinării.

– Vino, fetițo, îi spuse femeia cu glas blând. N-ai de ce să te temi de stăpânul nostru.

Willow deschise portiera, ieșind din raiul unde se adăpostise, deși în adâncul inimii simțea că femeia se înșela.

Bătrâna gârbovită care o conducea pe Willow pe coridoarele largi, pavate cu dale, ale castelului se întoarse spre ea, zâmbindu-i blând cu gura știrbă.

– Nu trebuie să-ți ceri iertăciune pentru sfiiciune, fetițo. Când m-am măritat eu cu drăguțul meu de Liam, să-i odihnească Domnul în pace sufletul păcătos, două zile s-a chinuit și trei carafe de bere mi-a dat până să mă facă să ies de sub pat. Da' atunci eram prea beată ca să mai fac altceva decât să zac așa, cu fustele peste cap, adăugă, făcând ștrengărește cu ochiul către Willow. Nu că i-ar fi păsat lui Liam.

Willow își alungă din minte imaginea cu Lord Bannor punând cu de-a sila stăpânire pe trupul ei inert și o urmă pe bătrânică

pe o scară în spirală, luminată de lumânări de ceară așezate în nișe de piatră.

– Nu poți să-i porți pică bărbatului că vrea să se înfrupte din nurii nevestei. Dar n-ai de ce să te sperii, fetițo. Îi blând ca un mielușel, Lord Bannor al nostru, deși zic unii că ar putea să-i crape capul unui bărbat doar cu o mână.

Willow înghiți în sec. Și-l închipuise pe Lord Bannor siluindu-i trupul fără cap.

– Da, da, și dacă știe vreun bărbat cum să mulțumească o femeie, atunci stăpânul e acela.

– S-ar părea că s-a pregătit serios pentru asta, remarcă Willow pe un ton sec.

Fiona se opri pe trepte, făcându-i semn cu degetul ca o gheară să vină mai aproape de ea, ca și cum ar fi vrut să-i împărtășească un secret numai pentru fete.

– Zic unii că-i așa de viguros, că poate să facă să-i crească pruncul în pântecele unei femei numai dacă se uită adânc în ochii ei.

Willow se cutremură.

– Atunci, o să am grijă să mă uit în altă parte când este lângă mine.

Femeia începu să râdă cotcodăcit; zbârciturile de pe față se încrețiseră și mai mult de la zâmbetul larg.

– Ar fi mai ușor să-ți ții făgăduiala dacă omul ăsta n-ar fi atât de plăcut la privit.

Willow nu avea de ce să se supere, căci era adevărul adevărat. Pe măsură ce urcau al doilea rând de scări, începea să-și simtă picioarele ca de plumb. Se părea că avea să fie închisă într-un turn. Se așteptase la o celulă spartană sau poate la o saltea de paie la piciorul leagănului vreunuia dintre copii, asemănătoare celei pe care dormea la Bedlington. Când ușa din capul scărilor fu deschisă, la bătaia Fionei, fetei i se opri răsuflarea de uimire.

Încă din clipa când Blanche ajunsese la Bedlington, pusese stăpânire pe toate comorile pe care tatăl ei nu le vânduse încă. Smulsese tapiseriile rămase de pe pereții din sala cea mare și le atârnase deasupra patului ei. Își băuse miedul din pocalele de argint folosite altădată pentru sfânta împărtășanie, în capela

castelului. Își pusese centura incrustată cu perle care îi aparținuse mamei lui Willow. Cu timpul, Willow uitase cât era de ispititoare o asemenea bogăție.

Pe pereții tencuiți ai încăperii din fața ei atârnau draperii din mătase purpurie. Pe pardoseala făcută din cel mai bun brad de Norvegia fuseseră împrăștiate crenguțe frumos mirositoare de anason și de mentă. Focul ardea vesel într-un șemineu străjuit de o boltă de piatră. Patul ei nu era o saltea de paie, ci unul uriaș, cu baldachin din pânză de in brodată Dar cea mai uimitoare dintre toate era fereastra înaltă, în formă de ogivă, săpată adânc în zidul gros de piatră. Spre deosebire de deschizătura strâmtă pentru arcași de pe culoar, nu era ascunsă de obloane din stejar negeluit, ci avea chiar sticlă – o comoară atât de rară și de prețioasă, că Willow nici măcar nu visase să vadă așa ceva vreodată în viață.

Iatacul arăta de parcă ar fi fost pregătit pentru o prințesă răsfățată. Sau pentru o mireasă mult îndrăgită. Willow își zări propria reflexie în fereastra de sticlă, împotrivindu-se cu greu dorinței de a începe să se rotească în loc asemenea unei fetișcane fără minte.

– Sper să-ți fie pe plac această cameră, stăpână, zise Fiona, cu un zâmbet larg. A fost a lui Lady Margaret și, înainte, a lui Lady Mary, adăugă bătrâna, făcându-și cruce. Dumnezeu să le odihnească sufletele bune.

Încântarea de copiliță a lui Willow păli dintr-odată.

– Lady Margaret și Lady Mary?

– Da. Primele două soții ale stăpânului nostru. Amândouă erau bune și blânde ca niște îngeri, zise Fiona, clătinând din cap și țâțâind trist din buze. Bietul om s-a învinuit mereu pentru moartea lor atât de timpurie.

– Păi ar fi și cazul să o facă, murmură neauzit Willow. Cu siguranță, muriseră născându-i copiii, chiar în patul ăsta.

Vorbele bătrânei aruncaseră o umbră peste iatacul încântător. Beatrix cea precoce și surorile ei care se măritaseră deja vorbeau în șoaptă despre bărbați care își măsurau vigoarea și bărbăția după numărul copiilor pe care îi zămisleau. Erau bărbați care-și priveau soțiile ca pe niște câmpii mănoase, bune de arat până când

sămânța lor prindea rod în ele. Poate că acest Lord Bannor era un astfel de bărbat. Poate că nu o luase ca să aibă grijă de copiii lui, ci ca să fie roaba plăcerilor lui de nepotolit. Probabil că gândurile i se citeau pe față, căci Fiona o luă de mijloc şi o îmbrățişă strâns şi scurt.

– Dacă te simți ispitită să te ascunzi sub pat ca mine, fetițo, adu-ți aminte că Lord Bannor n-o să aibă nevoie de o carafă de bere ca să te ademenească să-i cazi în brațe. Se zice că nici o fecioară nu poate să reziste farmecelor lui.

– De asta mă şi tem, şopti Willow.

Dar femeia plecase deja, lăsând-o singură, în aşteptarea plăcerilor domnului ei.

– Dă-mi măcar un motiv pentru care să nu te strâng de gât, ceru Bannor pentru a douăzecea oară în timp ce se plimba de colo-colo prin turnul de vest, uitându-se la zidurile rotunde ca un cerb prins la strâmtoare.

– Sunt singurul tău adversar serios la şah, sugeră Hollis plin de speranțe.

Bannor îi aruncă o privire înghețată.

– Te-am învins de unsprezece ori în ultimele dăți când am jucat şah.

– Da, dar ți-au trebuit mai mult de cinci mutări.

– Numai pentru că mi-a fost milă de tine. Dar acum nu mai sunt în primejdie să mă las târât de o asemenea slăbiciune.

– Mare păcat, zise Hollis mohorât, făcându-se şi mai mic în jilțul pe care şedea, ca şi cum ar fi sperat că o figură atât de jalnică ar putea să-l facă o țintă mai mică pentru mânia lui Bannor.

– Eu te trimit să-mi aduci o muiere maternă, bovină, care să fie mamă pentru copiii mei, iar tu îmi vii cu o... o... Bannor se poticni, căci nu găsea cuvintele care să descrie ființa minunată care îşi arătase chipul de sub faldurile de in ale capişonului. Glasul lui se făcea când mai dur, când mai moale, în timp ce trăsăturile ei elegante şi părul de abanos îi dansau prin fața ochilor. O zeiță!

– Nu o zeiță – o madonă, protestă Hollis. Ar fi trebuit s-o vezi împreună cu frații şi cu surorile ei. Era numai blândețe

și devotament. În clipa când mi s-au oprit ochii asupra ei, am știut că avea să-i primească pe copiii tăi cu brațele deschise.

– Da, da, chiar așa a și făcut, remarcă Bannor, plesnindu-se peste piept prin cămașa subțire de in. De-asta mă fâțâi eu acum prin turn numai în cămașă și-n pantaloni, în timp ce servitoarele îmi curăță jiletca cea mai elegantă.

Hollis oftă, învins.

– Când am văzut-o prima dată, purta bonetă. Și avea mere.

Bannor se răsuci pe călcâie, holbându-se la majordomul lui, întrebându-se dacă omul nu-și pierduse de-a binelea mințile.

– Când am apucat, în sfârșit, s-o văd bine, era prea târziu. Învoiala se făcuse. Ea și-a înfruntat tatăl ca să spună că se logodește cu tine.

– Așa că tu ai hotărât să mă înfrunți pe mine, acceptându-i jurământul.

Era o afirmație, nu o întrebare, iar Hollis alese cu înțelepciune să păstreze tăcerea. Dar în cele din urmă mormăi încetișor:

– Și tu ai fi făcut la fel.

Bannor se uită încruntat la el, dar Hollis îi susținu privirea.

– Dacă ai fi văzut cât de fără suflet s-a purtat familia ei cu ea în timpul care a trecut până în ziua citirii jurămintelor, ai fi făcut la fel. Tatăl ei n-o băga în seamă. Mama ei o disprețuia. Frații și surorile ei îi dădeau porunci, ca și cum n-ar fi fost decât o roabă. Iar fratele ei vitreg... Hollis scutură din cap, strângând atât de tare buzele, că nu mai rămăsese din ele decât o linie. Îmi venea să-l omor pentru expresia pe care o avea când se uita la ea.

Gândul că o ființă așa delicată fusese atât de chinuită îl făcu pe Bannor să vrea să dea cu pumnii în zid. Îi venea să năvălească asupra lui Rufus de Bedlington și să-i ardă sălașul până nu mai rămânea piatră pe piatră din el. Îi venea să-l bată pe desfrânatul ăla de frate vitreg al ei până avea să cerșească îndurare.

– O băteau?

– Nu cred. Sufletul îi era cel rănit de lipsa lor de bunătate, nu carnea. Rănit, dar nu înfrânt.

Bannor avusese prilejul să zărească o frântură din acel suflet în clipa când ea i-o pusese la loc pe copilița Mags în brațe și-i trântise

în nas uşa trăsurii. În timpul războiului, se obişnuise atât de mult cu oamenii care alergau mâncând pământul să-i îndeplinească poruncile, încât fusese luat prin surprindere de dorința care îl cuprinsese de a o lăuda pentru că-l înfruntase.

Ar fi trebuit să-şi asculte instinctul de luptător şi să se îmbrace în armură la prima întâlnire – să-şi pună coiful ca să fie la adăpost de frumusețea ei şi o platoşă ca să-şi apere inima.

Îşi trecu o mână prin păr.

–Am avut încredere că o să-mi aduci o soție care să nu mă ispitească să zămislesc cu ea, iar tu mi-ai adus una care mă face să nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Cât timp crezi că o să treacă până când în trupul ei o să înceapă să se coacă sămânța mea? Două săptămâni? Şapte nopți? O noapte?

Lui Hollis i se lumină privirea.

–Poate ar trebui să te gândeşti să faci legământ de celibat. Sunt sigur că acest sacrificiu impresionant va fi pe placul Domnului, mult mai pe placul lui decât dacă te-ai fi însurat cu vreo pescăreasă zdravănă şi mustăcioasă.

Bannor se sprijini cu palmele de masă, uitându-se încruntat la majordomul lui.

–Dacă vrei cumva să rămâi cu limba întreagă, poate ar fi bine să faci *tu* un legământ de tăcere.

Hollis închise gura pe dată. Bannor se îndreptă de spate, clătinând din cap.

–Mă tem că nu-i decât o cale să îndreptăm afurisita asta de stricăciune pe care ai făcut-o tu, zise şi se duse spre uşă. Nu o deschise însă decât după ce aruncă o privire pe fereastră, ca să fie sigur că toți copiii erau în pat.

–Unde te duci? întrebă Hollis.

–Să-i mărturisesc miresei mele că s-a făcut o greşeală îngrozitoare. Să-i spun că trebuie să-i cerem regelui Edward să anuleze căsătoria înainte să fie consumată.

Hollis sări în picioare, la înălțimea celor 175 de centimetri ai lui.

–Nu pot să suport gândul că o să se întoarcă la mizeria și la lipsa de dragoste de care a avut parte. Dacă tu nu o vrei, atunci o iau eu de soție.

Bannor încercă să și-l închipuie pe Hollis atingând pielea albă ca zăpada a miresei lui, trecându-și degetele prin buclele ei negre ca pana corbului sau gâdilându-i buza de sus, atât de încântătoare, cu mustața. Nu-și dădea seama ce expresie avea în clipa aceea, dar majordomul lui făcu un pas înapoi, înspăimântat.

–Îți mulțumesc pentru nobila ta propunere, Hollis, dar n-aș putea să-ți cer vreodată să faci un sacrificiu atât de îngrozitor, răspunse el cu un glas din care reușise să înlăture orice urmă de sarcasm, lăsând în urmă doar regretul amar. Dacă Lady Willow nu dorește să se întoarcă în casa tatălui ei după ce ne va fi acordată anularea, atunci o s-o însoțesc la surorile de la abația Wayborne. E singurul adăpost pentru o femeie ca ea.

Pe Bannor îl chinuia gândul că o femeie atât de apetisantă ca Willow avea să-și închine viața virtuților pioase, dar mai bine așa decât să știe că un alt bărbat avea să se bucure de ea.

Se întoarse, vrând să iasă, dar chiar atunci Hollis zise încetișor:

–Nu ai spus chiar tu că, atunci când o să mă întorc la Elsinore cu femeia asta, ea are să fie soția ta în ochii Domnului?

Bannor șovăi. Dojana prietenului său îi străpunsese platoșa de hotărâre ca lama subțire a unui pumnal.

–Atunci, nu pot decât să mă rog ca El să mă ierte pentru ce o să fac.

Willow n-ar fi crezut niciodată că avea să-i fie dor de smiorcăielile lui Harold sau de poruncile fără drept de apel ale lui Beatrix, însă, pe când își plimba privirea prin încăpere, tăcerea cu care nu era obișnuită o tulbura. Tânjise cândva după tăcere și singurătate, după câteva clipe în care să poată să se gândească și să viseze. Iar acum, când era în sfârșit singură, îi era teamă să facă atât una, cât și alta.

Ocheada curioasă pe care o aruncase pe după draperiile trase ale patului nu reușise deloc să-i astâmpere temerile. Blănurile

de zibelină fuseseră date la o parte, iar pe cearşafurile de pat fuseseră presărate petale roz de trandafir, confirmându-i bănuielile cele mai negre, că Lord Bannor nu voia să piardă timpul, ci avea de gând să zămislească numaidecât copii cu ea.

După ce îşi scoase pelerina, ridică şervetul de in de pe masă. Pe un platou de argint se afla o plăcintă cu fructe, caldă încă. Ciuguli puţin din crusta crocantă, apoi se îndreptă către un alcov ascuns de o draperie, descoperind acolo nu doar o oală de noapte, ci luxul decadent al unei adevărate săli de baie. Latrina demnă de o regină avea şezutul de lemn, şi în jurul ei erau aşezate paie proaspete. Abia reuşea să se împotrivească dorinţei copilăreşti de a striga „Heeei!" în deschizătura întunecată.

Pe peretele din faţa patului se afla un dulap ornamentat. Willow termină şi ultima bucată de plăcintă şi se apropie de el. Cerbul în galop sculptat pe uşa lui părea să-i râdă în faţă, iar coarnele lui puternice păreau o ameninţare pentru orice fecioară care ar fi îndrăznit să-i tulbure tainele pe care le ascundea.

–Mă mir că Lord Bannor nu şi-a pus pe blazon un cerb în călduri, mormăi ea îmbufnată.

Uşa dulapului se deschise cu un scârţâit, iar ea îşi făcu puţin curaj, aşteptându-se oarecum să găsească oasele sfărâmate ale ultimei soţii a lui Lord Bannor. Însă interiorul lui căptuşit cu in şi mătase nu tăinuia decât un pieptăn de argint şi o cămaşă de noapte dintr-o mătase atât de fină, că-şi putea întrezări degetele răsfirate prin două straturi de material.

Însuşi faptul că se afla acolo o poftea s-o dezmierde. Dar, stând acolo, cu cămaşa pusă pe piept ca să vadă dacă i se potriveşte, Willow nu-şi vedea propriile mâini care mângâiau mătasea vaporoasă, ci mâinile unui bărbat, cu puf negru şi cârlionţat.

Blestemându-şi imaginaţia prea bogată, aruncă din mână cămaşa şi se trase înapoi. Se împiedică însă de o scândură ceva mai ieşită în afară şi se împletici, încurcându-se în draperiile patului. Salteaua de puf o înghiţi hulpavă, iar legăturile de piele în care era ţinut patul începură să scârţâie nebuneşte în timp ce ea se zbătea să se ridice înainte ca Lord Bannor să descopere că se aruncase chiar în capcana lui parfumată.

*

Bannor nu-şi domoli mersul hotărât decât când ajunse la baza scării spiralate care ducea la turnul de sud. Spaima pe care o simțea la ideea de a-şi înfrunta copiii era doar un fior firav în comparație cu panica pe care o simțea mistuindu-l acum. Văzuse moartea cu ochii de atâtea dăți că nici nu le mai putea ține numărul, dar gândul că avea să dea cu ochii de trupul mlădiu al unei fete îi făcea palmele să-i asude şi inima să bubuie disperată.

Nu era îngrozit atât de ea, cât de el însuşi. De fiecare dată când se întorsese pentru un timp scurt de la război şi urcase scările acestea ca să se vâre în patul uneia dintre soții, peste nouă luni se născuse un copil. Oricât îl amăra să recunoască, în privința asta, nu se deosebea deloc de tatăl lui. Nici un lord de Elsinore nu putuse să atingă o femeie fără să o lase grea. Iar Bannor se temea că, din clipa în care avea să o atingă pe această femeie, n-avea să se mai poată opri.

Urcă scările, hotărât să-i explice acestei Lady Willow că majordomul lui făcuse o greşeală îngrozitoare, chiar dacă avusese intenții bune. Tocmai ajunsese în capul scărilor, când uşa se deschise brusc, iar mireasa lui ieşi în fugă din încăpere.

Bannor întinse din instinct mâna ca s-o apuce, pentru a nu se rostogoli amândoi cu capul înainte pe scări. În clipa când o prinse, ea înălță brusc capul, iar el se trezi că se uită în ochii ei mărginiți de gene negre.

Se aştepta ca ea să tresară. Dar în nici un caz nu se aştepta să scoată un țipăt care îi îngheță sângele în vene şi-l făcu să dea înapoi, scoțând la rându-i un urlet neomenesc.

Capitolul 6

Willow se trase îndărăt din fața străinului înalt care era acum soțul ei, însă ecoul țipătului ei reverbera încă pe scările strâmte.

În vreme ce îşi ferea ochii, apărându-şi pântecele cu mâna, îşi dădu seama că gestul ei n-avea noimă. Doar avea zece frați. Nu era

atât de proastă încât să creadă că un om poate zămisli cu o femeie numai dacă o priveşte adânc în ochi. Şi totuşi, cum altfel să-şi explice fiorul care o străfulgerase în pântece chiar în momentul în care ochii lor se întâlniseră?

Se uită cu coada ochiului la Bannor. Era înveşmântat numai într-o cămaşă de in, strânsă în centură peste şoldurile zvelte, pantaloni negri, strâmţi pe picior, şi cizme din piele de viţel. Aşa cum stătea, cu şireturile cămăşii desfăcute la gât, lăsând să se vadă părul negru de pe piept, şi cu mâinile înfipte în şolduri, aproape că-i venea să-l creadă în stare de o asemenea vrăjitorie. Willow avusese mereu impresia că ochii albaştri sunt reci şi fără suflet, însă ochii acestui bărbat scânteiau de patimă, mai ales când sprâncenele lui groase se arcuiau deasupra lor ca norii de furtună.

– Doamne, Dumnezeule, femeie! tună el. Vrei să-mi frângi mie gâtul sau pe al tău?

Willow îşi luă mâna de pe pântece şi o duse la pieptul care i se zbătea, continuând să-i evite privirea.

– Iertare, domnul meu. M-ai speriat.

– Asta nu-i nimic faţă de cât m-ai speriat tu pe mine, zise el, trecându-şi o mână prin păr. Unde fugeai aşa grăbită? A luat foc turnul? Sau obrăznicătura aia de băiat al meu a mai aruncat vreo împuţiciune în gaura latrinei? mai adăugă el, mijind ochii.

Willow clătină din cap, stânjenită să recunoască faptul că se speriase de o saltea de puf şi de un cuib din petale de trandafiri.

– Am eu obiceiul să ies la aer noaptea. Voiam doar să merg să mă plimb pe creneluri.

– Fără pelerină? întrebă el, mirat.

– Ce neroadă sunt, răspunse Willow, agăţându-se de ocazia asta ca să scape. Mă duc să mi-o iau chiar acum.

Şi se repezi în iatac, însă Bannor o urmă, iar privirea lui sfidătoare îi dădea de înţeles că nu avea nici cea mai mică intenţie s-o lase să-i mai trântească o dată uşa în nas într-o singură zi. Willow se supuse, lăsându-l să intre fără prea mare tragere de inimă. Şi amândoi fură nevoiţi să calce peste una dintre blănurile de zibelină de pe podea. Jumătate dintre draperiile patului erau

date într-o parte, lăsând la vedere cearşafurile boţite şi pernele aruncate în toate direcţiile. Bannor se îndreptă spre pat şi luă în mână un fulg alb de gâscă, ce ieşea din ceva ce părea a fi o gaură în saltea, ridicându-l, ca ea să-l poată studia.

– Dacă aş fi un om mai gelos, aş putea fi ispitit să mă uit sub pat, ca să văd dacă nu cumva se ascunde acolo unul dintre scutierii mei prea îndrăzneţi.

– Am dormit puţin, minţi Willow. Mă zvârcolesc mereu în somn.

– Aşa mi-am şi închipuit, spuse el, în timp ce se apleca să ia de pe jos o petală roz de trandafir, clătinând din cap. Fiona şi-a băgat iar coada, aşa-i? Când nu face pe cloşca cu puii care au cea mai mare nevoie de ea, femeia asta recurge fără pic de jenă la tot felul de romantisme.

– Iar tu nu eşti aşa?

Petala ofilită căzu din mâinile lui în timp ce el se ridica.

– Doamna mea, eu sunt un războinic, nu o băbuţă irlandeză sentimentală.

Îndrăzneala cu care o privea o făcu pe Willow să mai simtă o străfulgerare în pântece. I se părea că un roi de fluturaşi băteau din aripi, duşi de o boare de nepotolit. Cuprinsă de tulburare, fata începu să scotocească printre cearşafurile răvăşite.

– Eram sigură că mi-am pus pelerina aici.

Bannor se încruntă. Băgase de seamă că Willow îi ocolea privirea. Mai înainte nu se arătase deloc atât de sfioasă. Poate că-i părea rău că-l înfruntase şi se temea de răzbunarea lui.

Când îndrăzni să-l mai privească o dată, cu coada ochiului, îl văzu rezemat de unul dintre stâlpii patului, oferindu-i un zâmbet ştrengăresc despre care ştia că putea s-o linişească şi pe cea mai sfioasă fecioară.

Însă asupra lui Willow efectul fu pe dos. Fata se făcu albă la faţă, ca şi cum ar fi fost pălmuită, după care îşi aţinti ochii, îmbufnată, în pământ. Uluit, Bannor îi luă bărbia în mână, ridicându-i faţa spre el. Dacă ea n-ar fi închis ochii, poate că ar fi reuşit să se împotrivească ispitei de a-şi trece degetul mare peste trandafirul delicat al buzei sale de jos.

– De ce tremuri, doamna mea? şopti el. E oare chipul meu aşa hidos încât să te sperii când mă vezi?

Ea deschise încetişor ochii şi, în ei, Bannor văzu cu bucurie că nu se citea spaima, ci răzvrătirea, tăinuită în adâncul lor.

– Poate că sunt doar în primejdie să cad în puterea legendei tale. După ce servitoarea ta mi-a descris obiceiul înspăimântător pe care-l ai de a le smulge capetele oamenilor doar cu o mână, mi-a zis că ai putea să mă faci să zămislesc numai uitându-te în ochii mei.

El ridică o sprânceană.

– Şi tu ai crezut-o?

– Ar trebui să spun că nu, se îmbăţoşă Willow. În ciuda felului în care mă port acum, nu sunt toantă.

– Bine. Pentru că pot să te asigur că am nevoie de amândouă mâinile ca să smulg capul cuiva, zise el, continuând când văzu că buzele ei se desfac într-un zâmbet uşor. Cât despre faptul că te-aş lăsa grea, n-aş putea spera niciodată să duc la capăt treaba asta doar cu o privire. Ar trebui să-mi însoţesc privirea cu un semn cu ochiul sau... şi ochii i se fixară pe gura ei... poate chiar cu un sărut.

– Râzi de mine, sir?

– Niciodată, răspunse el blând.

Bannor îşi dădu brusc seama că-şi îndrepta iar degetul mare spre buzele ei, ca şi cum ar fi vrut să-i aducă pe faţă zâmbetul pe care nu reuşise să i-l provoace cu glumele lui, aşa că-i dădu drumul şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari, strivind sub picioare petalele de trandafiri.

Se întreba cum să facă pentru a-i cruţa mândria. Cum să-i spună mai bine că ea nu era sortită să fie mireasa lui, ci a lui Hristos?

În cele din urmă, se întoarse spre ea.

– Mă tem că Fiona a vorbit cu grăbire, doamna mea. Căci nu pot să te las deloc grea.

Pe chipul lui Willow apăru un surâs scurt, dar strălucitor.

– Ai avut nişte răni groaznice? Sir Hollis m-a asigurat că te-ai întors din război cu toate mădularele neatinse. Mă rog, toate mădularele importante.

Chipul i se întristase, în semn de milă, dar asta nu putea ascunde căutătura ruşinată pe care Willow o aruncase spre vintrele lui. Bannor simţi că bărbăţia i se întăreşte de parcă ea l-ar fi atins cu mai mult decât doar cu privirea.

– Fireşte, poate că Sir Hollis nu consideră..., începu ea, dar Bannor ridică mâna, sperând s-o facă să tacă înainte ca ea să-i mai dea un motiv în plus să-şi căsăpească majordomul.

– Doamna mea, pot să te asigur că toate mădularele mele importante nu sunt numai neatinse, ci şi pline de vigoare.

De fapt, chiar mai pline de vigoare decât şi-ar fi dorit în clipa aceea, îşi spuse el în gând supărat, bucurându-se că pliurile cămăşii erau atât de generoase.

Pe faţa lui Willow se ivi, pentru foarte scurtă vreme, o strâmbătură de dezamăgire.

Bannor se apropie de ea ca să-i cerceteze chipul.

– Tare ciudată fiinţă mai eşti! Nu am mai întâlnit până acum nici o femeie care să se dea înapoi îngrozită la gândul că-mi va purta copilul în pântece.

– Fireşte, murmură ea, cu un zâmbet trist pe buze.

– Ar trebui să mă simt jignit sau doar curios? Nu cred toate femeile, la fel ca sfânta Biserică, faptul că zămislirea de prunci este scopul pentru care a lăsat Dumnezeu căsătoria?

– Domnul meu, dacă e aşa, atunci probabil eşti un bărbat foarte credincios.

Bannor era pradă uluirii. Nu se aşteptase ca inteligenţa miresei lui să i se pară la fel de irezistibilă ca frumuseţea ei.

– Probabil că, adesea, copiii pot fi consideraţi o binecuvântare, adăugă ea, dar sunt şi femei care vor să se căsătorească din alte motive. Pentru siguranţă, pentru ranguri sau bogăţii. Şi, înclinându-şi capul, îl privi ademenitor. Pentru dragoste.

Bannor pufni dispreţuitor.

– Eu nu ştiu prea multe despre dragoste, doamna mea. Numai despre război.

– Dar trebuie să le fi iubit pe Lady Mary şi pe Lady Margaret.

– Am avut cele mai alese şi mai dulci simţiri pentru amândouă soţiile mele, răspunse el, cu fruntea încreţită. Le-am ales pentru

toate virtuțile pe care le admiră cel mai mult un bărbat la o femeie şi m-am străduit să fiu pentru ele soțul cel mai credincios, atât cât îmi stătea în putință. Dar să le iubesc? clătină el din cap. Iubirea e o boală de care suferă doar nebunii şi flăcăii.

– Şi tu ai fost cândva flăcău.

– Am fost şi nebun.

Willow îşi întoarse privirea, ca să nu-i vadă zâmbetul sarcastic. Îşi întinse mâinile spre focul care ardea în şemineu, însă trosnetul său voios n-o putea încălzi.

– Am vorbit despre motivele pentru care ar vrea o femeie să se căsătorească. Dar cum e cu bărbații? întrebă ea, întorcându-se cu fața la el. Cum e în cazul tău, domnul meu?

Acum venise rândul lui Bannor să-i ocolească privirea. Începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere, trăgându-se de umbra de barbă care începea să-i crească.

– Nu căutam cu adevărat o soție.

Willow îşi încrucişă brațele la piept.

– Dar asta se întâmplă când un bărbat se logodeşte cu o femeie şi îşi trimite majordomul să stea în fața preotului în locul lui şi să rostească jurămintele pentru el.

– Ştiu prea bine. Dar aveam mai mare nevoie de o mamă. Nu pentru copiii nenăscuți încă, aşa cum poate că te-a făcut Fiona să crezi, ci pentru odraslele pe care le am deja. Aveam nevoie de cineva care să țină la ei.

Willow reuşi să înlăture şi cea mai mică urmă de amărăciune din glas când îi răspunse:

– Atunci înseamnă că ai ales femeia potrivită. Eu i-am crescut pe toți cei zece frați ai mei.

– Aşa mi-a spus şi majordomul. Dar trebuie să mărturisesc că, atunci când l-am trimis pe Sir Hollis să caute o soție pentru mine, mă aşteptam să vină cu cineva mai puțin... bine, mai...

Bannor nu fusese niciodată stânjenit când le striga porunci oamenilor lui, însă în fața lui Willow, care se uita la el fără să clipească, nu-şi mai găsea cuvintele.

– Cineva care nu e chiar atât de... de...

– Ca mine? îl ajută ea.

– Întocmai! exclamă el, cu chipul luminat de un zâmbet.

– Prin urmare, vrei să spui că noi nu ne potrivim.

Cu toate că expresia lui Willow nu trăda nici o umbră de reproş, uşurarea lui Bannor se preschimbă într-o clipă în spaimă. Şi, sperând să mai înmoaie vorbele nepricepute pe care le rostise, luă mâinile fetei în ale lui.

Iar asta făcu să-i moară cuvintele pe buze.

Dacă n-ar fi privit chipul delicat al lui Willow, ar fi putut să jure că luase de mână o țărancă. Mâinile ei, aspre şi crăpate, erau aproape la fel de bătătorite ca ale lui. Probabil se trădase cumva când aruncase o căutătură la ele, poate că pe fața lui se putuse citi, pentru o clipă, mila, căci ea îşi trase mâinile din ale lui, fără să-şi întoarcă însă privirea la fel de plină de curaj ca a ostaşilor pe care el îi înfrunta în bătălii.

Bannor înțelese că nu putea să facă una ca asta, să-i rănească iremediabil orgoliul. Nu putea s-o trimită înapoi la familia sa împotriva voinței ei, nici s-o închidă pe veci între zidurile unei mănăstiri. Se gândi o clipă să-l lase pe Hollis s-o ia el de nevastă, însă îşi alungă din minte imaginea cu Willow în brațele majordomului său, înainte chiar ca aceasta să prindă contur.

Bannor nu-şi câştigase pe nedrept faima de mare strateg pe câmpul de luptă şi pe tabla de şah. Poate că mai era o cale prin care s-o facă să creadă că avea putere să-şi aleagă soarta. Dacă reuşea s-o convingă, în cine ştie ce fel, să-l respingă ea pe el, atunci putea să plece de la Elsinore cu mândria şi cu fecioria neatinse.

Câteva secunde, cât clipi cu o nevinovăție aparentă, îi fură de ajuns să-şi țească urzeala. Dacă voia s-o înlăture pe regina duşmană de pe tablă, trebuia doar să-şi arunce pionii la atac.

Două săptămâni petrecute împreună cu copiii lui puteau fi de ajuns ca Willow să se încuie în turnul ei şi să ceară să fie dezlegată de jurămintele făcute. Atunci, el avea să joace rolul soțului rănit, linguşind-o şi protestând cu patimă, după care avea să fie de acord, fără tragere de inimă, să-i ceară lui Edward să anuleze căsătoria.

Bannor o prinse din nou pe Willow de mâini, cu prea multă tandrețe ca ea să se mai poată împotrivi.

– Dimpotrivă, doamna mea. Vreau doar să-ți propun să-ți mai las ceva timp, ca să te obişnuieşti cu copiii mei.

– Cu copiii? repetă ea cu glas stins.

– Şi cu mine, fireşte, adăugă el în grabă.

Dar chiar în clipa când minciuna îi ieşea de pe buze, Bannor simțea cum părerile de rău îl otrăvesc. N-avea cum să spere că avea să o cunoască vreodată în felul în care îşi dorea cel mai mult – în cel biblic. Dorind cu disperare să poată fugi înainte să se trădeze cu cine ştie ce dezmierdare şoptită sau cu vreo mângâiere nesocotită, îi duse la buze mâna bătătorită şi i-o sărută cu galanterie.

– Iertare, doamna mea, am zăbovit prea mult. E târziu, iar tu eşti probabil frântă după călătoria făcută. Te las acum să-ți găseşti odihna.

Abia când închidea uşa după el, auzi şi răspunsul lui Willow, atât de încet, încât putea să creadă că era doar închipuirea lui:

– E mult prea târziu pentru asta, domnul meu.

Capitolul 7

Willow putea să jure că avea să fie trezită înainte de ivirea zorilor de zbieretele ca din gură de şarpe ale unui sugar înfometat. Se vedea dându-se jos din pat şi îndreptându-se orbeşte spre bucătăria castelului, unde avea să le împartă castroane cu porridge călduț odraslelor smiorcăite ale lui Lord Bannor. Se gândea că avea să-şi petreacă ziua suportându-le urletele şi luându-şi scatoalce de la ei de fiecare dată când le era refuzată până şi cea mai mică toană.

Se aşteptase şi ca somnul să-i fie lipsit de vise cum ajunsese şi inima ei, însă, cât timp dormise, fusese pradă unui străin întunecat, mai degrabă un strigoi decât un prinț, care îi mângâiase uşor buzele cu ale lui, apoi se topise în cețuri.

Willow se întoarse pe spate, căscând, afundându-se într-un nor cu aromă de trandafiri. Ceva cald şi auriu îi juca pe față, semn că norişorul plutise până ajunsese prea aproape de soare.

Întredeschise puțin ochii. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele acoperite cu geamuri ale turnului, certând-o cu strălucirea specifică unei dimineți târzii.

Zări pe masă un lighean din lut ars, care fusese lăsat acolo pentru ea. Din ibricul de lângă el se înălțau fuioare de fum, care pluteau pe deasupra ştergarelor de in.

Willow se ridică în genunchi în mijlocul patului uriaş, dându-şi la o parte de pe nas o petală de trandafir. Poate că fusese de fapt trezită nu de țipătul unui bebeluş înfometat, ci de zbieretele furioase ale lui Lord Bannor din momentul în care descoperise că mireasa lui nu era decât o leneşă neruşinată, care nu voia decât să-i înfometeze iubitele vlăstare.

În clipa aceea, uşa se deschise, lăsând să intre doi scutieri care cărau un cufăr mare. Ea se acoperi cu cearşaful până sub bărbie, căscând ochii speriată când cel mai mare dintre cei doi băieți trânti cu zgomot de podea partea de cufăr de unde ținuse el.

– Ai grijă la degetele mele de la picioare, se plânse însoțitorul lui, care abia îşi mai trăgea sufletul. N-am decât zece!

Băiatul cel deşirat îi dădu, slugarnic, un ghiont prietenului său cârlionțat.

– Stăpână, ne cerem mii de iertăciuni că vă tulburăm odihna, dar tocmai a sosit căruța de la Bedlington, şi Lord Bannor s-a gândit că poate o să aveți nevoie de veşminte. Grăbeşte-te, Rob, îl îmboldi el pe celălalt, arătându-i uşa cu un semn din cap. Mai avem încă unul de adus.

– Poate ar trebui să punem un ponei să-l care sus pe scări, gemu Rob, frecându-şi spatele.

După ce plecară, Willow coborî din pat şi se duse în picioarele goale spre cufăr. Nu-şi putea închipui de ce era atât de greu. Mama ei vitregă avusese destulă vreme s-o jefuiască de cele mai prețioase lucruri ale ei. Willow se aşteptase ca acest cufăr să ajungă la Elsinore gol, doar cu câteva ațe prăpădite şi cu un pic de praf. Tocmai se pregătea să dezlege curelele, când îi ajunse la urechi un fâşâit înăbuşit. Fata încremeni. Ciuli urechile, ca să audă mai bine, dar nu desluşi nimic mai amenințător decât sunetul propriei respirații. Scutură din cap, ca să scape de aceste închipuiri,

şi întinse din nou mâna spre încuietoare. În clipa aceea, auzi un foşnet atât de puternic, încât era cu neputinţă să fie doar rodul imaginaţiei ei prea bogate. Se trase speriată înapoi, încercând să stea cât putea de departe de cufăr. Tremura. Dacă vreunul dintre şobolanii uriaşi care cutreierau prin şanţul de apărare de la Bedlington se strecurase în cufăr? Se uită în jur, căutând o armă, şi în cele din urmă găsi: un butuc ars aproape cu totul, pe care îl luă de pe grilajul rece al şemineului. Apoi se întoarse la cufăr, se aplecă şi desfăcu, cu mare grijă, curelele cu care era legat.

Foşnetul conteni. Willow tocmai îşi trăgea răsuflarea, uşurată, când capacul de lemn sări deodată în lături, cu un bubuit asurzitor. Fata scoase un ţipăt, dar nu se clinti din loc, ridicând arma improvizată deasupra capului.

În clipa aceea, o claie de păr de un blond aproape alb ieşi la iveală, făcând-o pe Willow să se dea înapoi, plină de o groază cu totul aparte.

– Beatrix! exclamă ea în timp ce lăsa încetişor butucul în jos, plină de regret că nu-i dăduse cu el în cap surorii ei când i se ivise prilejul.

Beatrix strănută de două ori şi scuipă un ghemotoc de păr blond, după care îşi trecu piciorul bine proporţionat peste marginea cufărului.

– Unde i-a găsit Lord Bannor pe slăbănogii ăia amărâţi? Ai fi zis că duc un mistreţ pregătit pentru fript.

– Sau o mistreaţă, replică Willow, uitându-se cu jind la şoldurile pline ale surorii ei; apoi aruncă din nou buşteanul pe grătar şi-şi înfipse mâinile în şoldurile subţiri. Cum de-ai ajuns în cufărul ăsta? Ai căzut în el în timp ce te admirai într-un pocal cu apă?

Beatrix chicoti, clătinându-se pe picioare.

– Nu fi prostuţă! Stefan m-a băgat înăuntru.

– Stefan?

În mintea lui Willow începea să-şi facă loc o bănuială urâtă.

– Da. Şi să ştii că ticălosul ăla ar fi trebuit să-mi facă o gaură mai mare ca să respir.

– Sau poate una mult mai mică, şopti Willow, în timp ce Beatrix îşi lungea gâtul lung şi alb ca să arunce o privire prin încăpere.

Cu un gest reflex, Willow luă oglinda de mână aflată pe masa din spatele ei și i-o întinse surorii ei vitrege. Știa mult prea bine cât de încântată era Beatrix de cozile care-i cădeau pe spate. Doar ea era cea căreia i se poruncise să le perieze de cinci sute de ori în fiecare seară, la culcare.

Beatrix își trecu degetele prin păr, aranjându-se, încântată de propria reflexie; Willow bătea darabana, nerăbdătoare.

– Nu crezi că mama ta o să fie un pic cam supărată când o să-ți descopere dispariția?

Beatrix lăsă jos oglinda, admirându-și decolteul amplu pe care îl scotea la iveală tăietura pătrată a rochiei.

– Când o să-i explice Stefan planul nostru, pun pariu că o să fie prea încântată de inteligența noastră ca să-i mai fie dor de mine.

Willow știa că surorii ei vitrege nu-i plăcea nimic mai mult pe lume decât să fie în centrul atenției, așa că-i sugeră pe un ton blând:

– Ce-ar fi să-mi spui și mie planul, ca să mă minunez și eu de inteligența voastră?

– E cât se poate de simplu, serios! Am venit să mă prezint lordului ăstuia bogat al tău. Când o să pună ochii pe mine, o să-și dea seama că s-a însurat cu sora cu care nu trebuia. Atunci tu o să te poți întoarce la Stefan, iar eu o să-mi iau locul cuvenit în patul lui Lord Bannor. Asta dacă nu ai făcut-o tu deja, adăugă ea și, uitând să se mai admire în oglindă, o studie pe Willow cu o înțelepciune care-i depășea cu mult vârsta.

Willow, care nu avea pe ea decât cămașa transparentă pe care o găsise în dulap, se simțea goală sub privirea scrutătoare a surorii ei vitrege. Beatrix se duse spre pat și trase blănurile la o parte, dând la iveală așternuturile albe ca zăpada.

– Ce ciudat! exclamă ea. Deși noaptea trecută a fost prima pe care trebuia s-o petreci în brațele soțului tău, aici nu s-a vărsat nici o picătură de sânge de fecioară.

Apoi, sora vitregă se întoarse din nou spre ea. Willow nu se clinti din loc când Beatrix își trecu ușor o unghie albă ca de coral peste obrazul ei.

– Şi ce-avem aici? Urme de lacrimi? Biata Willow! Să fie din pricină că ţi-ai petrecut noaptea nunţii plângând până ai adormit?

Willow îi dădu peste mână lui Beatrix.

– Ce te face să crezi că un bărbat ar dori să aibă o copilă în pat?

– Mai bine o copilă decât o fată bătrână smochinită. Dacă mama şi-ar fi dat seama cât e de bogat lordul ăsta al tău, nu l-ar fi lăsat niciodată pe mâna uneia ca tine.

Vorbele acestea n-ar fi durut-o atât de tare dacă n-ar fi fost pline de adevăr. Willow rămase vreme îndelungată cu privirea aţintită la chipul lui Beatrix, după care spuse încetişor:

– Ai cam uitat unde te afli, surioară. Mama ta nu este stăpână aici.

Îşi scoase una dintre rochiile din cufăr, şi-o trase peste cămaşă şi-şi legă strâns şireturile de pe părţile laterale, după care se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Unde crezi că te duci? o întrebă Beatrix.

– Să cer o întrevedere cu soţul *meu*. Să-i spun că ai fugit de acasă şi să-i cer să te trimită fără întârziere înapoi la Bedlington. Poţi să hotărăşti dacă vrei să călătoreşti până acolo călare sau în cufăr, zise Willow, deschizând cu putere uşa.

– Willow, aşteaptă!

Deşi ar fi putut să-şi dea seama după tremurul din glasul surorii ei, lui Willow tot îi veni să geamă când se întoarse şi zări lacrimile care se scurgeau din imenşii ochi albaştri ai fetei. Willow nu devenise mai nesimţitoare la tremurul buzei ei de jos decât fusese pe vremea când Beatrix era o copiliţă cu chip de îngeraş.

Beatrix puse capacul cufărului şi se ghemui pe el; toată fanfaronada pieri dintr-odată, lăsând-o cu un suspin jalnic.

– M-am învoit cu planul ăsta aiurit al lui Stefan pentru că ei vor să mă pună să-ţi iau locul. Mama i-a iubit mereu mai mult pe copiii pe care i-a făcut cu tatăl tău şi acum, că tu ai plecat, eu am rămas singura care să aibă grijă de ei. Privirea rugătoare a fetei ar fi putut topi şi o stană de piatră când spuse: Te rog, Willow, nu mă trimite de aici! Dacă îmi risipesc tinereţea având grijă de copiii mamei, ce bărbat o să mă mai vrea?

Willow ştia prea bine despre ce vorbea sora ei. Nu putea s-o trimită pe Beatrix înapoi, ca să aibă aceeaşi soartă cu cea de care ea scăpase ca prin minune. Şi, dacă era s-o spună pe-a dreaptă, nici nu era prea bucuroasă să fie înconjurată doar de străini. Măcar Beatrix avea să fie un chip familiar, chiar dacă nu mereu prietenos.

– Foarte bine. Poţi să rămâi. Dar, adăugă Willow cu asprime, numai dacă promiţi că o să te porţi cum trebuie şi că o să-mi dai ascultare în tot ce spun.

Beatrix o luă la goană şi i se aruncă în braţe, zâmbind printre lacrimi.

– O, Willow, ce bună eşti! Fireşte că o să fac tot ce-mi ceri. Iartă-mă că am spus nişte lucruri aşa urâte! Eram doar geloasă, ştii, pentru că ai reuşit să pui mâna pe un baron bătrân şi bogat, care n-are nimic mai bun de făcut cu aurul lui decât să te acopere pe tine cu el. Dacă avem un pic de noroc, o să moară repede, şi tot ce-i aici o să fie al nostru!

Pe trepte se auzeau paşi apropiindu-se, aşa că Willow se zbătu puţin ca să scape din îmbrăţişarea prea exagerată a surorii ei.

– Totuşi, mai avem o problemă. Cum o să-i explic eu lui Lord Bannor apariţia ta?

În timp ce Willow o împingea grăbită pe Beatrix spre cufăr, cu intenţia nu foarte clară de a o îndesa la loc înăuntru şi de a pune şi capacul, aceasta ciripea veselă:

– A fost urât din partea mea că te-am pizmuit. I-am zis lui Stefan că un bărbat care vrea să se însoare cu o femeie pe care n-a văzut-o niciodată trebuie să fie urât ca un trol. Fără îndoială, e o binecuvântare că n-a venit în patul tău noaptea trecută, continuă ea, cutremurându-se. Poţi să ţi-l închipui cum îţi aruncă în faţă suflarea lui urât mirositoare? Probabil mai are doar câţiva dinţi, ciobiţi şi galbeni, şi sunt sigură că e prea bătrân şi sfrijit ca să...

Dar, înainte să termine de enumerat cusururile îngrozitoare ale soţului lui Willow, acesta îşi făcu apariţia în persoană, purtând al doilea cufăr pe umerii puternici, ca şi cum n-ar fi fost mai greu decât o pană de gâscă.

Capitolul 8

– Iertare, doamna mea, pentru că am pătruns fără voia-ți în iatacul tău, spuse Bannor, cu glasul lui puternic și profund, dar treceam prin curte când am dat peste doi flăcăi ce se certau care să aibă onoarea să-ți aducă asta.

În clipa aceea, lui Willow nu i-ar fi fost deloc greu să se smulgă din strânsoarea surorii ei. Mădularele lui Beatrix deveniseră moi ca o cârpă, iar falca îi atârna la fel de moale. Privirea ei urcase încetișor de la vârful cizmelor de piele în care îi erau strânse pulpele musculoase până la ochii de un albastru strălucitor și la părul lui mătăsos, negru și cârlionțat.

– Câtă ga-galanterie din partea ta, domnul meu! se bâlbâi Willow, așteptând îngrozită clipa când Bannor avea s-o zărească pe Beatrix.

Când și el urma să rămână cu gura căscată și avea să-și dea seama, exact așa cum prezisese Beatrix, că s-a însurat cu sora cu care nu trebuia. Dar, spre marea ei uluire, el trecu pe lângă fată ca și cum ar fi fost nevăzută. Mușchii splendizi îi jucau pe sub brocartul verde ca de jad al vestei sale, în vreme ce lăsa jos cufărul.

– Cine dracu' mai e și asta?

Întrebarea nu venise de la Bannor, așa cum se aștepta Willow, ci de la Fiona, care își făcuse apariția în ușă purtând pe spatele cocoșat, într-o eșarfă, doi bebeluși adormiți.

– E... e... servitoarea mea, răspunse Willow, cu o străfulgerare de inspirație.

Beatrix căscă și mai tare gura, însă Willow îi aruncă o privire încruntată, pentru a-i aminti de înțelegerea lor.

– O cheamă Bea, adăugă ea răutăcioasă, știind prea bine cât de mult ura sora ei să i se spună așa.

Fiona se aplecă, târșâindu-și picioarele, și începu să scoată lucrurile dintr-unul dintre cufere, spunând bănuitoare:

– Mare ciudățenie! N-am văzut-o pe fătuca asta aseară.

–A călătorit în... Willow tuşi. Cu bagajele. E o adevărată comoară – foarte devotată îndatoririlor ei. Nu-i aşa, draga mea?

Beatrix răspunse cu o înclinare năucă a capului la strânsoarea puternică a lui Willow.

Bannor îi aruncă o privire indiferentă.

– De ce suferă copila asta? E cumva mută?

Willow începu să râdă, amintindu-şi de toate momentele în care trăncăneala neîncetată a surorii ei vitrege o făcuse să-şi dorească să-i pună o pernă pe gură.

– N-aş zice asta.

Beatrix nu era obişnuită nici să nu fie luată în seamă. Cea mai mică fluturare a genelor ei blonde îi făcea mereu aproape să leşine de drag pe toţi bărbaţii care-i ajungeau în preajmă. Înainte ca Willow să aibă timp să regrete că-şi slăbise strânsoarea, sora ei vitregă îi sări în faţă lui Bannor, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât ajunse să se holbeze cu lăcomie la acea parte a nădragilor care-i acoperea vintrele şi care, după cât se părea, nu avea nevoie să fie mărită cu pernuţe. Apoi zise, torcând ca o pisică:

– Va fi o onoare să vă slujesc, stăpâne. Nu trebuie decât să-mi spuneţi cum aş putea să vă fac plăcere... să vă fac pe plac.

Bannor îşi drese glasul şi-şi feri ochii de decolteul ei prea generos, apoi îi aruncă lui Willow o privire amuzată.

– *Devotamentul* tău este lăudabil, copila mea, dar cel mai mult îmi vei face pe plac dacă îţi vei sluji stăpâna.

Willow o apucă de cot şi o împinse spre celălalt cufăr.

– L-ai auzit pe Lord Bannor, da? Fii fată bună şi adu-mi încălţările!

Beatrix se opri brusc, uitându-se urât la Willow.

– Să le aduc în mână sau în gură, Înălţimea Ta?

– În oricare dintre ele care are mai mare nevoie să fie ţinută ocupată, veni răspunsul lui Willow.

Beatrix se aplecă peste cufăr, plasându-şi cu intenţie fundul obraznic spre Bannor.

Nu se ştie dacă i se păruse ceva ciudat în acest schimb de cuvinte, însă Bannor hotărî să ascundă totul în spatele unui zâmbet impasibil.

–Doamna mea, cum ziua e neobişnuit de caldă, copiii au hotărât să ia micul dejun pe o pajişte, aflată chiar sub zidurile castelului. Sunt sigur că o să fie încântaţi de compania ta.

–Vei veni şi tu? întrebă Willow, regretându-şi pe dată melancolia din aceste vorbe.

Pe chipul lui se citea o expresie care ar fi putut fi de regret.

–Mă tem că nu. Trebuie să mă ocup de socotelile castelului, împreună cu majordomul.

Şi, fără să mai adauge nimic, făcu o plecăciune scurtă şi ieşi.

Beatrix se îndreptă încet, cu papucii lui Willow la piept, şi aruncă o privire visătoare înspre uşa în pragul căreia nu se mai afla nimeni.

–Nu-i de mirare că ai adormit plângând azi-noapte. Nici o femeie n-ar trebui să doarmă singură când se află sub acelaşi acoperiş cu un asemenea bărbat.

Fiona clătină din cap, mormăind în dialectul ei irlandez ceva atât de încet, că Willow nu pricepu decât „târfuliţă neobrăzată“ şi „ar trebui să fie învăţată minte“.

Willow îşi luă încălţările din mâna fetei.

–Ai mare dreptate, Fiona. Bea e o copilă plină de viaţă şi, dacă e lăsată de capul ei, începe să facă boacăne. După ce te ajută la despachetat, ce-ar fi să ai tu grijă să... Willow îşi duse gânditoare degetul la buze, cu ochii la unghiile pe care Beatrix îi poruncise cu doar câteva zile în urmă să i le lustruiască până când ajunseseră să strălucească precum coralul. Ai grijă să frece toaleta.

În timp ce cobora scările cu paşi uşori, Willow fu însoţită de melodia plăcută a ţipetelor scandalizate ale surorii ei vitrege.

Bannor o privea pe Willow de la fereastra turnului de nord, în timp ce ea străbătea curtea interioară, cu capul sus şi cu o umbră de zâmbet pe buze. Numele i se potrivea prea bine, se gândi el trist, admirându-i legănarea uşoară a şoldurilor subţiri. Părea atât de delicată, încât aproape că-i venea să creadă că până şi cea mai uşoară adiere o putea frânge.

În timp ce ea trecea de poartă, îndreptându-se spre podul mobil, Bannor fu nevoit să strângă din dinţi ca să nu-i strige

nici o vorbă de avertizare. Faptul că o trimitea la copiii lui fără armură, fără nici o armă era cam ca și cum ar fi aruncat o pisicuță în mijlocul unei haite de câini furioși. Mai bine o haită de câini furioși decât un lup hămesit, își aminti el, în încercarea de a-și ușura conștiința.

Regreta deja faptul că se dusese de dimineață în camera ei, dar se temea că ea putea să intre la bănuieli dacă el nu-și făcea din când în când apariția în turn. Nici măcar prezența servitoarei ei neobrăzate și a Fionei, care arunca priviri furioase, nu-l împiedicase să-și dorească să o răstoarne pe patul boțit, presărat cu petale de trandafiri.

Înăbușindu-și un geamăt, Bannor trânti oblonul ferestrei, închizându-se de bunăvoie în întunericul mohorât. Turnul lui semăna tot mai mult cu o celulă, precum cea din temnița de la Calais. Nu-i rămânea de ales decât să-și piardă libertatea, în așteptarea clipei în care Willow avea să și-o ceară pe a ei. Nu mai îndrăznea să petreacă orele nesfârșite dintre miezul nopții și zori hoinărind neștiut de nimeni prin labirintul întunecat al castelului, acum, când Willow se cuibărea în patul luxos cu baldachin, cu buclele dese răspândite pe perne, cu pielea ei catifelată mirosind a iasomie. Era o ispită atât de mare, că nici măcar un călugăr nu putea să-i reziste.

Și, contrar felului în care trăia în acele clipe, el nu era nici pe departe un călugăr. Primii lui șapte copii fuseseră concepuți și născuți chiar în acel pat. Îl zămislise pe Desmond chiar în noaptea nunții, la frageda vârstă de nouăsprezece ani. Fusese singura noapte pe care el și Mary și-o petrecuseră împreună, căci a doua zi Bannor fusese chemat la oaste, să-l însoțească pe regele Edward în Franța. Peste zece luni, când se întorsese, își găsise tânăra soție strălucind de fericire în curtea castelului, cu un prunc pistruiat ca un elf în brațe. Mândru, dar și speriat, Bannor abia avusese vreme să numere degetele de la mâini și de la picioare ale fiului său, căci Mary îi pusese Fionei bebelușul în brațe, îl luase pe el de mână și îl dusese pe scări în sus către același pat. În dimineața următoare, el plecase din nou, lăsându-i pe Desmond în leagăn și pe Ennis cuibărit în pântecele lui Mary.

Bannor se afundă într-un jilţ, cu unul dintre picioarele lui lungi peste braţul acestuia. Cândva, poate s-ar fi bucurat că războiul s-a sfârşit. Poate s-ar fi bucurat că are prilejul să fie un soţ adevărat pentru o femeie ca Willow. Dar totul se terminase cu cinci ani în urmă, când păcatele tatălui ajunseseră, în sfârşit, să-l lovească pe fiu.

Bannor se îndreptă de spate, căci această amintire dulce-amară îi întărise hotărârea. Cât timp Willow avea să rămână la Elsinore, el avea să se ţină cât mai departe de ea.

În vreme ce Willow se plimba pe pajişte, cu ochii aţintiţi spre cer, ca să se bucure de căldura soarelui şi de adierea uşoară care i se juca prin păr, se simţea cuprinsă de o emoţie pe care n-o mai încercase de mult: speranţa.

N-avea nimic de-a face cu indiferenţa amuzată pe care o arătase Bannor faţă de frumoasa ei soră vitregă, îşi spuse ea dură. Era pur şi simplu bucuria unei zile schimbătoare de toamnă care cocheta cu plăcerile verii, în loc să se lase în voia îmbrăţişării de gheaţă a iernii. Paşii ei deveneau tot mai mari pe măsură ce-şi croia drum prin ierburile ofilite şi, fără ca măcar să fie conştientă de asta, îşi ridică deodată fustele şi o luă la goană. La Bedlington nu i se dădea niciodată voie să o ia la goană decât dacă alerga după vreun copil ori dacă se grăbea să îndeplinească poruncile mamei ei vitrege. Libertatea pură şi dulce a mişcării o făcea să-i tresalte inima de plăcere.

Până când ajunse pe culmea unui deal şi zece chipuri mititele şi ameninţătoare se răsuciră spre ea, privind-o urât, amintindu-i astfel că libertatea nu era decât un vis.

Willow se opri brusc. Copiii lui Bannor erau răspândiţi într-o adâncitură uşoară pe care o făcea pământul, unii stând pe jos, cu picioruşele dolofane încrucişate, alţii întinşi pe burtă, cu bărbiile sprijinite în palme. În mijlocul lor trona un coş împletit, din care se revărsau pe covorul de frunze uscate plăcinte, nuci, curmale şi mere. Micuţii nu păreau să fie deranjaţi de faptul că ea-i neglijase. Erau bucălaţi şi bine hrăniţi, iar Willow se îndoia că murdăria

cuibărită în pliurile pielii rozalii putea fi înlăturată dacă era frecată o singură dată, indiferent cu cât avânt.

– Ce-avem noi aici? întrebă ea cu voce tare, străduindu-se să strecoare în glas o falsă notă de încântare. Seamănă ciudat de mult cu o hoardă de spiriduși.

Vorbele ei vesele nu aduseră deloc zâmbete pe chipurile mohorâte, nici nu le rupse tăcerea ca de piatră. Continuau să se uite la ea ca și cum ar fi fost un viermișor verde care tocmai ieșise dintr-unul dintre mere. Fața cea mai împietrită era a băiatului pistruiat care stătea în scobitura unui stejar bătrân și noduros. Avea pe umăr o cioară cu o aripă fixată în atele, iar în poala lui se cuibărise un motan uriaș, galben, cu o ureche sfâșiată și cu un singur ochi, care o fixa cu o privire răutăcioasă.

– Tu, sir, trebuie să fii regele, îndrăzni Willow, făcând o plecăciune exagerată. După cum știi, în fața regelui trebuie să facem mereu plecăciuni.

Băiatul și motanul o priveau cu același dispreț; animalul dădea leneș din coadă. Cioara își înălță capul lucios, iar ochii ei ca niște mărgele o făceau pe Willow să se simtă de parcă ar fi fost un leș foarte apetisant.

Își coborî glasul până ajunse să șoptească, destul de puternic însă încât s-o audă și ceilalți copii:

– Dacă n-o să-ți arăt respectul care ți se cuvine, poate o să hotărăști să mă azvârli în temniță ori vei striga: „Tăiați-i capul!"

În ochii verzi ai băiatului se ivi o luminiță răutăcioasă, care-i arăta că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât asta. Însă buzele lui rămâneau fixate într-o linie răzvrătită.

Oftând, Willow se întoarse spre fetița cu ochi albaștri și păr de aur care stătea cu picioarele încrucișate direct pe pământ, sub copac.

– Dacă flăcăul ăsta chipeș e regele acestei hoarde de spiriduși, atunci tu trebuie să fii prințesa zânelor. Dar unde-ți sunt aripile? întrebă ea, aplecându-se să se uite peste umărul copilei și prefăcându-se că se încruntă, uimită. Le-ai uitat sub pat?

Fetița își duse o mână la gură, fără să-și poată opri un chicot plin de veselie.

– Mary Margaret! o dojeni băiatul din copac.

Ruşinată de dojana fratelui ei, Mary Margaret îşi feri privirea, şoptind:

– Iertare, Desmond!

– S-ar zice că regele e un tiran, murmură Willow în timp ce Desmond se descotorosea de cioară şi de motan, dându-se apoi jos de pe ramură şi aterizând cu uşurinţă pe vârfuri.

Era clar că-şi regretase de îndată hotărârea luată, căci acum era obligat să-şi ridice capul ca să se uite în ochii ei. Însă necazul ăsta nu-l împiedică să se îndrepte spre ea cu un mers ţanţoş care îl imita pe al tatălui său.

– Înălţimea Sa e nemulţumit, remarcă Willow, încrucişându-şi mâinile la piept, oglindind astfel felul în care stătea băiatul. Poate va fi atât de bun încât să-mi spună ce am făcut de l-am jignit?

– Te-ai măritat cu tatăl nostru, răspunse băiatul fără nici o inflexiune în glas, îndreptându-şi umerii înguşti. Noi nu mai avem de mult mamă şi nu avem acum nevoie de una. Am eu grijă de fraţii şi de surorile mele. Nu ne trebuie nici o *mamă* – scuipă cuvântul ca şi cum ar fi fost o înjurătură – care să-şi bage nasul în treburile noastre.

– Aşa-i!

– Drept spui!

– Nu ne trebuie nici o mamă!

Ceilalţi copii îl îngânau, ridicaţi cu toţii, ca să-i vină în ajutor fratelui lor. Un băieţel solid, de vreo nouă ani, cu părul roşcat şi ochi căprui în care se citea sfiala, fu ultimul care se ridică.

Willow nu se lăsă înfrântă de felul în care arătau ei faptul că erau uniţi.

– Tatăl vostru crede că vă trebuie.

– De unde dracu' ştie el ce ne trebuie? pufni Desmond. Nici măcar nu ştie cum ne cheamă. Ar prefera să fie undeva prin Franţa, tăind la capete şi lingându-i regelui cizmele, în loc să stea cu noi măcar o după-amiază.

Pe Willow n-o tulbură atât neobrăzarea băiatului, cât tremurul aproape imperceptibil al bărbiei lui.

– N-ar trebui să vorbești așa despre tatăl tău, răspunse ea blând. Dacă nu i-ar păsa de voi, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu mine.

Era o mărturisire dureroasă, însă hotărâse să o facă, sperând că așa va mai alina mândria rănită a băiatului. Pe buzele lui Desmond se ivi un zâmbet răutăcios.

– Noi am auzit că te-a cumpărat, așa cum fac soldații lui ca să se tăvălească prin pat cu baba Netta din sat.

Obrăznicia lui îi făcu să rânjească pe toți frații, cu excepția băiatului cu privire sfioasă. Willow simțea că începea să-i piară zâmbetul de pe față; cu toate acestea, se strădui să-și păstreze cumpătul.

– Tatăl meu nu-și putea permite să-mi dea zestre, așa că tatăl tău a plătit prețul miresei pentru mine. E un obicei onorabil, chiar dacă un pic cam vechi.

– De ce ar vrea să plătească pentru ceva ce-ar putea avea oricând pe degeaba? întrebă Desmond și ridică leneș din umeri, făcând un semn din cap spre cei trei copii mai mici. Meg și gemenii sunt dovada că nu-i nici o femeie în sat care să nu-l primească bucuroasă pe tata în patul ei.

Pentru mândria lui Willow, nu era prea plăcut să afle că, după cât se părea, lui Bannor orice femeie i se părea irezistibilă. Orice femeie în afară de cea pe care o luase de nevastă. Zâmbetul i se șterse de pe chip, făcându-i pe copii să se strângă laolaltă, ca și cum s-ar fi temut că ea avea să se repeadă la ei, în culmea furiei.

Willow însă se aplecă până când aproape atinse cu nasul vârful năsucului pistruiat al lui Desmond și spuse încet:

– Poate ai dreptate. Poate nu ai nevoie de o mamă, ci mai degrabă de cineva care să te învețe cum să te porți.

Apoi se întoarse, își strânse fustele și o luă în sus, spre vârful dealului. Aproape ajunsese pe culme, când în spatele ei răsună glasul lui Desmond, făcând-o să înghețe:

– Oricât a dat pentru tine, tot a fost mai mult decât meriți.

Willow ar fi putu să se întoarcă să-i răspundă dacă, în adâncul sufletului, n-ar fi crezut că el ar putea avea dreptate. Nu-i mai

rămânea decât să continue să meargă, cu capul sus, până când ecoul râsului batjocoritor al lui Desmond îi pieri din urechi.

Seara târziu, când Willow se târî în sfârşit în iatacul ei, o găsi pe Beatrix cu nasul ei cârn înfundat cu totul într-un flacon cu apă îmbălsămată.

Când îşi scoase nasul, sora ei vitregă dădea deja din gură:

– O, Willow, slavă cerului că eşti tu! Am crezut o clipă că s-a întors cotoroanţa aia pirpirie ca să mă chinuiască. Îţi vine să crezi că m-a pus să-mi car singură apa pentru baie? Nici măcar nu mi-ar fi dat apă dacă n-aş fi minţit-o că e pentru baia ta.

– Biata de tine! Mă doare că ai atâta de îndurat! spuse Willow pe un ton sec, amintindu-şi de câte ori îi poruncise Beatrix să urce găleată după găleată cu apă fierbinte pe scările înalte, în spirală de la Bedlington.

Se îndreptă spre dulapul de haine, căci n-avea nimic împotrivă să lase baia până a doua zi dimineaţă. Nu voia decât să se târască în pat, să-şi tragă blănurile peste cap şi să se poarte ca şi cum nici nu s-ar fi ridicat din el în acea dimineaţă.

– Uită-te la unghiile mele! îi ceru însă Beatrix, întinzându-şi gheruţele peste marginea căzii pe care se afla un cearşaf de in. S-au făcut numai foi, ca o varză. Fireşte, e şi vina ta aici, pentru că i-ai zis vrăjitoarei ăleia să mă pună să curăţ toaleta. Râdea ca o curcă beată de fiecare când mai auzea că mi se rupe câte una, adăugă Beatrix, bosumflată. Nu trebuia să fii aşa meschină, să ştii. Dacă tot trebuia să fac pe servitoarea, m-am gândit că e potrivit să-i jur credinţă lordului tău.

– După cum te-ai aruncat la picioarele lui, aş fi jurat că voiai, de fapt, s-o faci pe ţiitoarea lui, replică Willow, care tocmai scotea o cămaşă curată din dulap.

Beatrix scoase un suspin de îndrăgostită.

– Aş fi în culmea încântării dacă aş petrece doar câteva clipe cu un asemenea bărbat.

– Ar fi mai multe decât am avut eu bucuria să-i fiu alături, zise Willow, trăgându-şi rochia peste cap. Lord Bannor şi-a petrecut ziua încuiat în încăperile lui cu Sir Hollis, iar eu m-am plimbat

singură prin grădină, m-am rugat singură în capelă şi am cinat singură în sala cea mare.

Iar senzația că nu fusese deloc cu adevărat singură era şi mai ciudată. Cu toate că nu-i mai zărise decât în treacăt pe copiii lui Bannor după întâlnirea lor dezastruoasă din cursul dimineții, întorsese de multe ori capul în timpul acelei zile nesfârşite, convinsă că prinde o mişcare cu coada ochiului sau că aude un chicot aproape fantomatic. Era ca şi cum ar fi fost urmărită, printr-un castel fermecat, de o armie de spirite nevăzute.

În timp ce Willow îşi trăgea cămaşa curată peste cap, Beatrix se ridică fără urmă de sfiiciune, cu apa şiroind pe ea ca o zeiță păgână a mării. Pentru Willow era prea mult să-i privească formele rozalii şi perfecte, aşa că scoase un prosop din dulap şi i-l aruncă surorii ei vitrege.

– Crede-mă, să mănânci singură în sala mare este mai bine decât să trebuiască să stai în picioare în bucătărie ca să înghiți un castron de zeamă rece şi o plăcintă cu ovăz veche, zise Beatrix, folosind prosopul ca să-şi usuce cascada de păr blond. Deşi trebuie să mărturisesc că nu-i loc mai bun decât ăsta ca să afli toate bârfele. Şi, strecurând o privire sfioasă spre Willow, întrebă: E adevărat ce se spune despre Lord Bannor? Chiar a zămislit doisprezece copii?

Willow se încruntă, numărând pe degete copiii, până rămase fără degete libere, fiind nevoită să o ia de la cap.

– Aşa cred.

– Vrei să auzi ceva chiar tare? o întrebă Beatrix. Unele dintre odraslele lui Lord Bannor sunt de origine umilă. Se pare că, la scurt timp după ce a murit Lady Margaret, copiii au început să apară la castel în coşuri. Se zice că au fost zămisliți de Lord Bannor cu câteva fete din sat. Până acum, au apărut cinci.

Pe chipul lui Willow nu tresări nici un muşchi.

– Lord Bannor nu pare să facă vreo deosebire între copiii lui, indiferent cine le-au fost mamele. Asta e o calitate absolut admirabilă. Cei mai mulți bărbați nu se obosesc să-şi recunoască bastarzii, cu atât mai puțin să-i ia la ei acasă.

– Poate se gândeşte că nu ar fi frumos să-i renege, din moment ce şi el e tot bastard? remarcă Beatrix, dar îşi duse de îndată mâna la gură. Ţi-a spus, nu?

– Fireşte că mi-a spus, răspunse tăios Willow, care nu suporta mila surorii ei vitrege. M-am gândit pur şi simplu că face referire la firea lui, nu la felul în care s-a născut, mai zise, în timp ce se îndrepta desculţă spre pat.

Beatrix se duse spre cealaltă parte a patului, pregătindu-se să-şi dea jos prosopul înainte să se urce în el.

– Oamenii au început deja să pună rămăşag pe cât îţi va lua să prinzi rod, o anunţă ea, aruncând o privire spre pântecul lui Willow. Şi, cum stăpânul lor te-a vizitat azi-noapte, unii dintre ei şoptesc că deja eşti grea.

Willow ar fi izbucnit probabil într-un râs amar dacă atenţia nu i-ar fi fost distrasă de formele mici şi întunecate care se vedeau sub aşternuturi.

– Fiona, şopti ea, clătinând din cap. Poate că băbuţa aia cu mintea sucită de poveşti de dragoste o să-şi dea curând seama că e nevoie de mai mult decât de câteva petale de trandafir ca stăpânul ei să fie ademenit în patul meu.

Şi, ostenită să-şi mai ascundă supărarea, Willow dădu cearşaful la o parte. Încă nu înţelegea de ce petalele de trandafir începuseră să ţârâie, când primul greier ţâşni, lovind-o pe Beatrix drept în nas.

Sus în castel, în adăpostul său din turnul de nord, Sir Hollis încerca disperat să găsească o mişcare prin care să-şi salveze regina din împresurarea nemiloasă a calului lui Bannor, când un urlet care-ţi îngheţa sângele în vene sfâşie liniştea nopţii.

– Doamne, Dumnezeule! strigă Hollis, sărind în picioare. Zici că e omorât un om!

Ţipetele ascuţite de femeie, întărite de urlete isterice şi de un tropăit ciudat, deveneau tot mai puternice, iar el se aştepta ca tovarăşul lui să-şi tragă sabia şi să iasă în goană pe uşă.

Bannor însă se mulţumi să clipească obosit, spunând:

– E rândul tău să muţi.

Hollis se afundă la loc în scaun, luându-şi tura cu o mână tremurândă. Mută piesa în pătratul de lângă ea, dându-şi seama, chiar înainte ca Bannor să şoptească „Şah mat“, că-şi dăduse regina pe mâna lacomului cal alb şi că-şi lăsase regele neajutorat în faţa atacului unuia dintre pionii mai şireţi ai lui Bannor.

Deşi Bannor îşi înşfăcă răsplata fără şovăire, mângâind delicata sculptură a reginei, nu putea deloc să se bucure, după cum îi era obiceiul, de victoria lui. Pentru că, spre deosebire de Hollis, ştia că jocul nu se sfârşise.

Dimpotrivă, abia începea.

Capitolul 9

Bannor era liber.

Liber să se întreacă în turniruri şi în lupte cu pumnii cu cavalerii săi în lumina soarelui de toamnă, care strălucea atât de tare, că-l dureau ochii. Liber să-şi înveţe oamenii să mânuiască armele, sub norii ca de vată ce pluteau pe cerul de un albastru intens. Liber să galopeze pe miriştile secerate pe puternicul lui armăsar alb de luptă şi să-i laude pe şerbii lui veseli pentru că strânseseră o recoltă aşa bogată. Liber să ia cina în fiecare seară în capul mesei din sala cea mare, înconjurat de chipurile îngereşti ale copiilor săi.

Nu fusese niciodată mai nefericit.

Poate s-ar fi putut bucura de libertatea lui dacă nu ar fi trebuit ca Willow să plătească pentru ea. Acum, că odraslele lui descoperiseră o ţintă mult mai plăcută pentru răutăţile lor, se grăbeau să-i asculte lui poruncile, murmurând „Da, tată“, „Nu, tată“ şi „Cum ţi-e voia, tată“ cu o umilinţă demnă de nişte sfinţi, în timp ce-i umpleau dulapul, patul şi baia lui Willow cu atâtea rozătoare, gândaci şi reptile, că ar fi putut să se ia la întrecere cu toate urgiile trimise de Moise asupra egiptenilor.

Bannor se străduia să se prefacă orb la toate faptele lor drăceşti, spunându-şi neîncetat că toate umilinţele pe care le îndura

Willow de la ei aveau să-i cruțe, de fapt, mândria în clipa când avea în sfârşit să se hotărască să-l respingă pe el.

Când îi turnaseră pe friptură atâta piper încât s-o facă să strănute de douăsprezece ori, el vorbise despre gustul ei delicios şi-i dăduse o batistă ca să-şi şteargă ochii inundați de lacrimi. Când îl duseseră pe purcelul preferat al lui Mary Margaret în camera ei, el făcuse pe surdul la toate țipetele ei ascuțite, mergând până într-acolo încât se prefăcuse că, din neatenție, era gata să dea peste creatura pe care Willow şi slujitoarea ei furioasă o mânau prin sala cea mare. Iar când îi aruncaseră nişte mizerii urât mirositoare în şemineu, el ignorase mirosul aspru de sulf care nu dispăruse din buclele ei mătăsoase câteva zile la rând.

După prima noapte, nu se mai auzise nici un țipăt. Neputând să suporte tăcerea rău prevestitoare, Bannor se furişa în curte, la adăpostul întunericului, aşteptând clipa când Willow deschidea obloanele, astupându-şi nările delicate cu degetele, şi arunca liniştită ouăle clocite pe care Desmond i le îndesase în încălțări. O dată sau de două ori, aproape că putea să jure că-i zărise privirea acuzatoare cu care scruta prin beznă, ca şi cum i-ar fi simțit prezența.

Disperarea lui Bannor devenea tot mai mare pe măsură ce cele două săptămâni se apropiau de sfârşit, fără ca Willow să se plângă nici măcar o clipă. Curând aveau să înceapă să se aştearnă zăpezile iernii. Dacă urma să fie nevoit să-şi petreacă nopțile lungi şi întunecate de iarnă împreună cu ea, ştia că încă un copil avea să-şi facă apariția, la fel de neîndoielnic ca întoarcerea primăverii.

Într-o dimineață rece şi însorită, îşi lua micul dejun, înconjurat de chipurile inexpresive ale copiilor săi care se purtau minunat, când Fiona pătrunse în sala cea mare şi-i trânti cu zgomot un platou pe masă.

– Din păcate, nu mai avem miere în dimineața asta, stăpâne. Va trebui să-ți mănânci pâinea goală, zise ea, privindu-l încruntată pe sub sprâncenele zbârlite. Numai să nu te îneci cu ea.

În timp ce Fiona se întorcea în bucătărie, călcând apăsat, Bannor schimbă o privire cu Hollis. Fusese nevoit să se încreadă în majordomul lui, dar toți cei care trăiau la castel erau uluiți

de lipsa de delicatețe cu care se purta cu mireasa lui. Până și cavalerii și oștenii lui, care n-ar fi îndrăznit niciodată să i se împotrivească pe câmpul de luptă, începuseră să cârcotească între ei și să-l privească dezaprobator. Dacă Willow n-avea să-l respingă mai repede, se prea putea să se trezească în propria casă cu o răzmeriță în toată puterea cuvântului.

Bannor tocmai luase o mușcătură zdravănă din pâine, când Willow își făcu apariția pe treptele late de piatră care dădeau în sala cea mare. O clipă, crezu că avea să se înece cu dumicatul. Îl înghiți cu greu, dar zgomotul scos fu atât de puternic în tăcerea uluită, că ochii tuturor cavalerilor, scutierilor și pajilor care mâncau tot acolo se întoarseră spre scări.

Se părea că misterul mierii dispărute fusese rezolvat.

Din părul lui Willow cădeau picături aurii de miere, care se prelingeau pe gâtul și pe umerii ei, învăluindu-i pielea albă ca neaua într-un văl de chihlimbar. Bannor se luptă cu ispita necugetată de a se repezi spre ea și a începe să o lingă.

În timp ce cobora cu greu, căci încălțările i se lipeau de podele la fiecare pas, Fiona ieși și ea din bucătărie și-și cuprinse îngrozită fața în palme. Tava de ceramică pe care o avea în mână se făcu țăndări pe dale.

– Maica Ta, Iisuse Hristoase, fătucă! Arăți ca o zână cobitoare!

Desmond schimbă o privire furișă cu Kell și cu Edward, iar zâmbetul lui triumfător nu lăsa nici o îndoială asupra identității celui care proptise borcanul dispărut de miere deasupra ușii lui Willow. Bannor fu nevoit să se apuce strâns cu degetele de masă, ca să nu-l înfigă pe fiul său cu capul în castronul cu porridge. Tăcerea celor din sală ajunse ca de mormânt când Willow își croi drum până în capul celălalt al mesei, rămânând pur și simplu acolo, în picioare. Pe deplin conștient de faptul că toți cei din sală, de la cel mai zdravăn cavaler până la cel mai mic paj, își țineau răsuflarea, așteptându-i reacția, Bannor mai băgă în gură încă un dumicat.

– Bună dimineața, Willow! Sper că ai dormit bine.

Ea nu răspunse nimic. Se uita la el tăcută, din celălalt capăt al mesei, iar dojana amară din ochii ei cenușii îi spunea că, în sfârșit, câștigase. În sfârșit reușise s-o facă pe mireasa lui să-l

dispreţuiască. Dar, în mod ciudat, în timp ce ea-i întorcea spatele, urcând din nou scările cu paşi târşâiţi, ţinându-şi cu greu capul sus, Bannor nu simţea nici urmă de încântare că izbândise, ci era cuprins doar de un simţământ copleşitor al înfrângerii.

Willow măsura cu paşi mari încăperea în timp ce-şi tăia încă o buclă lipicioasă, fluturând-o ca pe un steag când îi căzu, în sfârşit, în mână. Şi-ar fi putut spăla destul de uşor mierea din păr, însă călăii ei fuseseră îndeajuns de diabolici încât să amestece lichidul lipicios cu răşină.

– Lord Bannor cel Îndrăzneţ, cum să nu! În viaţa mea n-am văzut un om atât de laş, poltron, fricos, mişel...

– Leşinat, îi sugeră Beatrix cu veselie.

– Leşinat, lipsit de bărbăţie...

Cum Willow se oprise iar, nemaigăsindu-şi cuvintele, Beatrix îi luă pumnalul din mână şi o împinse cu blândeţe spre un taburet.

– Ce-ar fi să mă laşi pe mine să termin? Dacă o să mai continui ca până acum, Lord Bannor cel Îndrăzneţ o să fie însurat cu Lady Willow cea Cheală.

Willow se prăbuşi pe scaun, cu mâinile încleştate pe faldurile lipicioase ale fustei.

– Nu-i cazul să-ţi faci griji din pricina asta. N-o să mai rămân soţia nenorocitului ăstuia nici dacă ar fi ultimul om de pe pământ şi soarta omenirii ar depinde de odrasla nemernică pe care mi-ar face-o el.

– Înţeleg, zise Beatrix, care tocmai o văduvea de încă o buclă înmuiată în miere şi răşină. Dar nu pricep de ce ai îndurat totul atât de mult timp. Eu i-aş fi cerut să-i arunce pe monştrii ăia mici în temniţă încă de când au aruncat o găleată de funingine în şemineu.

– Şi să le dau monstruleţilor ălora satisfacţia de-a şti că m-am dus drept la tatăl lor ca să-i pârăsc? În nici un caz! În plus, am suportat eu altele mult mai rele de la Stefan şi de la Reanna. Îţi aduci aminte când mi-au bătut în cuie pantofii de podea? *În timp ce* eram încălţată cu ei? Willow oftă cu amărăciune când încă o şuviţă încâlcită de păr fu aruncată în grămada tot mai mare

de pe podeaua iatacului ei. Cred că m-am gândit că poate, cu timpul, Bannor va sări în apărarea mea, ca să-i căsăpească pe balaurii ăia, ca un cavaler sau ca un... un...

Beatrix se plecă peste umărul ei, cu un zâmbet răutăcios pe buze.

– Ca un prinț?

Willow se răsuci în loc, uitându-se cu gura căscată la sora ei.

– Când credeai că dorm, te auzeam vorbind cu prințul tău închipuit, mărturisi Beatrix. Odată, chiar te-am văzut când îți sărutai mâna, prefăcându-te că e el.

– Obrăznicătură băgăcioasă ce ești!

Willow se întinse după ea, însă Beatrix sări înapoi, ținând pumnalul cât mai departe. Abia atunci, Willow își dădu seama că-și simțea capul ciudat de ușor.

Duse neîncrezătoare mâna la buclele tăiate.

– Am un simțământ tare ciudat. Încă de când m-am născut, părul meu nu mi-a adus decât necazuri. Nu mi-am dat niciodată seama cât de *atașată* eram de el.

Mândră de opera ei, Beatrix îi puse lui Willow o oglindă în mână. Ea o ridică ușor să-și vadă chipul și descoperi o străină care se uita la ea. O străină cu părul zbârlit ca al unui câine încolțit, cu ochi imenși ca ai nevăstuicilor îmblânzite care se plimbau prin sala cea mare de la Bedlington în vremurile mai bune.

Beatrix își răsucea pe deget o șuviță lungă și aurie de păr în timp ce se dădea mai aproape, ca să se vadă și ea în oglindă peste umărul lui Willow.

– Chiar te prinde. Ar ieși un băiat tare drăguț din tine.

Willow făcu niște ochi atât de mari, că ajunseră ca niște cercuri albe pe chipul ei tras. În clipa când lăsă cu zgomot oglinda și se ridică în picioare cu o mișcare bruscă, Beatrix se trase îndărăt.

– Unde te duci?

– Să-l ucid pe balaurul meu cel nesuferit, răspunse Willow, îndreptându-se spre ușă cu chipul palid, dar plin de hotărâre.

Beatrix se luă după ea, ridicându-și mult fustele care să nu le năclăiască în băltoacele de miere care rămăseseră pe jos.

– Dacă nu-l mai vrei pe Lord Bannor, poate să fie al meu?

Din cadrul uşii, Willow se răsuci cu un zâmbet dispreţuitor pe buze.

– Cu felicitările mele cu tot!

Ecoul paşilor furioşi ai lui Willow încă nu se stinsese, că Beatrix se şi dusese la dulap şi, dintr-una dintre nişele făcute în uşa acestuia, scoase o foaie de pergament, o pană de scris şi o călimară cu cerneală. „Dragă Stefan", scrise ea. „O să fii foarte încântat când o să afli că Willow mi-a dat binecuvântarea ca să mă mărit cu Lord Bannor. Nu mai durează prea mult până te voi chema la Elsinore." Şi fata se semnă cu o înfloritură. Acum nu-i mai rămânea decât să-l convingă pe unul dintre scutierii ăia ţanţoşi care era leşinat după ea să ducă scrisoarea la Bedlington. În timp ce ţinea ceara de sigiliu deasupra flăcării, ca s-o înmoaie, se strădui să-şi înăbuşe un junghi de vinovăţie. Nu-şi trăda cu adevărat sora. Se chinuia doar să rămână în graţiile fratelui ei.

Beatrix îşi lăsă mâna în jos, iar ceara stacojie se scurse pe pergament, pecetluindu-i tainele înăuntru.

Latul sabiei îl pocni în cap pe Bannor, făcându-l să se prăbuşească la pământ. Se strădui să se ridice în şezut şi-şi scoase coiful, descoperind că Hollis stătea în faţa lui, uluit. Scutură din cap, ca să înlăture zgomotul care îi ţiuia în urechi, apoi luă fără tragere de inimă mâna înmănuşată pe care i-o întindea majordomul lui şi-l lăsă pe acesta să-l ajute să se ridice.

Zecile de cavaleri şi soldaţi care se adunaseră acolo să facă exerciţii se holbau cu toţii la el, la fel de uluiţi ca Hollis. Nu mai văzuseră în viaţa lor pe nimeni care să-l întreacă pe stăpânul lor în îndemânare sau putere şi nu ştiau dacă trebuiau să aclame victoria lui Hollis ori să se năpustească asupra lui cu săbiile scoase.

– Minunat efort, zise Bannor cu glas răguşit, dându-i majordomului o palmă încântată pe spate. De mare laudă!

Oamenii schimbară între ei câteva priviri bănuitoare, după care începură să strige urale cu jumătate de glas.

– Mu... mulţumesc, domnul meu, se bâlbâi Hollis, cu o mutră care spunea că ar fi preferat să fie undeva în castel, făcând socotelile dărilor.

Pe când următorii doi luptători își dădeau târcoale unul altuia, cu săbiile scoase, Bannor se sprijini de gardul ce împrejmuia pământul presărat cu nisip. Hollis veni spre el.

– Sper că o să mă ierți, începu el cu glas sfios, în larma făcută de clinchetul săbiilor și de strigătele răgușite de încurajare. N-am avut intenția să te dezonorez.

– Sunt cât se poate de în stare să mă dezonorez singur. Am dovedit-o cu vârf și îndesat azi-dimineață, răspunse Bannor, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu mâneca hainei. Dacă mi-ai fi tăiat capul, m-aș fi ales exact cu ce meritam. Pe urmă, puteai să-l bagi în miere și s-o pui pe Fiona să i-l dea soției mele pe o tipsie. Ar fi fost o răzbunare foarte dulce pentru ea.

Hollis își șterse și el fruntea cu o năframă.

– Sunt tare ușurat să văd că ura ți-e îndreptată asupra ta, nu asupra mea.

Amintindu-și de uitătura pe care i-o aruncase Willow înainte să iasă din sala cea mare, Bannor murmură:

– Ura mea este doar o umbră palidă a celei pe care mi-o poartă ea.

– Dar doamna ta nu știe că ai neglijat-o mânat doar de o pricină cât se poate de pură.

– Și niciodată n-o să știe. O să plece de la Elsinore considerându-mă nemernicul cel mai lipsit de suflet – prea rece și nesimțitor ca să apăr onoarea soției mele în fața unei hoarde de țânci nestăpâniți.

Cu două săptămâni în urmă, poate că disprețul lui Willow nu l-ar fi tulburat pe Bannor. Dar, în timp ce privirile îi rătăceau pe câmpurile acoperite de iarbă pe care copiii la care făcea referire se jucau, la rândul lor, de-a turnirul, expresia din ochii lui era tare întunecată.

Ennis și Kell galopau unul spre celălalt, ținându-le pe Mary Margaret și pe Margery pe umeri. Fetițele aveau în mâinile dolofane o imitație de lănci. Cum nimeni nu-l putea pune la pământ pe Hammish, nici nu-l putea convinge să facă fie și un pas mai repezit, el se hotărâse să fie herald și acum anunța fiecare aruncare de pe cal sunând fals dintr-un corn de vânătoare din fildeș.

Flăcăul primi din greşeală o lovitură în cap pe care o îndură fără să se clintească, făcându-l pe Bannor să-şi scuture capul, minunându-se de forța lui. Când se plictisiră de acest joc, Desmond îşi puse unul dintre coifurile hârbuite care îi aparținuseră lui Bannor şi începu să îi înfrângă pe toți copiii, fără să aibă nevoie de prea multă forță ori îndemânare, pentru că era mai înalt cu cel puțin un cap până şi decât cei mai înalți dintre ei.

Bannor ar fi fost tentat să-l înfrunte chiar el pe puştiul cel trufaş dacă un murmur agitat n-ar fi răzbătut printre oameni. Chiar înainte să se întoarcă, înțelese că venise clipa pe care o aşteptase atâta. Clipa când, în sfârşit, avea să îşi revendice victoria. Însă, în timp ce Willow se îndrepta cu paşi mari spre el, nu simțea decât o groază nemăsurată. Se hotărâse deja să accepte toate reproşurile pe care avea să i le arunce în față, însă, în clipa când îi zări părul ciuntit, îşi dădu seama că n-avea nici măcar să scâncească dacă ea avea să-i smulgă sabia din mână şi să i-o înfigă în inimă.

Cu fustele pătate şi părul tuns, ar fi trebuit să arate ridicol. Cu toate astea, avea aerul împărătesc şi magnific al unei regine ținute prizonieră, căreia îi fusese smulsă coroana, dar nu şi măreția. Pe măsură ce se apropia, Bannor îşi dădu seama că în ochii ei, pe care îi crezuse cenuşii şi reci, se aflau, de fapt, tăciuni care acum se aprinseseră de la furia care o stăpânea.

Oamenii lui se dădură instinctiv la o parte din calea ei, în timp ce Bannor se desprinse de gard şi se ridică iute, cu mâinile în şolduri, făcându-şi curaj să îndure lovitura pe care ea venise să i-o dea. Willow însă trecu pe lângă el învrednicindu-l doar cu o privire dispreţuitoare.

Rămas fără grai, Bannor se răsuci şi se uită la ea cum se îndrepta spre grupul de copii, care făceau ochii mari, speriați, şi o luau la fugă din calea ei.

Toți, cu excepția lui Desmond, care tocmai îi secerase picioarele lui Edward cu o cracă groasă. În timp ce Edward o ştergea, ca să se pună la adăpost, râsul triumfător al lui Desmond sfâşie tăcerea prevestitoare de rău care se lăsase la apariția lui Willow.

– Cine-i următorul? strigă el, cu coiful prea mare al lui Bannor alunecându-i strâmb pe ureche. Cine-i țărănoiul care vrea să-l înfrunte pe Sir Desmond cel Neînvins?

– Cred că mie mi-ar plăcea, spuse Willow cu glas blând, luându-i bățul din mână. Şi, înainte ca el să-şi poată zări noul potrivnic prin viziera coifului, îl lovi atât de puternic în cap, încât îl făcu să se clatine şi să cadă în genunchi.

Cum şi el tocmai primise de curând o asemenea lovitură, Bannor poate că ar fi tresărit, plin de compătimire, dacă n-ar fi fost prea ocupat să-şi înăbuşe un hohot de râs uimit.

– Hei! strigă Desmond, al cărui glas se preschimbase într-un vaiet dogit. Nu poți să mă loveşti când nu mă uit. Nu-i cinstit!

Băiatul îşi scoase coiful, dar furia şi disprețul din privire îi păliră când zări îngerul răzbunător care stătea în picioare în fața lui, cu țepii a ceea ce rămăsese din părul ei luminați de soare ca o aureolă. Ceva din ochii lui Willow îi transmise probabil un avertisment, căci, după ce aruncă speriat o ocheadă în jur, văzând că toți frații lui îl părăsiseră, începu să se târască înapoi, pe coate şi pe călcâie.

– *Cinstit?* îl îngână Willow, plină de dispreț, în timp ce-l urmărea. *Cinstit?* Ce ştie un golan ca tine despre cinste? Am mai văzut eu din ăştia ca tine. Te distrezi să te iei de cei mai slabi decât tine, dar, când vine vorba despre luptă cinstită, nu eşti decât un laş plângăcios!

Şi Willow îl luă de-o ureche pe băiatul speriat, trăgându-l în picioare şi făcându-l astfel pe Bannor să se întrebe cum de o crezuse vreodată delicată.

– Mary Margaret! Ennis! Kell! Ajutor! se văita Desmond, în timp ce Willow îl trăgea spre castel.

Dar frații şi surorile lui rămâneau pitulați la adăpostul unei tufe de păducel. Până şi cioara lui, căreia îi scosese de puțin timp atela, se zburătăci, croncănind speriată pe când glasul lui Desmond se preschimba într-un urlet furios. Se făcuse atât de roşu la față, că nici nu i se mai vedeau pistruii. Willow îşi continuă drumul, nedându-i altă opțiune decât s-o urmeze ori să-şi abandoneze urechea în strânsoarea ei nemiloasă.

Când se apropiară de Bannor, urletele băiatului deveniră un vaier care ar fi înmuiat până şi inimile cele mai împietrite.

– Tată, tată, salvează-mă! O să fiu cuminte. Jur că o să fiu!

Willow se opri chiar în fața lui Bannor, cu fălcile încleştate; privirea ei încruntată îi spunea să nu îndrăznească s-o refuze. Habar n-avea că în clipa aceea el nu i-ar fi refuzat nimic.

– Domnul meu, pot să am o vorbă cu fiul tău?

Desmond se agăță de vestonul matlasat cu care era îmbrăcat Bannor ca să-şi protejeze armura.

– Tată, te rog, n-o lăsa să mă ia! E nebună!

Bannor se aplecă şi-i spuse fiului său la ureche:

– Data viitoare când te vei întrece cu cineva, Sir Desmond cel Neînvins, te sfătuiesc să-ți alegi potrivnicii cu mai multă grijă.

Apoi i se adresă lui Willow, întinzând mâna spre castel:

– Cu cea mai mare plăcere.

Willow începu să-l târască spre curte pe Desmond, care nu-şi revenea din uluire. Pajii mai tineri, care fuseseră de multe ori victimele hărțuielilor băiatului, fură primii care să spargă liniştea. O luară la fugă după el, strigând de bucurie. Soldații îi urmară, iar strigătele lor aprobatoare sporeau vacarmul.

Hollis îl bătu pe umăr pe Bannor.

– Ce dracu' s-a apucat să facă?

– Un lucru pe care aş fi vrut să-l fac eu, cu mult timp în urmă, murmură Bannor.

Şi, dându-i la o parte mâna lui Hollis, se alătură şi el alaiului, la fel de nerăbdător ca toți ceilalți să afle ce soartă alesese Willow pentru fiul ei. Când ajunseră în curte, de prin toate clădirile începură să roiască slujitorii, curioşi să afle ce-i cu larma aceea. Stuparul care fusese înțepat pe nas când Desmond îi răsturnase stupii începu să aplaude primul, urmat de lumânărar, care căzuse în albia cu seu când Desmond se strecurase în spatele lui şi strigase „Bau!" Slujitoarele care fuseseră nevoite să spele din nou aşternuturile după ce Desmond aruncase cu bulgări de noroi în rufăria lor proaspăt spălată îl huiduiau încântate. Un ropot tunător de aplauze răsună prin curte în timp ce Willow îl forța

pe flăcăiandrul care urla să urce scările spre platforma de lemn pe care era înălțată spânzurătoarea.

Bannor începu să-și croiască drum prin mulțime, speriat că ea ar putea intenționa să-l spânzure pe băiat. Însă ea îl târî mai departe, trecu de spânzurătoare, de țepele înșirate, de stâlpul pentru biciuiri și, în cele din urmă, se opri în fața stâlpului folosit cel mai adesea pentru a imobiliza degetele bețivanilor inofensivi, ale hoților mărunți sau ale copiilor neastâmpărați ai țăranilor.

Willow îl făcu pe Desmond să se pună în genunchi și-i băgă degetele în locașurile săpate în bara de lemn. Îi puse peste încheieturile degetelor cealaltă bară de lemn și legă sfoara cu o satisfacție vizibilă.

Bannor zâmbi. Făcuse alegerea potrivită. Deși faptul că era țintuit la stâlpul acela nu-i provoca nici o durere lui Desmond, oricât s-ar fi zbătut, oricât ar fi urlat, nu-și putea elibera degetele din micuțele șanțuri.

Apoi Willow se ridică, și privirile lor se întâlniră peste capetele mulțimii încântate. Bannor își duse o mână la tâmplă, ca să-i salute victoria. Ea își prinse fustele și făcu o reverență în derâdere, la fel de grațioasă în victorie cum fusese și în înfrângere. Smulgându-și privirea dintr-a ei, Bannor se întoarse și-și croi drum spre turnul de nord fără să se uite pe unde calcă, hotărât să se retragă înainte ca ea să-i captureze mai mult decât unul dintre pioni.

Capitolul 10

Willow își înfipse dinții în mărul pe care i-l luase din mână pajului care se pregătea să-l arunce în capul lui Desmond. Flăcăul și însoțitorii lui o șterseseră repede după ce Willow îi dezarmase, încă boscorodind și lovind pământul cu piciorul pentru că li se răpise plăcerea de a azvârli cu mere stricate și cu verze putrede în mohorâtul ei prizonier.

Când soarele începu să coboare în spatele turnului de vest, iar aerul să se facă tot mai rece, restul mulțimii se îndepărtă, căci

oamenii se plictisiseră să se uite la spectacolul pe care îl dădea Desmond care se uita cu ură la Willow, în timp ce ea îl ignora veselă. Curând, nu mai rămaseră decât ei doi în curte, iar tăcerea nu le era tulburată decât de sunetele îndepărtate ale cântecelor şi ale râsetelor care răzbăteau dinspre sala cea mare.

Cioara lui Desmond stătea cocoţată pe braţul sinistru al spânzurătorii, părând dornică mai degrabă să-şi bage capul în piept şi să se culce decât să-i sară lui Willow la ochi. Willow stătea rezemată cu spatele de stâlpul pentru biciuiri, cu fustele strânse între genunchii desfăcuţi. Cu coada ochiului, văzu cum Desmond se uită înfometat la o dâră de suc de măr care i se scurgea pe bărbie.

–Ai vrea o muşcătură? îl întrebă pe băiat, ducându-i mărul la buze.

El strânse din dinţi, arătându-i astfel că mai degrabă i-ar smulge beregata cu dinţii. Ea ridică din umeri.

–Îmi închipui că fraţii şi surorile tale s-or fi delectând de-acum cu nişte rodii zemoase şi cu struguri rozalii şi dulci. Dacă vrei să te duci la ei, nu trebuie decât să-ţi ceri iertare.

–Mai bine putrezesc!

Willow azvârli cotorul de măr, ascunzându-şi zâmbetul încântat. Era primul sunet pe care îl scotea, de când urletele de supărare fuseseră înlocuite de o tăcere mohorâtă.

–Asta se poate aranja. Deşi bănuiesc că tatăl tău o să protesteze când o să înceapă vulturii să-ţi smulgă carnea de pe oase.

–Ha! O să fie tare bucuros să scape de mine.

–De ce spui aşa ceva? întrebă ea blând.

Desmond nu se mai uita urât la ea, ci rămăsese cu privirea fixată drept înainte, cu fălcile atât de încleştate, că era dureros şi doar să-l priveşti.

–Pentru că aşa e. Nu-i pasă deloc de mine, nici de fraţii şi de surorile mele. Nu-i pasă decât de război şi de rege.

Acum, că-şi deschisese inima, Desmond părea să nu-şi mai poată opri torentul vorbelor.

–În timpul războiului, trebuia să ne mulţumim să-l vedem că vine acasă doar o dată la câteva luni – ne aducea un sac cu daruri,

ne ciufulea părul, ne spunea că suntem nişte copii minunați şi că mamele noastre ar fi fost foarte mândre de noi dacă ar mai fi trăit. Când s-a întors acasă de tot, am crezut că lucrurile o să fie altfel. Toți am crezut la fel. Dar el s-a închis în turnul ăla şi nu ne-a dat pic de atenție, orice am fi făcut. Se uită la ea cu o privire amenințătoare. Pe urmă ai apărut tu.

Willow ar fi vrut să plece, dar era nevoită să se uite, fără să poată face nimic, cum fălcile alea încleştate începeau să tremure.

– Tu, cu ochii tăi mari şi cenuşii, cu părul tău negru şi mătăsos... Am văzut cum s-a uitat la tine în ziua aceea, în curte! Ne-am dat seama că n-o să ne mai iubească niciodată pe noi dacă te are pe tine să te iubească.

Pe obrazul puştiului se prelinse o lacrimă stingheră. Îşi lăsă fruntea pe bara de care era prins, dar nu-şi putea ascunde hohotele care-i zguduiau umerii înguşti.

La rândul ei, Willow nu-şi putu stăpâni un oftat din adâncul sufletului. Aşa deci! Tâmpeniile lor nu izvorau dintr-o răutate pură, cum se întâmplase cu Stefan şi cu Reanna, ci erau doar un mod disperat de a-i atrage tatălui lor atenția. De fapt, nu voiau neapărat să-i atragă atenția, cât încercau să găsească o dovadă că-i iubeşte. Iar ea ştia prea bine cât de zadarnică poate fi o astfel de încercare. Se apucă să desfacă încuietoarea stâlpului de care era prins băiatul, rupându-şi o unghie. Ridică bara, aşteptându-se ca Desmond să o ia de îndată la goană, însă el se prăbuşi pe platformă, cu chipul ascuns sub unul din brațe.

Willow voia cu disperare să-l aline, tot atât de mult cât dorise adesea să-i aline pe Harold sau pe Gerta. Se împotrivi însă ispitei, ghemuindu-se mai bine, cu genunchii la piept şi cu mâinile încrucişate peste ei. Rămase aşa, tăcută, în timp ce el plângea, cu ochii ațintiți spre strălucirea înghețată ca de opal a lunii care se ițea sfielnică peste meterezele castelului. Aşteptă până când el îşi şterse nasul cu dosul palmei, apoi alese, din provizia ei de proiectile, un măr mai puțin zdrelit şi i-l întinse. El îi aruncă o privire bănuitoare.

– Oi fi eu o mamă vitregă nemiloasă, dar să ştii că nu e otrăvit, dacă de asta ți-e teamă.

– Cred că n-ar trebui să-ți port pică nici dac-ar fi, mărturisi el timid, în timp ce lua cu lăcomie mărul din mâna ei și-și înfigea dinții în pulpa lui zemoasă. Mai ales după ce lucru mișelesc am făcut cu părul tău.

– O să crească la loc, cu timpul. Sper. Willow își strânse și mai tare genunchii, sperând că, dacă își face și ea propriile mărturisiri, totul are să fie mai puțin dureros. Desmond, nu trebuie să mă consideri o rivală la iubirea tatălui tău. Deși are atâta noblețe cât să-și țină jurămintele, Lord Bannor mi-a arătat cum nu se poate mai limpede că e foarte dezamăgit de alegerea pe care a făcut-o Sir Hollis. N-o să mă iubească niciodată, mai zise ea, clipind, cu ochii spre discul lunii.

– A, noi știam asta, răspunse vesel Desmond, care ronțăia mărul de jur împrejurul cotorului. El ne-a dat ideea să te alungăm.

Willow întoarse năucită capul spre el, privindu-l cu ochi mari.

– Chiar așa, el v-a dat-o?

– Da. La început, nu voiam decât să-ți facem câteva pozne. Pe urmă, Kell s-a cățărat pe acoperiș ca să arunce o mizerie în șemineul din turn și l-a auzit pe tata cum îi spunea lui Sir Hollis că cel mai bun mijloc de a scăpa de tine e să te lase să petreci cât mai mult timp cu putință împreună cu noi.

Willow se simțea de parcă i-ar fi dat cineva una în cap. Știa că Bannor regreta alegerea făcută de Hollis, dar nu se așteptase să fie atât de disperat încât să se folosească de propriii copii pentru a o scoate din viața lui.

– Tu nu ai fi fost, astfel, prea jignită, zise Desmond, aruncând cotorul de măr. Nici pentru noi nu era ceva prea măgulitor.

– Da, nu prea era, zise ea, încruntată.

– Dar se potrivea cu ce auzise Edward în noaptea în care ai venit la Elsinore. Edward e cam nepriceput să tragă cu urechea, așa că atunci am crezut că-s niște prostii de-ale lui.

– Și ce-a auzit Edward în noaptea în care am ajuns la Elsinore? întrebă ea, deși mai că putea să jure că nu voia, de fapt, să afle.

– Păi, știi, se furișase să se uite prin despicătura din turnul de nord...

– Despicătura?

– Da, e o găurică în mortar care face legătura cu un pasaj secret, explică Desmond ridicând din umeri, de parcă traiul într-un castel împănat ca un fagure cu pasaje secrete și ciuruit de găuri prin care se putea spiona era lucrul cel mai obișnuit cu putință din lume. Cele mai multe camere din castel au asemenea despicături. Fiona ne-a zis că le-a făcut bunicul, ca să tragă cu ochiul la femeile care-i veneau în ospeție atunci când se despuiau, după care să le ducă la el în iatac când nevasta lui dormea.

Deci asta explica, își dădu Willow seama, senzația stânjenitoare că era mereu urmărită și chicotele fantomatice care o bântuiau de fiecare dată când era singură.

– Ce țap bătrân trebuie să fi fost și bunicul vostru! Cred că trebuie să-i spun lui Bea să-și pună o cămașă de noapte pe ea când se urcă în pat.

– Chiar trebuie? îi zise Desmond pe negândite, cu o dezamăgire limpede în glas. Băiatul chiar avea niște purtări care s-o facă pe Willow să roșească, în ciuda expresiei neclintite pe care-o afișa. Oricum, continuă el grăbit, plecându-și privirea, Edward trăgea cu ochiul prin despicătură când l-a auzit pe Sir Hollis spunând că e mai bine să facă legământ de celibat decât să se culce cu tine sau cu cine știe ce babornită de pescăreasă, grasă și cu mustață. Lui tata nu i-a plăcut că trebuie să renunțe cu totul la femei, și atunci Sir Hollis i-a propus să te ia el de nevastă. Dar tata i-a zis că n-ar fi cinstit să-i ceară să facă un sacrificiu atât de mare.

Willow icni. Oare insultele pe care le arunca nemernicul ăla lipsit de credință n-aveau să se sfârșească niciodată?

– Pe urmă, tata a zis ceva de o mănăstire. Și el, și Sir Hollis au zis că e locul potrivit pentru o femeie ca tine.

Fata ar fi icnit din nou dacă ar mai fi avut aer în piept. O mănăstire! Bannor o considera atât de îngrozitoare încât voia s-o închidă într-o mănăstire? Avea s-o condamne la o viață de pietate și de celibat. N-avea să cunoască niciodată sărutările prințului ei sau ale oricărui alt bărbat. N-avea să cunoască niciodată sărutările lui.

Desmond îi scrută chipul palid și lipsit de expresie, cu o ușoară panică în ochii lui verzi de ștrengar.

– N-o să începi să plângi, nu? Nu suport când fetele plâng. M-ai bine mi-ai mai da una în cap.

– Nu, răspunse Willow liniştită, ridicându-se dintr-odată. N-o să-ţi dau una în cap. Şi nici n-o să bocesc.

N-avea nici cea mai mică dorinţă să mai verse vreo lacrimă pentru trădătorul lor tată. După cum n-avea nici cea mai mică dorinţă să-şi mai piardă vreo clipă străduindu-se să câştige dragostea unui bărbat care era atât de zgârcit cu afecţiunea, că nu le-o acorda nici măcar propriilor copii. Vărsase deja prea multe lacrimi zbuciumându-se pentru o iubire care nu putea fi nici câştigată, nici meritată, dar care nu era nici oferită de bunăvoie.

În ea se cuibărise mânia, care îi spăla inima de sângele rănilor proaspete şi i le închidea pe cele vechi, preschimbându-le în cicatrice care aveau să-i fie de mare folos în lupta ce stătea să înceapă.

Speriat de calmul ei glacial, Desmond începu să se bâlbâie:

– N-n-nu-ţi opri plânsul doar de dragul meu! Dă totul afară, până o să te simţi mai bine. Eu o să-mi bag degetele în urechi.

Dar, înainte ca băiatul să treacă la fapte, Willow spuse:

– Tocmai mi-am amintit ceva ce mi l-a spus cândva tata.

– Ce anume? întrebă Desmond.

Ea îl prinse pe băiat de mână şi-l ridică, iar el se lăsă moale, fascinat, fără voie, de furtuna răutăcioasă care se stârnise în ochii lui Willow. Iar ea îi strânse mâna pistruiată şi se aplecă spre el, şoptindu-i:

– Dacă vrei să-ţi preschimbi duşmanii în prieteni, nu-ţi trebuie decât un vrăjmaş comun.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, când Bannor ieşi din turn, îşi simţea paşii neobişnuit de uşori. Se simţea la fel de bine ca în diminețile ce urmau după o luptă victorioasă împotriva francezilor. Sentimentul îl uluia cu totul. Dacă ar fi câştigat în ciocnirea din

ziua trecută, acum poate că cererea de anulare a căsătoriei sale ar fi fost deja trimisă la Edward, iar Willow ar fi fost în drum spre mănăstirea Wayborne.

Își îndreptă umerii în timp ce cobora scările în ritm vioi și fluierând primele acorduri dintr-un imn închinat Domnului. Când ajunse în sala cea mare, se aștepta s-o găsească acolo pe Willow dominându-l pe Desmond, pocăit, și tronând peste masa la care stăteau copiii umiliți și cuminți, înfricoșați de felul în care îl cumințise pe răutăciosul lor frate. Dar la masa înaltă nu se afla nimeni, și pe blatul ei de stejar nu se vedeau decât câteva firimituri risipite.

Fluieratul lui Bannor se sfârși cu o notă falsă. Dacă Willow plecase, în cele din urmă? Dacă fugise, ca să-l pedepsească pentru nepăsarea lui? Aruncă o privire îngrijorată prin sală, uitând de căutăturile curioase pe care le îndreptau spre el cavalerii și scutierii ce erau serviți de pajii care nu-și găseau astâmpărul.

Fiona își făcu și ea apariția din bucătărie, cu unul dintre bebeluși pe umăr. Bannor se uită la el, însă nu-și putea da seama dacă era micuța Peg sau micuța Mags.

– Unde-i Lady Willow în dimineața asta? se interesă el, sperând să lase impresia că nu era prea interesat de răspunsul ei.

Fiona ridică din umeri, făcându-l pe bebeluș să râgâie.

– Zic că s-o fi dus pe undeva cu ăia mici, stăpâne. Și-au înfulecat în grabă porridge-ul și au ieșit cât de repede îi duceau picioarele.

– Și Willow și-a mâncat și ea porridge-ul?

– Da, cred că a terminat prima. Ea i-a pus să se grăbească.

Bannor se încruntă, nelămurit. Un om de onoare ar fi fost încântat că noua lui soție se înțelegea atât de bine cu copiii lui, însă vorbele Fionei îl alarmaseră. Se scutură, încercând să scape de această senzație, spunându-și că nu gândea logic. Ar fi trebuit să aștepte cu nerăbdare o zi de lupte aprinse și de lovituri zdravene. Acum, că Willow pusese capăt pentru totdeauna terorii impuse de Desmond, era liber să se ocupe de instrucția oamenilor săi cu aceeași încântare ca în trecut. Așa că își luă o bucată zdravănă de pâine neagră de pe tava pe care o aducea un scutier și se îndreptă

spre uşă, dar se împiedică de grămada uriaşă de lucruri care zăceau în mijlocul sălii.

– Fiona! Ce înseamnă asta?

Fiona veni în grabă, cu chipul luminat de un zâmbet ştirb.

– Este peşcheşul pentru doamna ta, stăpâne. Daruri de mulţumire că fata a pus şaua pe tânărul Desmond, îi explică ea şi începu să-i arate fiecare dar pe rând. Stuparul a trimis douăsprezece borcane cu miere. Lumânărarul a trimis un snop de lumânări de ceară. Măcelarul a adus o bucată de şuncă sărată. Ţesătorul de covoare a trimis...

Bannor ridică o mână ca s-o facă să tacă.

– Foarte bine, Fiona. Cred că înţeleg.

Îşi plimbă privirea, încruntat, la comorile adunate. Nici unul dintre oamenii lui nu-i făcuse vreodată daruri, în afară de cele pe care i le datorau, ca lord şi stăpân al lor, în zilele de sărbătoare. Nu prea ştia ce să creadă despre aceste daruri, aduse pentru preamărirea soţiei lui. Îndeosebi pentru că el ar fi trebuit să fie cel care s-o îngroape în daruri minunate – un acoperământ de cap din mătase care să-i împodobească buclele tunse, un lănţişor de argint pentru gâtul ei delicat, o lacrimă strălucitoare de rubin care să se cuibărească între frumoşii, plinii ei...

– Bab.

– Ce? murmură Bannor, încă pierdut în visări.

– Bab! repetă bebeluşul din braţele Fionei, întinzându-şi un pumnişor rozaliu cu care îl pocni în nas.

Bannor tresări, iar copiliţa se puse pe chicotit. Lordul scutură din cap, privind-o trist. Dacă mai visa la ei, atunci nu mai era decât o chestiune de timp până când sânii frumoşi şi plini ai lui Willow aveau să ajungă să hrănească o creatură ca aceasta. Pe urmă alta. Şi alta... Gândul îl făcu să se cutremure.

– Iertare, stăpâne, zise Fiona, care-şi lua iar povara în braţe. Micuţa asta neastâmpărată se smulge mereu din mâinile mele.

– Nu-i nimic, răspunse Bannor, ciupind uşurel fetiţa de nas. Bănuiesc că încerca doar să mă avertizeze în legătură cu o primejdie de care aş face bine să-mi amintesc.

*

Când Bannor ajunse pe terenul de antrenament, pașii îi erau din nou ușori. Numai gândul la o luptă, adevărată sau prefăcută, și era de-ajuns ca să-i facă sângele să curgă mai repede prin vene. Nările îi fremătau, îmbătate de parfumul de mosc al pieii și al cailor asudați. Numai pe câmpul de luptă își putea folosi atât inteligența, cât și puterea ca să-i înfrângă pe dușmani. Nu fusese niciodată nevoit să-și facă griji că unul dintre oamenii lui ar putea izbucni în plâns dacă ridica prea tare glasul la el ori că o lovitură neîndemânatică ar putea să-i zdrobească potrivnicului sentimentele, nu capul.

Pe câmpul pe care se pusese nisip din belșug se aflau o mulțime de bărbați care schimbau loviturile obișnuite cu sabia ori se băteau cu pumnii, fără prea mare tragere de inimă. Zăngănitul oțelului se stinse în timp ce el trecea printre ei, răspunzând la saluturile și plecăciunile lor respectuoase cu o aplecare a capului și cu un zâmbet. Tot îi mai era dor de camaraderia plăcută din război, când nevoia și disperarea îi înfrățiseră pe toți – lord, vasali și cei mai umili servitori. Un scutier deșirat veni în grabă dinspre grajdurile de la marginea terenului.

– Ce să-ți aduc, stăpâne? Sabia sau lancea?

Bannor scrută gânditor câmpul de luptă.

– Ce ziceți, oameni buni? Facem un turnir?

Vorbele lui fură întâmpinate cu urale vesele. Nici unul dintre ei nu se putea împotrivi provocării de a ține în stăpânire, comandându-l din strânsoarea pulpelor, un cal neastâmpărat de o sută de livre. Nici bucuriei de a-și arunca din șa adversarul hărțuit cu batjocuri și cu ciondăneli meschine. Câțiva dintre ei îndrăzniră chiar să-l cântărească din priviri pe lordul lor. Fără îndoială, își aminteau cât de tare îl lovise ieri Hollis. Bannor își ascunse un zâmbet. Azi n-avea să fie la fel de ușor de înfrânt.

Scutierul se întorcea în fugă de la grajduri, luptându-se cu lancea, scutul și coiful.

– Mai încet, băiete, să nu te străpungi cu ea! zise Bannor, întinzând o mână ca să-i oprească avântul. Ori să mă străpungi pe mine.

Apoi îşi lăsă în jos capul, ca scutierul să-i poată pune coiful. Tânărul se supuse, iar Bannor se trezi învăluit într-un fum alb şi înecăcios. Apucă orbeşte coiful, şi-l smulse şi scutură din cap. Făina zbura în toate părţile.

– Stăpâne! exclamă scutierul, care sărise în lături, absolut îngrozit; nu putea să-şi dea seama dacă strigătul lui îl chema în ajutor pe stăpânul său din ceruri sau pe cel de pe pământ. Eu n-am făcut nimic, jur!

Bannor îşi scutura praful alb şi înecăcios din ochi şi din gură, ştiind că ar trebui să se simtă recunoscător că nu fusese piper. Sau miere. Din mulţime se auziră nişte chicoteli.

– Tăcere, strigă el, smulgând lancea din mâna băiatului şi izbind-o de pământ. Arma se îndoi însă încetişor, până când partea de sus ajunse să atârne doar de o fâşie subţire de lemn.

– Poate d-aia domniţa aia a lui n-a prins încă rod în pântec, mormăi unul dintre oşteni. I s-a şubrezit lancea.

La auzul acestor vorbe, izbucniră cu toţii în hohote de râs.

Bannor azvârli cât colo lancea ruptă, aruncându-le o privire nimicitoare, care îi readuse la tăcere, făcându-i să-şi înăbuşe râsetele. Nişte furnicături ciudate în ceafă îl determinară să se întoarcă brusc, scrutând, dincolo de terenul de exerciţii, pajiştea pe care creşteau şi câţiva copaci. Nu putea scăpa de senzaţia că era urmărit de ochi nevăzuţi. Oare se auzise cumva râsul unei femei sau era doar ecoul înşelător al vântului?

– S-s-s-să-ţi aduc un alt coif şi o lance nouă, stăpâne? se bâlbâi scutierul.

Dându-şi seama că bietul băiat mai avea puţin şi se scăpa în pantaloni, Bannor îşi înăbuşi impulsul de a ţipa la el.

– Adu-mi doar calul, fiule, zise el strângând din dinţi. Atâta vreau.

Îşi pierduse cu totul cheful să meargă la vreun turnir. Nu mai voia decât să scape de privirile compătimitoare şi de remarcile răutăcioase ale oamenilor săi.

În aşteptarea întoarcerii scutierului, rămăsese în picioare, încordat şi foarte atent, cu mâinile la spate. Oamenii lui schimbau priviri agitate, însă numai unul dintre ei îndrăzni să-şi dreagă

vocea. Tăcerea stânjenită nu fu ruptă decât de clinchetul unor clopoţei, atât de delicat şi de aerian, că Bannor se uită din nou spre pajişte, aproape aşteptându-se să zărească un grup de zâne hârjonindu-se printre bureţi.

Clinchetul devenea tot mai puternic, căci scutierul ieşise de la grajduri, ţinând de dârlogi armăsarul alb care-l purtase pe Bannor în nenumărate bătălii.

La Mort Gallopant îl botezaseră francezii. Ridicat pe picioarele din spate, până la şaptesprezece coţi înălţime, calul alb răspândea în valuri panica în rândurile duşmanilor, pe care le despica precum sfâşie lumina lichidă a lunii până şi noaptea cea mai neagră.

Dar toate astea fuseseră demult, înainte ca o mână necunoscută să-i împletească panglici roz în coada şi-n coama mătăsoase, înainte să-i agaţe la gât un frâu făcut din clopoţei de argint ce răsunau vesel la fiecare pas făcut cu greu; în cele din urmă, armăsarul se opri în faţa lui Bannor, plecându-şi ruşinat capul puternic. În clipa aceea, o coroană de crizanteme îi alunecă de pe frunte, astfel încât animalul îl privea acum tulburat pe Bannor doar cu unul dintre ochii căprui.

Bannor mângâie calul pe nasul catifelat; ştia prea bine ce era în sufletul dobitocului.

– Stăpâne, jur că doar o clipă l-am lăsat singur în grajd, bolborosi scutierul, care abia mai putea vorbi. Nu-mi închipui cine a putut face un lucru aşa îngrozitor.

– Nici eu nu ştiu, dar vreau să aflu, răspunse Bannor.

Scos din fire de clinchetul violent al harnaşamentului, Bannor smulse dârlogii din mâinile tremurătoare ale flăcăului şi se aruncă pe cal, mânându-l într-un galop uşor. Dar abia făcuse câţiva paşi, că şaua alunecă într-o parte, aruncându-l la pământ cu atâta forţă, că-i clănţăniră dinţii şi din păr îi mai zbură un nor de făină. Rămase aşa vreme îndelungată. Atât de mult încât calul apucă să ocolească o dată la trap terenul de exerciţii, ca apoi să se întoarcă şi să-i împingă uşor umărul cu botul. Bannor începu să pipăie cureluşele de piele care atârnau de pe spinarea armăsarului. Nu fuseseră tăiate, ci slăbite în mod voit, într-atât

încât să se desfacă sub greutatea unui călăreț –în special unul de greutatea şi statura lui.

În clipa când Bannor se ridică, toți bărbații aflați pe teren făcură fără să vrea un pas înapoi. Scutierul scoase un scâncet vrednic de milă. Lordul se îndreptă spre ei, cu mâinile iar la spate.

–Astăzi, spuse el tare, cu un glas de bariton care făcea să amuțească toate şoaptele, o să vă învăț lecția cea mai grea pe care orice războinic, oricât ar fi de îndrăzneț şi de curajos, trebuie s-o învețe înainte să plece la luptă.

Oamenii se uitară unii la alții, cu gâturile lungite să audă.

– Cum să vă retrageți cu grație.

Bannor făcu o scurtă plecăciune, după care o luă către castel, scuturându-şi iarba şi nisipul de pe spate.

Bannor măsura cu paşi mari încăperea din turnul de nord, aproape la fel de înnebunit ca în noaptea când Hollis se întorsese la Elsinore cu mireasa lui. Atunci, nu dorise decât să scape de ea. Acum, nu-şi mai dorea decât s-o găsească. Ajuns în fața ferestrei, se opri, atras fără voia lui de drăceasca strălucire ce venea din curtea de sub el.

Un foc de tabără trosnea, răspândind nori înțepători de pucioasă pe cerul nopții. O ceată de drăcuşori se zbenguia în jurul lui, iar umbrele lor înspăimântătoare făceau un contrast ciudat cu râsetele vesele care-i ajungeau la urechi. Deşi trecuseră vreo două săptămâni de la sărbătoarea de Samhain[1], Bannor ar fi putut să jure că odraslele lui aveau propria sărbătoare păgână – un praznic smintit la care probabil că-l adorau pe zeul copiilor nestăpâniți.

Deodată, cineva începu să bată cu putere în uşă, cu o disperare ce o egala pe a lui.

–Mai repede, stăpâne! Sunt Hollis!

[1] Sărbătoare a recoltei, de origine celtică, sărbătorită în noaptea dintre 31 octombrie şi 1 noiembrie. În timpul ei se aprind focuri şi se aduc ofrande spiritelor morților. Asimilată cu sărbătoarea creştină a Tuturor Sfinților, s-au contopit amândouă în Halloween. (n.tr.)

Ca să poată ridica drugul de la ușă și să-l lase pe majordom să între, Bannor fu nevoit să dea la o parte trei scaune, o masă și o bancă.

Sir Hollis se năpusti clătinându-se în încăpere, nevoit să se strecoare prin baricada improvizată. Chipul lui frumos era înnegrit de funingine, iar partea dreaptă a mustății îi fumega.

– Unde-i ea? De ce n-a venit cu tine? întrebă Bannor, întinzându-i o cupă cu apă.

Hollis îi smulse cupa din mână, golind-o până la ultima picătură.

– Nu-i de găsit pe nicăieri, spuse cu glas răgușit. Am căutat-o peste tot. Chiar și – și, spunând asta, fu cuprins de un tremur violent – printre *ei*.

Bannor îi mai turnă o cupă cu apă, făcându-i de astă dată semn spre mustață înainte să i-l dea.

– Oh! exclamă Hollis, muindu-și podoaba capilară în apă.

– Se poate oare să fi fugit? întrebă lordul, cuprins de o spaimă care n-avea nimic de-a face cu tirania copiilor lui. De-asta sărbătoresc copiii?

Hollis clătină din cap.

– Toată ziua a fost zărită prin împrejurimile castelului. Dar, de fiecare dată când trimit un slujitor s-o aducă, se face iar nevăzută. E înnebunitor.

Bannor se întoarse la fereastră, uitându-se cu o disperare crescândă la măcelul de jos.

– Ai văzut-o cum s-a purtat cu Desmond? Trebuie să-i cer sfatul. Sunt convins că e singura care mă poate ajuta să pun capăt obrăzniciilor ăstora.

Chiar în clipa aceea, o săgeată se îndreptă vâjâind spre fereastra turnului, înfigându-se în oblonul de lemn. Penele din coadă ajunseseră chiar sub nasul lui Bannor.

– Suntem atacați! strigă Hollis, aruncându-se la pământ și luând-o în patru labe spre ușă.

– Nu... încă, veni răspunsul lui Bannor, care smulgea pergamentul înfășurat pe coarda ce încă vibra.

În timp ce el studia scrisoarea, Hollis se ridică sfios.

– N-ar fi mai bine să pleci de lângă fereastră, stăpâne? Bannor rămase total nepăsător la sugestia lui timidă, iar Hollis se înălță pe vârful picioarelor și-și lungi gâtul, fără să poată însă vedea peste umărul lordului. Ce este asta?

– O listă cu cereri.

– Cereri? Doamne, Dumnezeule, dușmanii tăi au pus mâna pe Lady Willow, așa-i? Probabil o țin prizonieră. Ce vor? Aur? Bijuterii? Arme? Castelul?

Bannor îi întinse foaia de pergament. În mod ciudat, chipul îi era lipsit de orice expresie. Hollis duse scrisoarea mai aproape de lumina torțelor, în timp ce Bannor se întoarse spre fereastră, cu ochii mijiți scrutând întunericul nopții.

– Cererile sunt de-a dreptul prostești, zise încruntat Hollis, care se uita la pergamentul boțit. Rodii înmuiate în miere și budincă de smochine la micul dejun, la prânz și la cină. Baie doar o dată pe lună. Ora de culcare, cel mai devreme la miezul nopții. Astea sunt bâiguielile unui nebun. Sau... – își înălță capul, pe măsură ce pricepea – ale unui copil.

Bannor nici măcar nu-l băga în seamă. Părea că găsise ceea ce căuta. Pe buze i se ivi un zâmbet enigmatic.

– Dacă asta e doar o altă trăsnaie a copiilor, deși e una primejdioasă, atunci nu pricep ultima cerere, zise Hollis. Cea referitoare la supunere necondiționată.

– O să pricepi curând, răspunse Bannor și-l trase spre fereastră.

Hollis se zgâi spre curte, chinuindu-se să vadă ceva prin fum și umbre. La început, crezu, cum crezuse și Bannor, că silueta zveltă ce se întrezărea pe fundalul flăcărilor era Desmond. Abia când flăcările se întețiră puțin, văzu mai bine curbele blânde care îi umpleau pantalonii și tunica, precum și buclele negre precum cerneala. Lady Willow se uita cu îndrăzneală spre fereastră, fără să facă nici cea mai mică încercare de a-și ascunde arcul din mână sau bărbia înălțată provocator.

Hollis scutură din cap, sfâșiat între uluire și veselie.

– Stăpâne, ar fi cazul să te gândești la alt plan de luptă, căci doamna ta a hotărât să intre în joc.

Bannor se sprijini cu brațele puternice de pervazul ferestrei.

– Ăsta nu e un joc, prietene, îl contrazise el, apoi se întoarse, iar ochii îi străluceau de o emoție pe care Hollis n-o mai văzuse de când regele Edward semnase tratatul cu francezii. Asta mi-e clar. E *război*.

Capitolul 12

În a doua zi a asediului, Bannor se plimba prin curtea castelului, trecând în revistă șirurile ordonate ale garnizoanei lui. Ostașii adunați de Sir Hollis priveau drept înainte, iar fălcile lor încleștate îi spuneau că înțelegeau cât erau de serioase comenzile lor. Pionii lui Bannor îl trădaseră și se dăduseră de partea reginei negre, iar lui nu-i mai rămânea decât să-și trimită cavalerii la luptă.

– Nu faceți greșeli, oameni buni, le zise el, privindu-i grav. Castelul e atacat de un dușman mult mai viclean și mai nemilos decât toți cei pe care i-am înfruntat până acum. Să nu cumva să-i credeți mai puțini buni decât sunt, căci sunt cu totul lipsiți de onoare sau de milă.

Soldații care fuseseră trimiși în ziua dinainte să escaladeze turnul de sud și-și văzuseră scările împinse de pe ziduri de un drăcușor cu părul de aur, înarmat doar cu o furcă, încuviințară din cap, știutori. Încă mai sufereau de pe urma durerilor de spate și a mândriei rănite.

– Nu v-aș cere niciodată să intrați într-o luptă atât de primejdioasă dacă n-aș simți că trebuie să punem capăt repede și hotărâtor acestei terori.

Paznicii porților, care văzuseră cum li se șterpelise balista chiar de sub nas, ca să fie împroșcați cu bălegar proaspăt de vacă, se cutremurară, în semn de acceptare. După cele întâmplate, tovarășii lor fie se furișau cât mai departe de ei, fie respirau doar pe gură când erau în preajma lor.

– Trebuie să înțelegem cum să gândim ca ei. Să le exploatăm slăbiciunile. Să vedem ce au în vintre și... Bannor se întrerupse, căci în minte își închipuia cât de moi la atingere pot fi vintrele ei sub mâna lui, apoi continuă, cu un glasul ceva mai răgușit. Trebuie să fim gata să folosim orice armă pe care o avem la îndemână ca să le scoatem la iveală tainele cele mai întunecate, mai adânci și mai...

Și se cufundă iar în tăcere, zugrăvindu-și în minte cum avea să hoinărească mâna lui după ce acapara moliciunea catifelată a tainelor lui Willow. Hollis își drese vocea, făcându-l să iasă din reverie. Cavalerul care de mai bine de unsprezece ani era comandantul garnizoanei lui Bannor făcu un pas înainte.

– Stăpâne, să înțeleg că țelul principal al campaniei noastre e să-i aducem la supunere pe pioni?

– Aș zice că nu, Sir Darrin, răspunse Bannor. Țelul nostru principal e să le luăm regina.

La auzul acestor vorbe, bărbații începură să schimbe câteva priviri nesigure.

Fruntea lui Sir Darrin se încrețise de mirare.

– Și o să reușim?

Toți ochii îi urmară pe ai lui Bannor, care-și dăduse capul pe spate și scruta cu privirea turnul de sud. Stindardul roșu cu auriu care de treisprezece ani flutura cu mândrie pe zidurile castelului, de când Bannor îl luase de la fratele său vitreg, atârna acum pus cu susul în jos. În loc să galopeze în aer, cerbul roșu era trântit la pământ, cu inima puternică străpunsă de o crenguță subțire de salcie.

Pe buzele lui Bannor se ivi zâmbetul așa nemilos de blând despre care se știa că-i face până și pe cei mai vrednici și mai curajoși vrăjmași ai lui să cerșească șansa de-a se preda.

– Aduceți-mi-o!

Willow se retrase în umbra turnului, înfiorată, în ciuda soarelui care pătrundea pe fereastră. Mai că-și dorea să aibă un oblon de lemn, pe care să-l trântească. Sticla părea mult prea fragilă ca s-o apere de patima fierbinte ce se citea în privirea lui Bannor. Deși

n-avea cum să audă poruncile pe care el le dădea ostaşilor adunaţi în curte, putea să-şi închipuie cu uşurinţă la ce se refereau. Hotărârea lui Bannor se citea în poziţia lui la fel de uşor pe cât se citea deviza de pe blazonul aşezat sub cerbul în galop: „*Cucereşte* sau mori". Îşi ridică bărbia. Dacă nu putea s-o cucerească prin indiferenţa pe care i-o arătase, cu siguranţă n-avea s-o cucerească prin duşmănie.

Se întoarse, cu mâinile în şolduri, ca să-şi inspecteze propriii soldaţi. Spre deosebire de oamenii lui Bannor, nu stăteau în şiruri ordonate, cu privirea înainte şi cu umerii drepţi. Dimpotrivă, se foiau prin încăpere, fiecare îndeplinindu-şi sarcinile date de Willow. Concentrarea lor era deseori întreruptă de chicoteli sau de înghionteli, dacă nu se înţelegeau cum să facă. Mai era până la amiază, dar Willow fusese deja nevoită să potolească două crize de lacrimi de supărare. Ultima dintre ele fusese a lui Beatrix, căreia nu-i convenea că i se ceruse să-şi chinuiască mânuţele gingaşe ca să facă săgeţi din picioarele mesei.

Willow aruncă o privire exasperată spre tavanul încăperii. Cu siguranţă acele doamne blânde, Mary şi Margaret, s-ar fi ridicat din cripta în care-şi dormeau somnul de veci dacă ar fi văzut ce făcuseră Willow şi copiii în iatacul lor cel elegant.

Kell şi Edward smulseseră draperiile de mătase de pe pereţi şi le foloseau ca să facă din ele centuri foarte vizibile, pe care să le poartă peste tunici. Podeaua delicată de brad de Norvegia era acum brăzdată de numeroase cicatrice, săpate în ea de Ennis şi de Hammish, care căraseră toate mobilele neimportante afară din încăpere şi le aruncaseră jos pe scări, creând astfel o baricadă improvizată. Mary şi Mary Margaret scoseseră perdelele patului şi le rupeau ca să facă bandaje din ele. Deşi nimeni nu suferise ceva mai grav decât că-i intrase o aşchie ori că se julise la genunchi în timp ce se fereau să nu-i prindă oamenii lui Bannor, Willow considera că trebuia să fie pregătită. Copiii cei mai mici smulgeau penele din saltea, făcând grămezi mari din ele, în speranţa că o să le folosească în cine ştie ce plan diabolic al lui Desmond, din care mai făceau parte un cazan cu smoală şi o garnizoană plină cu soldaţi adormiţi. Copiii nu aveau nevoie de pat. Preferau

să doarmă pe podea, înfăşuraţi în pături, exact ca nişte soldaţi, cum se credeau. Cu o noapte înainte, dormise şi Willow împreună cu ei. I se păruse ciudat de liniştitor să fie înconjurată de trupurile lor mici şi calde. În timp ce zăcea întinsă, pe întuneric, ascultându-le sforăitul, mormăielile şi pufniturile, îşi dăduse seama că avea un lucru de care nu mai fusese de mult timp lăsată să se bucure: distracţie.

Kell şi Edward stârniră ca din senin o harţă zgomotoasă pentru una dintre eşarfe. Willow tocmai se ducea să-i despartă, când Desmond îşi făcu brusc apariţia din dulap. Ea descoperise şocată că până şi dulapul ei reprezenta, de fapt, uşa spre unul dintre coridoarele secrete pe care i le descrisese Desmond în noaptea fatidică pe care o petrecuseră amândoi lângă spânzurătoare. Datorită acestor pasaje şi găurilor pe unde spionau în voie puteau să vină şi să plece fără să fie observaţi. O fi fost Bannor un maestru al strategiei, însă mai avea până să înţeleagă cum anume reuşeau Willow şi copiii să-i dejoace planurile de bătălie practic înainte ca el să le pună în practică.

Pe buzele lui Willow se ivi umbra unui zâmbet. Poate că, dacă şi-ar fi petrecut mai mult timp acasă cu copiii şi mai puţin făcându-şi plăcerile cu războiul şi cu femeile, ar fi putut şi el să cunoască pasajele prin care copiii lui se plimbau încă de când erau nişte ţânci.

Chipul lui Desmond nu mai era îngheţat şi întunecat. Cioara de pe umărul lui scoase un croncănit triumfător când el făcu o plecăciune exagerată.

– Căpitanul gărzii, prezent la datorie!

Mary, care avea zece ani, se opri o clipă din sfâşierea perdelelor de la pat, cât să-i arunce o privire îmbufnată.

– Nu pricep de ce trebuie să fii mereu tu căpitanul gărzii.

– Pentru că sunt cel mai mare.

– Ba nu, nu eşti. Eu sunt, zise Beatrix, ridicându-se iute, cu nasul încă roşu de plâns.

Era de aceeaşi vârstă cu Desmond, însă îl întrecea cu un cap, ca o prinţesă a amazoanelor. El încercă să-i râdă în nas, însă nu reuşea

să-și ridice privirea mai sus de sânii ei grei. Obrajii pistruiați i se înroșiră.

– Tu nu poți să fii căpitanul gărzii. Ești doar o servitoare. Și mai ești și fată.

Willow își drese glasul cu subînțeles. Desmond își smulse privirea de la pieptul lui Beatrix, înroșindu-se și mai tare.

– Iertare, Willow. Dar tu nu ești o fată. Ești comandantul nostru. Și, umflându-și pieptul numai oase, adăugă: Și am venit să-ți aduc vești de cea mai mare însemnătate.

Beatrix își dădu ochii peste cap, însă copiii veniră mai aproape, nerăbdători să audă veștile.

– Spune, îi ceru Willow, fluturând mâna cu un gest demn de o regină.

Desmond aruncă o căutătură neliniștită peste umăr, ca și cum s-ar fi temut că unul dintre spionii tatălui său ar fi putut să sară din dulap.

– M-am ascuns în pasajul din spatele vetrei din bucătărie și așteptam ocazia să înșfac un iepure din frigare, când am auzit-o pe una dintre servitoare care zicea că tat... – și aici chipul i se împietri – că *dușmanul* tocmai a poruncit ca toate proviziile să fie duse în cămara cu mirodenii, unde vor fi păstrate sub cheie. Desmond făcu o pauză, ca efectul dramatic să fie deplin, apoi zise: Plănuiește să ne înfometeze.

Copiii înghițiră în sec la unison, dar scâncetul demn de milă al lui Hammish îi pătrunse lui Willow până în fundul sufletului. Băiatul cel sfios putea îndura cele mai zdravene lovituri fără să clipească, dar gândul că avea să rămână fără mâncare îi scursese tot sângele din obrajii bucălați. Willow îl cuprinse pe după umeri pe băiat, simțind brusc nevoia să-l apere cu sălbăticie. Gerta sau Harold s-ar fi smuls din îmbrățișarea ei, dar Hammish se cuibări mai aproape de ea. Ce monstru și-ar fi înfometat proprii copii? gândi ea cu amărăciune. Până la urmă, se părea că soțul ei era un prinț. Un prinț al întunericului.

– Nu te înspăimânta, dragule, îl liniști ea pe Hammish ciufulindu-i părul de culoarea scorțișoarei. O să găsim ceva să mănânci. Jur.

Privirea plină de speranță a băiatului se opri asupra ciorii de pe umărul lui Desmond. Netezi penele lucioase ale păsării, uitându-se urât la fratele lui.

–Poate o să te mâncăm pe tine. Așa, o să ne săturăm cu toții.

Înainte ca Willow să-l dojenească, Edward se băgă în discuție:

–Nici unul n-o să fie mâncat. O să aştept până vin porumbeii la cuiburi pentru noapte. Cum adorm, mă furişez în spatele lor şi le dau cu bățul în cap.

Edward își însoțise cuvintele de gesturi, mimând vânătoarea de la cap la coadă. Kell se clătină ca şi cum ar fi fost lovit de un băț nevăzut, după care se prăbuşi pe spate, cu degetele strânse ca nişte gheare rigide.

–Eu nu mănânc un porumbel împuțit, mormăi Beatrix. Sunt mult prea delicată.

–Nu păreai prea delicată ieri, când înfulecai pateul ăla de ciocârlii pe care l-am adus, îi aminti Desmond, făcând-o să se uite urât la el.

Willow se străduia să-şi ascundă strâmbătura de dezgust.

–E o idee bună, Ed. Putem să prăjim porumbeii chiar aici, pe vatră. Margery şi Colm pot să învârtă frigarea.

Gemenii de patru ani zâmbiră cu gurile până la urechi, încântați să fie băgați şi ei în seamă în aventura asta. Apoi, încântarea de drăcuşor dispăru de pe chipul lui Desmond, care deveni ciudat de trist.

–Willow, mai am ceva să-ți spun.

Copiii încetară să se mai foiască, afişând cu toții un aer serios. Willow se simțea de parcă i se înfigea în ceafă o gheară prevestitoare de rău.

–Spune!

–Tata le-a zis oamenilor lui că, dacă reuşesc să ne înfrângă, el nu vrea decât un singur lucru.

–Şi care ar fi acela?

–Tu.

Cuvântul acesta o făcu pe Willow să se cutremure până în străfundurile ființei sale.

– Am auzit ce le face tata prizonierilor pe care îi prinde, șopti Mary.

– Da, am auzit, zise Ennis, înnegurat. Unii spun că le taie capetele, îi leagă cu o frânghie și îi atârnă de șaua lui.

– Alții zic că-i aruncă într-o gaură adâncă și neagră și îi acoperă cu noroi, adăugă Kell. De vii.

– Eu am auzit că-i fierbe într-o oală mare, interveni și Edward, vesel, după care le suge măduva de pe oase.

Și, spunând asta, luă un os invizibil și începu să facă niște zgomote de parcă ar fi supt ceva. Mary Margaret se repezi la Willow și-și îngropă fața în pantalonii ei.

– O, Willow, se văită ea, dacă tata o să te mănânce?

Willow îi mângâie cârlionții lui Mary Margaret, atât ca s-o liniștească pe copilă, cât și ca să-și ascundă tremurul mâinii. N-ar fi vrut ca fetița să afle că erau pedepse și mai diabolice pe care un bărbat le poate da unei femei.

– Dacă te ia prizonieră, declară Beatrix, luând o atitudine nobilă, care nu-i ascundea cu totul pofta cu care își trecea limba peste buzele pline și rozalii, atunci eu o să mă ofer în locul tău.

– Ba o să ne plătească să te luăm înapoi, pufni Desmond.

Înainte ca Beatrix să-și înfigă mâinile în urechile băiatului, Willow spuse:

– E un gest nobil, Bea, dar n-o să fie necesar. Pentru asta, Lord Bannor va trebui să mă prindă mai întâi. Și n-am nici o intenție să-l las s-o facă, zise ea plină de îndrăzneală. Nu mai e mult timp până când crudul vostru tată va fi obligat să se predea.

– Și, când o să se predea, ce-o să faci cu el? întrebă Desmond plin de curiozitate.

Abia când Willow se uită la fețișoarele lor însetate de răzbunare, își dădu seama că habar nu avea.

În a patra zi a asediului, Willow și Desmond se furișară în pasajul secret din zidul turnului de nord. Ca să se poată uita amândoi prin gaurica strâmtă săpată în piatră, trebuiau să stea pe vine, cu obrajii lipiți unul de altul.

În ciuda căldurii primitoare a iatacului pe care Bannor îl pregătise pentru ea, s-ar fi zis că, de când se întorsese la Elsinore, el trăise într-o atmosferă spartană. Pereții turnului său erau doar piatră rece, fără nici o urmă din tapiseriile bogate care se găseau peste tot prin castel. Ferestrele erau acoperite de obloane din lemn negeluit, iar ramele lor de lemn clănțăneau la fiecare rafală de vânt. Pe masă și în jilțuri tronau pergamente boțite și un adevărat arsenal de arme – capul ruginit al unui vechi topor de luptă, un arc atât de mare, că ar fi fost nevoie de doi oameni ca să-l îndoaie, buzdugane, scuturi și cel puțin șase săbii late, ale căror lame mortale străluceau amenințător de cât erau de șlefuite.

Bannor nu-și permitea nici măcar luxul unui pat, alegând să doarmă pe o saltea umplută cu paie, așezată sub una dintre ferestre. Ar fi trebuit măcar să o tragă mai aproape de foc, gândi Willow supărată, pentru că nopțile se făcuseră tare reci. Ce-i drept, jumătate din timp nici măcar nu-și bătea capul să aprindă focul, ci dormea acoperit cu o pătură subțire. S-ar fi zis că pentru el confortul era același lucru cu slăbiciunea, și de aceea încerca să-și refuze până și lucrurile cele mai simple.

– Vine, șopti Desmond, înghiontind-o cu cotul în coaste, pe când ușa turnului se deschidea.

– Să ne rugăm să fie și ir Hollis cu el, zise Willow, frecându-și coasta împunsă, ca să putem afla ce-a plănuit pentru mâine.

Willow nu se putea împiedica să se întrebe ce ar simți dacă în urma lui Bannor s-ar afla o femeie care să intre în turnul luminat de lumânări. Poate una dintre femeile din sat care-l primise deja în patul ei și-i zămislise copilul. Însă ușa se închise, căci era singur.

După ce puse drugul, se îndreptă spre fereastră, dar nu cu pași mândri, cum mergea de obicei. Aruncă o căutătură tristă spre pergamentele răspândite pe masă, după care își duse mâna la ceafă, masându-și-o; ai fi zis că-și dorește să fie cineva acolo și să-i aline durerea. Deschise obloanele și rămase așa, privind pierdut spre stele și oftând tăcut în aerul înghețat. Willow se întreba dacă tânjea după una dintre soțiile pe care le pierduse ori poate după femeia care învățase un copil nevinovat că dragostea nu-i decât o boală care trebuie mai degrabă disprețuită decât îndurată.

În cele din urmă închise oblonul și începu să-și descheie nasturii de la vestă, cu gesturi obosite. Desmond se ridică, pufnind dezgustat.

– Mai bine plecăm. Nu-i nimic de văzut aici.

Willow nu prea era de aceeași părere. În timp ce Bannor își scotea vesta, mișcarea unduioasă a mușchilor lui o făcu, în mod ciudat, parcă să se topească pe dinăuntru, sleind-o de puteri și de dorința de a se ridica.

– Du-te tu, șopti ea, cu ochii lipiți de crăpătură. Poate ar fi o dovadă de prudență din partea mea să-l mai spionez un pic. Să văd ce slăbiciuni are.

Dar când Bannor își scoase și cămașa de in, aruncând-o nepăsător, după care își puse un picior pe bancă, pentru a-și scoate pantalonii strâmți, fu nevoită să recunoască faptul că nu părea să aibă nici o slăbiciune. Până și la lumina firavă a lumânărilor, era limpede că pieptul lui puternic era foarte bine proporționat cu coapsele și cu pulpele musculoase, acoperite de păr negru.

– N-ai decât, zise Desmond și ridică din umeri. Dar ai grijă să *nu* te lași prinsă.

Și băiatul se îndepărtă în patru labe. Willow era prea supărată pentru a mărturisi că fusese deja prinsă. Prinsă de strălucirea arămie și catifelată a pielii lui Bannor în lumina jucăușă a lumânărilor, de părul cârlionțat și negru de pe pieptul lui, de melancolia blândă de pe chipul lui. Era atât de atrasă de vulnerabilitatea care ieșise la iveală, dincolo de forța pe care o afișa de obicei, că abia după câteva clipe își dădu seama că el era acum gol-goluț, cu excepția unui prosop nu mai mare decât una dintre fețele pe care le rupsese Mary Margaret din așternuturile patului. Willow făcu ochii mari, neliniștită, când Bannor trase de el. Chiar în clipa când și-l dădu jos, se și întoarse cu spatele la ea și, așa gol, se îndreptă spre saltea, întinzându-se cu grația lipsită de orice efort a unui mascul care habar n-are că e privit.

Abia când se întoarse într-o parte, cu spatele lat spre ea, și-și trase pătura peste șolduri, Willow reuși să-și dezlipească ochiul de crăpătură, prăbușindu-se cu spatele de perete. Avea gura

uscată şi gâfâia, ca şi cum în noaptea asta ea ar fi fost prada, nu prădătorul.

În timp ce se străduia să-şi regăsească suflul şi să-şi recapete forţa mădularelor, se cutremură brusc, căci tocmai îşi dăduse seama că nu descoperise slăbiciunea lui Bannor, ci pe a ei.

Capitolul 13

În a cincea zi a asediului, Bannor se ascunse în întunericul cămării, tot mai furios, ascultând foşnetul şobolanului care coborâse scările spre cămara cu mirodenii cu doar câteva minute înainte să sosească el. Nu mai putea să nege. Printre ei se afla un trădător. Bănuielile îi fuseseră confirmate chiar în seara aceea, când Sir Darrin venise la el în turn, plin de tristeţe.

– E aşa cum ai bănuit, domnul meu, răbufni cavalerul cu păr cărunt. La ultima numărătoare, ne lipseau două roţi de brânză, şase hălci de şuncă, cinci pâini de secară, un butoiaş de peşte sărat şi o slănină afumată.

– Ştiam eu! exclamă Bannor, lovind triumfător cu pumnul în palmă. Răsfăţaţii ăia mici ar fi trebuit să ridice drapelul alb în prima noapte când au fost lipsiţi de budinca de smochine. N-aveau cum să reziste patru zile dacă n-ar fi primit mâncare de pe undeva. Sau de la cineva, adăugă el, ţintuindu-l pe cavaler cu o privire încruntată.

Sir Darrin făcu fără să vrea un pas înapoi.

– Cămara cu mirodenii a stat mereu încuiată, stăpâne, aşa cum ai poruncit. Nimeni nu putea să intre şi să iasă, în afară de cel care are cheile. Să pun pe cineva de strajă?

Bannor îşi frecă falca gânditor, cântărind vorbele ostaşului.

– Nu cred că o să fie nevoie. Aş vrea să mă ocup chiar eu de asta.

Cavalerul se răsuci pe călcâie, îndreptându-se grăbit spre uşă.

– Ce-ai în păr? vru să afle Bannor, uitându-se la ceafa lui.

– Puf de gâscă, stăpâne, recunoscu ostașul, ducându-și mâna în păr, însă pufușorul era atașat bine de șuvițele-i cărunte cu un gogoloi lipicios și întunecat. Azi-noapte, poarta a fost atacată când gărzile dormeau.

Mărturisirea făcută cu sfiiciune de mândrul și vârstnicul cavaler îi întărise și mai mult hotărârea lui Bannor de a-l prinde pe hoțul care îi trăda pe toți. Dintr-odată, foșnetul care se tot auzise în cămară se întrerupse. Zgomotul înfundat făcut de o ușă trântită fu urmat de sunetul tainic făcut de o cheie care se învârtea într-o broască. Bannor se lipi de zid, cu mâna pe plăselele sabiei.

Prada sa începu să urce scările, îngânând un cântecel irlandez pe care Bannor îl știa prea bine. Deschise gura, fără să-și creadă ochilor, după care pe buze i se ivi un zâmbet sardonic. Așteptă până când hoțul trecu de el, după care ieși din întuneric, cu brațele încrucișate, spunând:

– Ți-e foame, Fiona?

Bătrâna scoase un țipăt și se răsuci în loc, speriată, în timp ce din mâini îi cădeau bucatele pe care le șterpelise. Bannor împinse cu piciorul un ou spart.

– Slavă Domnului că nu e unul dintre bebelușii pe care îi aveai în brațe.

Apoi aruncă o privire dezastrului, scoțând un sunet compătimitor la vederea rămășițelor mai multor plăcinte cu carne, a unei hălci de carne de vită sărată și a unui sac cu mere.

– Vai, ce prostie din partea mea! Cred că ți-am stricat masa de seară.

Femeia își strânse gura pungă, atât de îmbufnată, că ar fi făcut-o pe Mary Margaret să fie mândră de ea.

– Maică-mea zicea mereu că m-a blestemat Domnul să mănânc ca un lup.

– Chiar ca un lup, admise Bannor și ridică o sprânceană. Deși m-aș fi gândit că până și lupul cel mai flămând ar fi fost mulțumit cu două roți de brânză, șase hălci de șuncă, cinci pâini de secară, un butoiaș de pește sărat – glasul lui ajunsese aproape un muget – și o slănină afumată!

Fiona își ridică brațele scheletice, în semn că se predă.

– Hai! se văită ea. Cheamă-ți soldații! Pune-mă în fiare și du-mă în temniță! N-o să zic nimic, promit. Nu merit nici măcar să fiu mâncată de șobolani pentru că fur mâncare s-o duc la dușmani, mai zise, ștergându-și nasul cu colțul șorțului. Sunt bătrână. Oricum nu mai am mult de trăit.

Bannor își dădu ochii peste cap, exasperat de teatrul pe care-l făcea femeia.

– Termină cu prostiile! Nici prin cap nu-mi trece să te arunc în temniță pentru că le-ai dat de mâncare copiilor mei. De fapt, nici măcar nu pot să-ți găsesc vină că le iei partea în povestea asta. La urma urmelor, tu i-ai crescut în toți anii ăștia, cât am fost eu plecat la războaie, pentru rege.

– Copiilor? repetă Fiona, uitând de figura nefericită pe care o făcuse și aruncându-i o privire tare urâtă. Pe copii i-am învățat să se descurce singuri încă din ziua în care s-au născut. Numai mititelul de Edward, și i-ar putea hrăni luni întregi doar cu porumbei. Bătrâna își îndreptă spinarea cât era de înaltă, ajungându-i astfel cu cocul abia la mijlocul pieptului lui Bannor, și-l împunse cu un deget. Nu fac asta pentru copii. Pentru *ea* o fac.

– Pentru ea? repetă Bannor aproape în șoaptă, deja înspăimântat de răspunsul Fionei.

– Da, pentru *ea!* Pentru doamna ta! Partea fătucii ăsteia amărâte i-o țin eu și-ți spun în față că nu-s singura. După ce-am văzut cât de fără inimă te-ai purtat cu ea, cam toate femeile din castel cred la fel ca mine.

– Bănuiesc că asta explică de ce toate vestele mele s-au întors de la spălătorie fără nici un nasture.

Fiona își dădu capul pe spate. Ochii ei ca niște mărgele o făceau să semene ciudat de mult cu cioara lui Desmond.

– Ți-amintești noaptea când te-am cunoscut? întrebă ea.

– Ar fi tare greu să uit, răspunse Bannor, frecându-și tâmpla cu palma. Mi-ai dat una în cap cu o oală de fier.

În noaptea în care cucerise Elsinore, el și oamenii lui reușiseră să treacă de apărătorii lipsiți de vlagă ai fratelui său, aproape fără nici o zgârietură. Însă, în clipa când pătrunseseră în bucătăria castelului, Bannor fusese pus la pământ de o cotoroanță

urlătoare. Îşi aruncase sabia şi se trântise la podea, ducându-şi mâinile la urechi.

Fiona clătină din cap.

– Noi, ăştia care eram la Elsinore de aşa multă vreme încât ne aminteam ce făcuse bătrânul tău, eram siguri că ai venit să faci castelul una cu pământul şi să ne omori pe toți. Când ți-am dat cu oala aia în cap, făceam pe mine de frică. Ştiam că o să-ți vii repede în fire şi o să-mi smulgi capul de pe umeri.

– Şi îmi aduc şi eu aminte, bătrânico, erai la fel de obraznică şi cu nasul pe sus ca acum. Băteai din picior şi țipai la mine că am îndoit o oală cât se poate de bună.

În clipa aceea, Bannor îşi dăduse capul pe spate şi izbucnise într-un râs tunător. Zâmbi şi acum la amintirea acelei nopți.

– N-o să uit niciodată cum ai căzut în genunchi, mi-ai luat capul la piept şi ai început să mă dezmierzi, zicând: „Bietul băiat! Te-am scos din minți, nu-i aşa?"

– Şi, atunci când ai cerut să fii tu stăpânul castelului, îl întrebă Fiona, n-am vorbit eu pentru tine? S-a născut bastard, le-am spus la toți, dar nu e un ticălos, ca nenorocitul ăla de frate-său.

Fratele vitreg al lui Bannor fusese un tiran, la fel ca tatăl lui, şi, dacă era s-o spună pe-a dreaptă, cei mai mulți locuitori ai castelului fuseseră bucuroşi să scape de el.

– N-ar fi acceptat niciodată atât de uşor că eu o să le fiu stăpân dacă tu n-ai fi luptat pentru mine.

Fiona încuviință din cap.

– Te-am ridicat întotdeauna în slăvi pentru că ai fost atât de blând şi de bun cu doamnele tale. Şi, în toți anii de când te cunosc, nu mi-ai dat niciodată pricină să-mi pară rău că-ți sunt credincioasă ori să-mi fie ruşine cu tine. Dar apoi îi înfipse un deget ca o gheară în față şi zise: Până acum!

Bannor se împotrivi cu greu impulsului de a-şi feri ochii, ca un paj mustrat. Ar fi preferat ca regele să-i ia pintenii de cavaler decât să fie nevoit să îndure dojana Fionei. Iar tristețea lui spori când văzu că femeii încep să-i tremure buzele zbârcite.

– Şi chiar mi-e ruşine cu tine! I-ai lăsat pe copiii ăia să râdă de biata fată, care nu voia decât să-ți fie mireasă. Numai când

mă gândesc cum se uita biata copilă când a venit în sala mare mânjită toată de miere, iar tu ți-ai bătut joc de ea cu trufie... M-a făcut să-mi stea mințile în loc, da, da!

Şi chipul Fionei se schimonosi de tot. Dar, chiar în clipa când Bannor se îndrepta spre ea, femeia izbucni într-un plâns zgomotos şi, trăgându-şi şorțul peste cap, o luă la fugă pe coridorul întunecat. Când ultimul ecou al suspinelor ei se pierdu, Bannor se rezemă de zid, pradă emoțiilor. Încercase să scape de ce-i lăsase moştenire tatăl lui, nu să facă la fel ca el, dar se părea că omul acela îl bântuia oriunde s-ar fi dus. Regretul său cel mai mare era că tatăl lui nu trăise îndeajuns încât să simtă la gât vârful sabiei fiului său, când Bannor ceruse să pună stăpânire pe tot ce-i fusese lui drag. Tatăl lui scăpase de soarta asta pentru că-şi dăduse duhul în brațele unei slujitoare planturoase, chiar în clipa în care-şi lăsa sământa în ea. Femeia spusese după o vreme că țapul ăla bătrân era la fel de țeapăn mort pe cât fusese pe când era viu. Iar legenda lui căpătase proporții când ea îl adusese pe lume pe ultimul dintre numeroşii lui bastarzi. Toți aceşti bastarzi erau răspândiți acum prin toată Anglia. Bannor nu putuse să se uite niciodată în ochii celor mai umili țărani sau servitori fără să se întrebe dacă nu cumva erau frați sau surori pe care n-avea să-i cunoască vreodată.

Îşi trecu o mână prin păr. Poate că Fiona nu l-ar fi desconsiderat atâta dacă ar fi ştiut cât de mult se străduia să ispăşească pentru păcatele tatălui său şi cât de mult îl costa lupta pe care o ducea. Bannor fusese mereu mândru că lupta cinstit pe câmpul de bătălie, dar, dacă spera să pună capăt conflictului cu Willow, nu-şi putea permite o luptă dreaptă. Scrută cu privirea coridorul întunecat pe care se făcuse nevăzută Fiona, cu suspinele ei cu tot, şi-şi miji ochii gânditor. După câte se părea, Willow îşi făcuse un aliat credincios în tabăra lui. Poate nu era prea târziu să-şi găsească şi el unul, în tabăra ei.

În a şasea zi a asediului, Beatrix ridică grilajul de fier din tavanul latrinei, scoase capul afară şi se uită în toate părțile. După ce se asigură că pe metereze nu se vedea nici urmă de Bannor, îşi

ridică fustele și se cățără, ieșind afară, înghițind cu lăcomie vântul înghețat care biciuia crenelurile.

Nu mai îndura să petreacă nici o clipă în compania țâncilor ălora nesuferiți. Dacă ar mai fi stat, probabil i-ar fi smuls părul din cap scumpetei de Mary Margaret sau i-ar fi băgat un ciorap pe gât lui Edward, ca să-l facă să înceteze cu trăncănitul ăla neobosit. Mergea cu pași repezi pe metereze, pradă unui acces de furie. Desmond era cel mai nesuferit dintre toți; îi dădea continuu porunci, ca și cum ar fi fost deja stăpânul castelului, nu un băiat sfrijit, de aceeași vârstă cu ea. De fiecare dată când se afla lângă el, începuse, în mod ciudat, să-și piardă glasul, ajungând să câraie ca o cioară chiar când se străduia să fie cât mai trufaș cu putință. Cu o zi în urmă îi poruncise să aducă prea multe lucruri o dată și se trezise că-i cade în brațe până când el zbierase după Willow, uitând, preț de câteva clipe pline de satisfacție, că asemenea ciorovăieli erau sub demnitatea ei.

Și Willow! Cine ar fi putut să-i bage mințile în cap surorii ei vitrege? Beatrix oftă, iar mersul ei rapid deveni o hoinăreală visătoare. Dacă Lord Bannor ar vrea să o cucerească, ea s-ar fi abandonat rapid în brațele lui, în patul lui, fără să scoată măcar un scâncet de împotrivire.

– Bea?

Șoapta răgușită i se strecură în urechi, umplând-o de un fior care n-avea nimic de-a face cu vântul rece care îi biciuia pielea. Își strânse pelerina în jurul trupului chiar când obiectul închipuirilor ei lascive sări din spatele unuia dintre coșurile de piatră. Cu un instinct feminin care îi depășea cu mult vârsta, Beatrix își dădu seama că în fața ei nu se afla Bannor războinicul, ci bărbatul. Bărbatul care zămislise doisprezece copii, numai Dumnezeu știa cu câte femei. Bărbatul care putea să-și mânuiască farmecul la fel de lipsit de milă cum își mânuia sabia.

Fata făcu precaută un pas înapoi, pregătindu-se să o ia la fugă. Zâmbetul ispititor al lui Bannor și mâna lui întinsă îi împiedicară retragerea mult mai bine decât o întreagă garnizoană de soldați. În ochii lui de un albastru întunecat strălucea veselia.

–Nu trebuie să te sperii, copilă. Orice ți-ar fi spus stăpâna ta despre mine, nu-ți sunt duşman.

Beatrix clipi, cu ochii plini de adorație, tânjind să poată mărturisi adevărul. Să-i spună că nu era servitoarea lui Willow, ci sora ei. Sora căreia el ar fi trebuit să-i încredințeze inima şi să-i jure credință încă de la început. Însă un fel de fidelitate nesuferită față de Willow o împiedică s-o facă. Totuşi, fidelitatea asta n-o opri să-şi umezească buzele cu limba ori să-şi lase gluga pe spate, pentru ca şuvițele blonde să-i fluture în vânt. La urma urmelor, îşi spuse ea ca să înăbuşe junghiul îndoielii, chiar Willow îi zisese că n-avea decât să-l ia.

–Cum aş putea să mă tem de tine, stăpâne, când nu mi-ai arătat decât bunătate? răspunse ea mieros, în timp ce-şi deznoda şalul, ca să-i iasă la iveală sânii, iar privirea amuzată a lui Bannor se îndreptă scurt spre ei, ca pentru a-i arăta că-i observase strădaniile. Ai un mesaj pentru stăpâna mea?

–Da, am mai multe mesaje pentru stăpâna ta, răspunse el strângând din buzele teribil de apetisante, ceea ce o înfioră uşor pe Beatrix. Dar pot să aştept până o să i le spun chiar eu, cu gura mea.

–Atunci de ce mi-ai ținut calea? întrebă ea aproape fără să răsufle, încântată de vorbele pe care le rostise.

–Pentru că aş vrea să-ți propun un armistițiu, zise el, făcându-i cu ochiul şi aplecându-se spre ea. Care să rămână doar între noi.

–Doar între noi? repetă Beatrix, uluită de acest prilej. Între mine şi tine?

El răspunse cu o înclinare a capului, iar ea aruncă o privire peste umăr. Ştia că Edward sau Kell puteau să iasă şi ei şi să o prindă stând la palavre cu duşmanul. Simțind-o nehotărâtă, Bannor se dădu înapoi după horn şi îi făcu semn cu degetul, poftind-o să-l urmeze.

Beatrix şovăi, sfâşiată între credința față de femeia care o crescuse şi gropița irezistibilă care se ițise în obrazul lui Lord Bannor.

Capitolul 14

În a şaptea şi ultima zi a asediului, Willow se târa pe coate şi pe genunchi printr-un tunel întunecat, la al doilea nivel al castelului, încercând să strângă săgețile care îi căzuseră din mâini surorii ei vitrege pentru a treia oară.

– Ce-i cu tine în seara asta, Beatrix? Eşti mai agitată ca un iepure!

Beatrix se uită înfricoşată peste umăr. Căuta pe bâjbâite săgețile, fără nici o tragere de inimă, reuşind să risipească mai multe decât strânsese.

Willow aruncă şi ultima săgeată în tolbă şi i-o îndesă în mână surorii vitrege.

– Dacă n-aş şti cum stă treaba, aş putea să jur că *noi* suntem cei cărora li se pregăteşte o capcană.

Beatrix scăpă tolba din mână, şi săgețile se împrăştiară la picioarele lui Willow, care oftă din greu, apoi îi aruncă surorii vitrege o privire absolut exasperată.

– Îmi pare rău, şopti Beatrix, părând ciudat de tristă.

Willow se apleca iar să adune săgețile, dar nici mâinile ei nu erau cu mult mai îndemânatice decât ale lui Beatrix. În cele din urmă, când tolba fu iar plină, şi-o azvârli pe umeri, unde avea şi arcul cel mic al lui Desmond, şi deschise calea prin tunel. În ultima săptămână avuseseră multe misiuni asemănătoare, însă nici una nu fusese atât de importantă precum aceasta. În această noapte nu aveau să bombardeze garnizoana cu smoală şi cu pene, nici n-aveau să arunce mizerii urât mirositoare în şemineul din sala cea mare. În această noapte, se pregăteau să lovească în însăşi inima apărării lui Bannor. Singura inimă pe care o avea omul ăsta, îşi spuse Willow mohorâtă, în timp ce Beatrix trecea în frunte. În mod destul de ciudat, Beatrix le dăduse ideea acestui atac. Ea fusese cea care le arătase că, deşi turnul lui Bannor era mai impenetrabil chiar decât al lor, pentru că nu avea intrări secrete, nu la fel era şi calea pe care puteau să o ia ca să ajungă la el. Dacă

stăteau la pândă într-un loc pe unde mergea el noaptea, poate reuşeau să-l prindă în capcană. Şi, atunci când aveau să-l aibă pe Bannor în puterea lor, oamenilor lui n-avea să le mai rămână altceva de făcut decât să arunce armele şi să se predea.

Perspectiva ca Bannor să ajungă la mila ei o înfioră pe Willow, cu un amestec neliniştitor de spaimă şi încântare. Beatrix înainta pe lângă zid, pipăindu-l cu mâinile.

– Aici, zise ea, băgând degetele într-un şanţ puţin adânc. Asta trebuie să fie.

– Eşti sigură? şopti Willow.

Sora ei vitregă îi demonstră dând la o parte lambriul şi băgându-şi capul în coridorul luminat de torţe. Willow o urmă de îndată. Amândouă se uitară într-o parte, apoi în cealaltă. Coridorul strâmt părea locul ideal pentru ceea ce urmăreau ele. Willow nu trebuia decât să se adăpostească într-una dintre nişele ferestrelor, iar Beatrix să se ascundă în spatele uşii de stejar de la capătul culoarului. Când Bannor avea să treacă pe lângă uşă, Willow avea să-i sară în faţă, cu o săgeată în arc, şi să-i poruncească să se oprească şi să se dea prins.

Lui Willow i-ar fi plăcut nespus ca Desmond şi Ennis să fie destul de îndemânatici încât să-i arunce în acel moment o plasă uriaşă peste cap, dar nu putea să rişte ca vreunul dintre ei să fie rănit în timpul încăierării care avea cu siguranţă să urmeze. Nu-şi făcea iluzii că Bannor avea să capituleze fără luptă. Din acest motiv, Beatrix avea să se furişeze în vârful picioarelor în spatele lui, în timp ce nu era atent, şi să-i dea una în cap cu săculeţul de nisip pe care şi-l cususe în fustă.

Înainte să-şi ocupe fiecare poziţia, Beatrix o apucă de mână şi i-o strânse cum făcea când era mică.

– Fii cu mare grijă, Willow. Jură-mi că o să fii!

Înduioşată de îngrijorarea ei, Willow îi strânse şi ea mâna şi-i zâmbi liniştitor.

– În noaptea asta, Lord Bannor ar trebui să fie cu grijă.

În timp ce Beatrix se ghemuia după uşă, Willow se făcu cât mai mică pe pervazul enorm de piatră al ferestrei. Scoase o săgeată şi o puse în arc, rugându-se să nu şi-o tragă singură în picior înainte

ca Bannor să-şi facă apariția. Dincolo de grilajul de fier al ferestrei, luna era înghițită de cețuri, pierzându-se în văluri de întuneric. Curând după aceea, nu-i mai rămase decât să aştepte, cu nervii încordați precum coarda arcului.

Deodată, se auziră paşi apropiindu-se. Paşi grei, dar sprinteni, care nu puteau fi decât ai unui singur bărbat. Willow îşi ținu răsuflarea, înspăimântată că el i-ar putea auzi inima care-i bubuia în urechi. Se strădui să aştepte până trecu de uşă, de Beatrix, până nu mai avea nici o şansă să scape din capcana lor, după care sări în picioare, ajungând față în față cu duşmanul pentru prima dată de când aflase de trădarea lui.

– Opreşte-te şi supune-te! strigă ea cu glas mai ferm decât îi erau mâinile. Căci pe aici nu poți trece.

Zâmbetul ştrengăresc al lui Bannor era mai înspăimântător decât o încruntare. I-ar fi fost mult mai uşor să-l disprețuiască dacă ar fi fost blestemat cu coarne şi coadă, în locul ochilor albaştri strălucitori şi al gropițelor din obraji.

– Ce vrei să-ți supun ție, doamna mea? Sabia sau inima mea?

Willow scoase un hohot de râs. Nu prea ştia dacă să-i disprețuiască ori să-i admire trufia neînfrântă.

– Inima ta, cu siguranță, e râvnită de multe muieri smiorcăite, dar are prea puțin preț pentru mine. Vreau sabia ta.

– Atunci, sabia mea o vei avea, zise el şi, desprinzându-şi-o din teacă, o aruncă jos, între ei, după care făcu un semn din cap spre arc. Doar n-o să loveşti un om neînarmat, nu-i aşa?

– Nu, dacă nu îmi dă un motiv.

Faptul că el se predase atât de uşor o neliniştea pe Willow, dar onoarea o obliga să nu mai țintească spre el, ci să îndrepte vârful săgeții spre pământ.

– Sunt puțin curios, trebuie să-ți mărturisesc, zise Bannor. Acum, că sunt la mila ta, ce vrei să faci cu mine? Vrei să-i pui pe oamenii mei să mă răscumpere? O să mă arunci în propriile temnițe? Apoi îşi arcui una dintre sprâncenele diavoleşti, iar scânteierea amuzată din ochii lui se făcu şi mai mare când adăugă: Sau poate o să mă ții pentru plăcerile tale?

Willow îndreptă iar arcul spre el, însă asta nu-l făcu să renunțe. Dimpotrivă, începu să se apropie de ea. Primul instinct al lui Willow fu să se dea înapoi, dar vederea lui Beatrix care ieşea de după uşă îi spori îndrăzneala. Îşi dădu capul pe spate, cu o mişcare care începea să-i placă, acum că se obişnuise cu buclele ei săltărețe.

– Va fi o adevărată plăcere să-ți accept capitularea.

– Aşa e, dar uneori capitularea poate fi la fel de plăcută pentru cel înfrânt cum e şi pentru învingător.

Continua să se îndrepte spre ea, cu un zâmbet atât de blând pe față, că Willow făcu fără să vrea un pas înapoi. Dacă Beatrix n-avea să treacă mai repede la fapte, urma să fie nevoită fie să-l săgeteze, fie să se lase pe mâna lui.

Aproape că o prinsese, când sora ei vitregă ridică sacul cu nisip. Willow îşi muşcă buzele, căci, brusc, simțise nevoia să-l avertizeze. Când sacul îl lovi pe Bannor în cap cu un bubuit surd, nu-şi putu opri o tresărire. Iar el se prăbuşi ca un pietroi.

Beatrix o privi pe Willow pe deasupra lui, albă ca varul de groază.

– Doamne, Dumnezeule, cred că l-am ucis!

– Lasă prostiile, o repezi Willow, care aruncase arcul şi îngenunchease lângă el. Din câte mi-a zis Fiona, aproape că nu simte durerea. Sunt sigură că e doar amețit.

Apoi îşi înfipse mâinile în vesta lui şi îl întoarse pe spate, icnind din cauza efortului. Aşa cum zăcea acolo, cu gura deschisă, absolut vulnerabil, genele lui negre îi umbreau parcă şi mai mult chipul. Un junghi de dorință îi străfulgeră inima lui Willow.

De câte ori visase să-şi vadă prințul odihnindu-se în felul acesta dulce? De câte ori îşi închipuise că-i dă la o parte o şuviță de pe frunte, înainte să se întindă lângă el şi să-şi apese cu blândețe buzele pe... Începuse deja să se aplece spre el, deschizându-şi buzele din instinct, când Beatrix întrebă:

– E mort?

Willow tresări.

– Nu, zise ea. Nu e mort. E doar... adormit.

Beatrix se îndreptă spre lambriul ascuns.

– Mă duc după Desmond. O să știe ce să facă.

Willow se lăsă pe spate, uitându-se bănuitoare la sora ei.

– Dar chiar azi-dimineață ai zis că Desmond e un tont care nu e în stare să-și găsească nici fundul cu amândouă mâinile.

Beatrix ridică din umeri, plimbându-și ochii când la Bannor, când la trecerea secretă.

– Poate o fi învățat și el ceva de-atunci încoace.

– Stai! strigă Willow în urma lui Beatrix, care se furișa în spatele lambriului, dispărând în zid. Nu pleca! Nu mă lăsa – panoul se închise cu zgomot, iar glasul ei se preschimbă într-o șoaptă – singură.

Șoapta răsuflării lui Bannor, chiar lângă obrazul ei, îi aduse aminte că nu era singură. Se dădu puțin în spate. Visase să-l aibă la mila ei, iar acum, că asta se întâmplase, nu credea că ar putea îndura să-i facă vreun rău. Așa cum zăcea întins, cu buzele întredeschise, cu un braț îndoit, avea un aer incredibil de... nobil.

Aruncă o privire vinovată peste umăr; respirația îi era tot mai agitată. Ce rău ar fi dacă s-ar preface, doar o clipă, că el este bărbatul care visase că va fi? Cu o mână tremurătoare, îi dădu la o parte de pe frunte părul mătăsos. Abia mai reușea să respire, dar se plecă și-și atinse buzele de ale lui, vrând doar să fure o clipă dulce și scurtă, din ceea ce ar fi putut avea. O mână caldă și aspră i se așeză pe ceafă. La început îl sărutase ea, dar acum el era cel care o săruta. Nu era însă plăcerea castă la care se așteptase ea. Gura lui Bannor se deschisese lacomă, obligând-o să se supună cu fiecare mângâiere fierbinte, mătăsoasă a limbii. Nu se obosise să-i ceară să se supună. Pur și simplu îi distrusese toată apărarea, ca și cum ar fi venit să ia în stăpânire toate mângâierile care erau de drept ale lui.

Și o sărută până când orice urmă de împotrivire se scurse din mădularele ei țepene, din pumnii încleștați, până când nu mai fu în stare decât să-i cadă la piept, prizonieră lacomă și doritoare să aibă toate cele de care voise să fugă.

În cele din urmă, când Bannor se milostivi de ea, abia mai avea putere să-și ridice capul. Simțea, dincolo de sânii care îi zvâcneau,

cum pieptul lui se înălța și cobora cu putere, semn că nici răsuflarea lui nu era mai potolită decât a ei.

Willow îi aruncă o privire încruntată, la fel de uluită de purtarea ei pe cât era și de a lui. Pe buzele lui, care o sărutaseră atât de pătimaș, se ivise un zâmbet triumfător; îi dădu la o parte buclele care-i acopereau chipul și șopti:

– Șah mat.

Capitolul 15

Bannor o trăgea pe Willow după el pe scări, strângându-i încheietura la fel de tare ca niște cătușe de fier. Urca două trepte odată cu picioarele lui lungi, obligând-o să alerge într-un mod cât se poate de lipsit de grație, ca să nu ajungă să fie târâtă de el. Se simțea ispitită să se înfigă în călcâie și să refuze să se miște, dar știa că, dacă ar fi făcut una ca asta, el ar fi aruncat-o pe umeri ca pe un sac de grâu.

Fierbea de furie, căci își dăduse seama că ea fusese cea prinsă în capcană. Ea fusese trădată. Beatrix se făcuse albă la față nu de spaimă, ci de rușine. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte și să nu se încreadă în prefăcuta aia mică. Mai ales când avea dea înfruntat un potrivnic precum Bannor.

Ușa turnului de nord se ivise, enormă, în fața ei. Bannor o trase înăuntru în încăpere, apoi o eliberă din strânsoare, puse drugul la ușă și trase în fața acesteia o bancă grea din lemn de stejar, mânuind-o de parcă n-ar fi fost decât un scăunel de picioare ușurel. Și, după un moment de gândire, trase și masa în fața ușii.

Mesajul lui era limpede ca apa de izvor. Ea nu mai avea scăpare. Nu putea fi răscumpărată. Nu mai putea spera nimic.

Apoi, el se întoarse spre ea, măsurând-o într-o tăcere meditativă care era mai înspăimântătoare decât orice urlet de furie. Era domnul ei. Ea era soția lui. Dacă voia să o bată pentru că îl înfruntase, putea s-o facă liniștit, cu binecuvântarea regelui și a Bisericii. Nici nu avea pe nimeni care să-l poată împiedica

să o întemnițeze pentru tot restul zilelor ei, să o îngroape de vie între zidurile temniței sale. Şi, dacă asta i s-ar părea o bătaie prea mare de cap, ar putea să pună la cale un accident nefericit. Ar putea s-o facă să se prăbușească de la vreo fereastră. Ori să cadă din greşeală într-o fântână. Dar oricare dintre aceste sorți îngrozitoare era nimic pe lângă cea de care se temea cel mai mult.

Ar putea s-o sărute încă o dată.

La gândul acesta, simți cum o cuprinde un dulce fior greu de îndurat, în care se amestecau spaima şi dorința. Asta era singura pedeapsă de care nu se putea cu nici un chip apăra. Dacă urma s-o ia din nou în brațe, se temea că avea să-şi trădeze de bunăvoie nu numai tovarăşii de luptă, ci chiar inima. Inima pe care se jurase că o să şi-o apere în clipa când aflase că el era lipsit de acest organ.

Fireşte, dacă urma s-o mai privească mult cum o făcea în clipa de față, avea să trădeze totul singură. Avea să-i dezvăluie unde se aflau toate pasajele secrete şi găurile prin care se putea trage cu ochiul. Avea să recunoască de bunăvoie că fusese ideea ei ca Mary Margaret să pună panglici roz în coada armăsarului său de luptă. Avea să-i dezvăluie că-l spionase în timp ce se dezbrăca, să-i relateze cu cele mai mici amănunte visurile înfierbântate în care se zbătuse după aceea în fiecare noapte, drept pedeapsă pentru curiozitatea ei neobrăzată. Willow îşi muşcă buza de jos, rugându-se să rămână tăcută sub privirea lui care o osândea.

În cele din urmă, el rupse tăcerea, însă învinuirea pe care i-o aducea nu era cea la care se aştepta:

– De ce m-ai sărutat?

Dintre toate umilințele la care îl supusese în ultima vreme, s-ar fi zis că sărutul ei îl jignise cel mai tare. Şi, cum aceasta era singura întrebare la care Willow îndrăznea să nu răspundă, n-avea altă şansă decât să i-o arunce la rândul ei în față.

– Tu de ce m-ai sărutat?

– Pentru că, în ciuda felului cum te-ai purtat, te-ai făcut cam prea mare ca să te mai bat la fund, zise el, apoi adăugă, măsurând-o cu privirea din cap până în picioare: Cel puțin, aşa am crezut...

– Dacă m-ai sărutat doar ca să mă pedepseşti, atunci mă înfior de groază când îmi închipui ce le faci femeilor care chiar îți aduc o jignire.

El făcu un pas spre ea, cu o strălucire primejdioasă în ochi.

– Ai vrea să afli?

Willow făcu un pas înapoi.

– Cu un sărut ai ademenit-o şi pe Bea să mă trădeze?

– Nu toate femeile cred că sărutul meu e un chin pe care nu-l pot îndura, zise el şi ridică din umeri.

– Dacă te atingi de ea, te ucid, replică Willow pe negândite, dându-şi seama abia după ce vorbele fuseseră rostite că ea chiar avea de gând să îşi ducă la îndeplinire amenințarea.

Pe buzele lui Bannor înflori un zâmbet batjocoritor.

– Te prinde bine gelozia, doamna mea. Îți aduce bujori în obraji şi îți umple ochii de flăcări.

Cuvintele lui linguşitoare o uluiau atât de tare, că abia după câteva clipe îşi dădu seama că nu-i respinsese acuzația.

– Nu sunt geloasă. Sunt scârbită. Ar trebui să-ți fie ruşine de tine!

Lui i se şterse zâmbetul de pe buze.

– Dacă ți-aş fi sedus slujitoarea, mi-ar fi. Dar pot să-ți dau toate asigurările că patimile mele trupeşti nu se îndreaptă spre copilele care au luat-o înaintea vârstei lor.

Apoi începu să se învârtă în jurul ei.

– Tu îndrăzneşti să mă dojeneşti pentru păcate pe care nu le-am făcut, dar cum rămâne cu ale tale, doamna mea? De când ai venit la Elsinore, i-ai îndemnat pe copiii mei să pornească o răzmeriță pe față împotriva mea. Le-ai împietrit inimile, asmuțindu-i contra mea.

– Nu eu le-am împietrit inimile! strigă ea. Tu ai făcut-o. La fel cum ai împietrit-o pe a mea – cu lipsa de atenție, cu nepăsarea ta.

Şi, dându-şi seama că dezvăluise mai mult decât ar fi vrut, Willow îşi feri ochii ca să nu-i mai vadă privirea cercetătoare. El însă o luă de bărbie, întorcându-i chipul spre el, şi spuse cu glas blând:

– Păcatele astea nu pot să le tăgăduiesc. Dar am început să mă căiesc pentru ele.

Willow nu putea să îndure mângâierile lui batjocoritoare, așa că se smulse din atingerea lui, însă continuă să-i susțină privirea, cu mândrie.

– Așa cum te căiești că m-ai luat pe mine de nevastă?

– Și de ce nu m-aș căi? răspunse el cu glas răgușit, strângând pumn mâna pe care i-o pusese înainte pe față. Din clipa în care te-am zărit pentru prima dată, n-am mai cunoscut liniștea.

Willow încremeni. Bine măcar că nu mai bâiguise cine știe ce scuze ori vreo minciună sfruntată.

– Atunci, înseamnă că nu mai rămâne decât să aflu ce soartă voi avea, zise ea, începând să măsoare odaia cu pașii. Din moment ce nu crezi că sunt mai atrăgătoare decât cine știe ce pescăreasă, grasă și mustăcioasă, poate mai ai timp să faci legământul ăla de celibat la care te-ai gândit, adăugă ea, aruncându-i apoi o privire fals compătimitoare. Dar ar fi păcat să fii nevoit să-ți lași toate celelalte țiitoare, adăugă ea, ducându-se până la șemineu și înapoi. I-ai fi putut îngădui lui Sir Hollis să mă ia din spinarea ta, însă nu vrem să-l punem pe bietul om să facă *un sacrificiu atât de îngrozitor*, nu-i așa? Apoi se întoarse, pocnind din degete. Știu! Ce-ar fi să mă închizi într-o mănăstire, unde voi putea să îmbătrânesc și să mor fecioară? La urma urmelor, e singurul loc care i se potrivește unei creaturi atât de demne de milă ca mine.

Pe la mijlocul discursului ei, Bannor deschise gura, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Willow ridică însă mâna și i-o apăsă pe gură, hotărâtă.

– Să nu cumva să tăgăduiești ceva din toate astea! Chiar fiul tău a auzit întreaga discuție, cu urechile lui.

El se îndepărtă de ea, sprijinindu-se cu mâinile de polița de deasupra șemineului de piatră. Bine măcar că avea buna-cuviință să-și plece capul rușinat, observă Willow cu amărăciune.

– De ce ți-ai folosit copiii ca să mă îndepărtezi? Dacă voiai să scapi de mine, de ce nu mi-ai spus pur și simplu? Nu te-aș fi silit să-ți ții jurământul. Te-aș fi eliberat.

Bannor se întoarse cu fața la ea. Cum, mișelul nu era copleșit de rușine? Râdea! Făcuse crețuri la ochi de veselie, iar gropița din obraji se adâncise și mai mult. În culmea furiei, Willow se îndreptă spre ușă. Baricada improvizată ridicată de Bannor se înălța amenințătoare în fața ei. Începu să tragă de masă din toate puterile, însă aceasta nici măcar nu se clinti. În cele din urmă, își dădu seama că Bannor stătea la celălalt capăt al mesei, ținând-o cu o mână, ca să nu se miște. Orice urmă de veselie se ștersese de pe chipul lui, care era acum mai grav decât îl văzuse vreodată Willow.

– Când i-am spus lui Hollis că nu-l pot lăsa să facă un sacrificiu atât de îngrozitor și să te țină pentru el, îmi băteam joc de el, nu de tine.

Willow se duse grăbită la fereastră și privi în jos, cântărind din ochi distanța până la pietrele din pavaj. Glasul lui Bannor o urmărea însă, mai tulburător decât atingerea lui, mai ademenitor decât însăși sărutarea lui.

– Nu am făcut legământ de celibat pentru că știam că nu mă pot împotrivi unei ispite atât de dulci cum ești tu.

Willow renunță să-și mai caute scăpare pe fereastră și începu să pipăie pereții, în speranța că o să găsească vreo piatră pe care să o miște din loc și să ajungă astfel în pasajul secret.

– Și am fost cât pe ce să te închid într-o mănăstire pentru că nu puteam îndura gândul să fii atinsă de un alt bărbat, nu de mine.

Willow încremeni, uitând să mai respire. Uitând *cum* să mai respire. Se întoarse încet, simțindu-se de parcă ar fi alunecat într-unul dintre visele ei. Dar Bannor era tot acolo, sprijinit de masă, cu brațele încrucișate la piept ca un scut. Avea pe chip o expresie pe care Willow n-o mai văzuse de când tatăl ei îi mângâiase ultima dată buclele și o numise prințesa lui – pe jumătate plină de dor, pe jumătate îndurerată de pierderea pe care o anticipa, dar pe care nu-i stătea în putință să o împiedice. Willow făcu un pas spre el; și încă unul. După care își dădu capul pe spate și începu să râdă. Bannor era uluit și în același timp vrăjit de râsul ei. Nu era dulce ca un clopoțel, așa cum s-ar

fi aşteptat, ci profund şi răguşit, ca sunetul pe care l-ar face un pod mobil care n-a mai fost ridicat de mult.

– Ştiam că vrei să te răzbuni pe mine, zise ea, făcându-l să se topească de dorință la auzul chicotului ei profund, dar ăsta chiar e un renghi mai crud şi mai meschin decât orice i-ar fi putut trece prin cap lui Desmond.

Bannor scutură din cap, uluit.

– Atunci, mie mi se joacă un renghi, draga mea doamnă, căci nu am nici cea mai mică ştiință despre el.

– Chiar atât de neroadă mă crezi? N-om fi avut noi la Bedlington bogățiile în care te scalzi aici, la Elsinore, dar oglinzi aveam. Se trase fără milă de buclele mătăsoase şi întunecate care îi încadrau chipul, continuând: Părul meu e ca smoala. Am pielea neagră şi aspră precum a unui trol. Mâinile şi picioarele îmi sunt noduroase ca ramurile unei sălciii. Şi sânii! mai zise, luându-şi în mâini părțile care o supărau. Uită-te numai la ei!

Bannor îşi drese glasul. Era imposibil să *nu* se uite la ei, aşa cum îi ținea în palme, atât de ademenitor, două globuri mici şi pline. Apoi ea îşi retrase mâinile, privindu-şi plină de tristețe pieptul.

– Despre ei nu-i nimic de zis. Abia dacă sunt pe jumătate cât ai lui Bea. Apoi, chipul i se lumină de un amestec ciudat de teamă şi mândrie. Bea e frumoasă. Are ochi mari şi albaştri, părul lung şi blond, iar pielea îi e albă ca smântâna. Dacă mi-ai spune că nu eşti în stare să te împotriveşti unei ispite atât de dulci cum e Bea, atunci te-aş crede.

– E doar o copilă! protestă Bannor. Şi nu vreau să fiu rău, dar nu cumva e puțin cam prea... durdulie?

Willow îl privi câteva clipe în tăcere, apoi spuse încetişor:

– Chiar cred că e lucrul cel mai frumos pe care mi l-a spus vreodată cineva.

– Până acum, zise Bannor şi se îndreptă hotărât spre ea.

Willow nu se clinti din loc, privindu-l bănuitoare, dar captivată. Puteau să fi fost şi o mie de oglinzi la Bedlington, însă Bannor avea bănuiala că Willow nu se văzuse niciodată cu adevărat în ele. Văzuse doar reflexia ei strâmbă, prin ochii dispreţuitori ai celor ce voiau s-o umilească. Clocotea de mânie. Poate ar trebui să îşi

schimbe hotărârea de a nu face una cu pământul sălaşul tatălui ei.

Willow ar fi fost speriată de expresia crâncenă de pe chipul lui Bannor dacă n-ar fi fost fascinată de sclipirea plină de tandreţe din ochii lui. Aşa că rămase nemişcată ca o statuie de marmură ce aştepta să fie adusă la viaţă de atingerea lui. Şi chiar aşa se şi întâmplă. Mâinile lui îi mângâiară părul. Îşi răsuci o şuviţă pe deget, apoi îi atinse pielea cu degetele-i mari şi puternice, făcând-o să-şi întoarcă faţa de la el, de teamă să nu geamă de încântare.

– Părul tău, şopti el, iar răsuflarea lui parfumată îi mângâie urechea, părul tău e cea mai moale blană de zibelină. Orice bărbat ar tânji să-şi îngroape faţa în el. Pielea ta..., murmură apoi, prinzându-i obrajii în palme, este aurie şi dulce ca nectarul încălzit la soare. Mădularele tale, continuă apoi, lăsându-şi mâinile în jos de-a lungul braţelor ei şi prinzându-i apoi palmele în ale lui, înlănţuindu-i degetele, lipindu-i uşor trupul de al lui, mâinile tale sunt delicate, dar îndeajuns de puternice cât să mă lege în lanţuri de inima ta.

Willow începea să regrete că vorbise atât de deschis. N-avea s-o facă, îşi propuse ea, rămasă fără răsuflare. Nu putea....

Dar el o făcu.

Bannor puse stăpânire pe sânii ei cu aceeaşi îndrăzneală cu care se înstăpânise şi peste restul trupului ei, mai întâi eliberându-i din strânsoarea tunicii şi apoi luându-i în palme, în timp ce le mângâia sfârcurile tari. Willow icni, căci nu se aşteptase cu nici un chip la străfulgerarea de plăcere şi nici la dorinţa ascuţită şi dulce care îi fremăta între coapse.

– Şi sânii tăi... Glasul răguşit al lui Bannor se pierdu într-un geamăt fără cuvinte, care era mai grăitor decât orice poem de laudă ticluit vreodată de vreun poet sau de vreun menestrel. Îşi lăsă jos capul şi sărută plin de adoraţie fiecare dintre rotunjimile lor dulci.

Willow îşi înfipse degetele în părul lui, făcându-l să-şi ridice capul.

– Mi s-a părut mereu că gura mea e mai degrabă... urâtă, mărturisi ea, îndrăznind să-i arunce o privire provocatoare.

–Atunci, să știi că te-ai înșelat, spuse el cu voce gravă, în timp ce-i atingea buzele cu vârful degetelor. Este incredibil de frumoasă.

Ea închise ochii când el își lăsă în jos capul, atingându-i ușor buzele cu ale lui. De data acesta, el sorbea plăcerea cu înghițituri mici, apăsându-și gura pe a ei, mușcându-i apoi ușor buza de sus, până când stârni în ea dorința de a-i simți limba în gură. N-avu mult de așteptat pentru asta, iar ea gemu de plăcere în vreme ce el punea stăpânire pe trofeul gurii ei, mângâind-o ușor și senzual cu limba, făcând-o și pe ea să intre în acest joc. Îl înlănțui cu brațele-i subțiri pe după gât, trăgându-l mai aproape, pentru a pătrunde și mai adânc în ea.

Bannor îi primi invitația cu un geamăt mulțumit, lipind-o cu spatele de zid. Nu mai era nevoie să-i crească bărbăția, așa lipit de ea cum era, căci asta deja se întâmplase. Pentru Willow, nici măcar șocul straniu al acestei descoperiri nu se putea compara cu uluirea că bărbatul acesta minunat – prințul acesta războinic – chiar o dorea.

El o cuprinse cu brațele, ridicând-o până când dovada de netăgăduit a tot ce spusese ajunse la zona dintre picioarele ei. Ea își desfăcu din instinct coapsele, primindu-l între ele la fel de natural pe cât gura ei primise limba lui. Lâna aspră a pantalonilor pe care-i avea pe ea i se freca minunat de corp în timp ce el îi prindea fesele în palme, îi ridica șoldurile și se împingea în ea.

Temându-se însă că e în primejdie să-și risipească sămânța în nădragi, ca un tinerel necopt, Bannor începu să-i tragă lui Willow pantalonii în jos pe șoldurile înguste. N-aveau să mai rămână mult timp așa, căci în curând aveau să-i poarte copiii. Gândul ăsta ar fi trebuit să-l înspăimânte, însă, de data asta, nu simțea decât o mândrie nebună.

Apoi, înăbușindu-i o sudalmă, se desprinse de ea, lăsând-o să se prăbușească lângă zid, uluită, și se duse clătinându-se la fereastră, prinzându-se cu mâinile de pervazul de piatră. Nici măcar răceala ca de iarnă a nopții nu-i răcori însă fruntea înfierbântată.

Dacă se întorcea în clipa aceea, știa că n-avea să mai poată rezista buzelor moi și întredeschise ale lui Willow, nici invitației

care strălucea în ochii ei cenuşii ca furtuna. Poate mai avea timp să o facă să creadă că atenția pe care i-o dăduse nu fusese altceva decât o parte din jocul răzbunării. Dar, chiar în clipa când acest gând îi trecu prin minte, își dădu seama că ea n-avea să-l creadă. Dacă nu îl trădase trupul, atunci ochii o făcuseră cu prisosință. Fiona îi spunea mereu că nu era nicicum în stare să mintă.

Privi spre o stea îndepărtată, incapabil să-i mai spună altceva decât adevărul.

– Doamna mea, nu încercam să te fac să pleci de la Elsinore pentru că nu te doresc, ci pentru că mă temeam că n-o să mă mai pot împiedica vreodată să te doresc.

– Şi asta ar fi aşa rău? întrebă Willow cu glas pierdut, încă uluită de minunea că este şi ea dorită.

– Ar fi îngrozitor, răspunse el, mai întunecat la chip decât cerul nopții. Pentru că, de fiecare dată când o să te ating, în pântecele tău o să înceapă să crească odraslele mele.

Willow rămase fără suflare. Abia acum, pentru prima dată, înțelegea cât de greşit îl judecase. Se duse spre fereastră, plină de duioşie, şi îi puse mâna pe braț.

– Nu trebuie să laşi ca durerea şi vinovăția să-ți răpească fericirea, spuse ea încetişor. La urma urmelor, nici un bărbat nu s-ar mai putea culca cu inima uşoară cu soția lui după ce primele două soții şi-au pierdut viața când i-au adus copiii pe lume.

– Cine ți-a spus aşa ceva? ceru Bannor să afle, întorcându-se spre ea, cu ochii holbați.

– N-a trebuit să-mi spună nimeni, murmură Willow, simțindu-se destul de îndrăzneață încât să-i mângâie obrazul cu mâna. Fiona mi-a zis că tu te-ai învinovățit mereu pentru moartea lor prea timpurie.

– Aşa şi trebuie. Dacă Mary nu m-ar fi aşteptat în fața castelului, ca să mă întâmpine după bătălia de la Guisnes, nu s-ar fi aflat pe malul şanțului despărțitor când s-a desprins lanțul podului mobil. Şi dacă aş fi fost acasă cu familia mea, în loc să smulg Poitiersul de la francezi, n-aş fi lăsat-o niciodată pe blânda şi zăpăcita mea Margaret să culeagă flori pe pajişte în timp ce soldații făceau exerciții de tras cu arcul.

Mâna lui Willow se înmuie şi-i căzu de pe obrazul lui.

–Vrei să-mi spui că nici una dintre soțiile tale nu a murit în vreme ce dădea naştere vreunui prunc?

–Ăsta e adevărul. Amândouă erau la fel de zdravene şi de vioaie ca nişte iepe. Fiecare ar fi fost bucuroasă să-mi aducă pe lume o duzină de copii.

Şi, spunând asta, se cutremură, de parcă ar fi zărit un strigoi.

În timp ce el măsura odaia cu paşi mari, Willow se cățără pe pervazul ferestrei, cum făcuse şi cu câtva timp în urmă, cu privirea pierdută în depărtări.

–Prea marea bărbăție a fost mereu urgia familiei mele, o lămuri el, trecându-şi o mână prin păr. Tatăl meu a zămislit cincizeci şi trei de copii. Tatăl lui a avut şaizeci şi nouă. Vezi, aşadar, Willow, că nu pe tine nu te doresc. Doar că nu mai vreau şi alți afurisiți de copii!

Cum ea îl privea cu o uimire profundă, el îngenunche în fața ei, îi luă mâinile în ale lui şi îi zise, privind-o drept în ochi, cu o expresie pe chip la fel de serioasă ca aceea a micului Hammish:

–Vezi, nu-ți pot dărui comoara după care tânjeşte orice femeie – un copil zămislit de ea.

–Asta crezi tu că vreau de la tine – un copil? întrebă Willow amuzată. O ființă smiorcăită, care să stea atârnată de fustele mele? Un drăcuşor viclean, care miorlăie, se îmbufnează şi se dă cu fundul de pământ până primeşte ce vrea? Nu pot să le sufăr pe jivinele alea mici!

Bannor se uita la ea în culmea uluirii.

–Dar pari a te înțelege foarte bine cu jivinele alea mici ale mele.

Willow se încruntă, căci îşi dăduse seama cu surprindere că aşa era.

–Ei, da, îmi plac copiii tăi, recunoscu ea, dar nu copiii în general. Sunt nişte egoişti.

–Şi lacomi, adăugă el.

–Nu stau o clipă locului.

–Se fâțâie fără încetare, completă el, cu o strâmbătură.

–Şi-ți înfulecă îmbucăturile cele mai bune.

– Sunt lipicioşi.

– Şi neciopliţi, zise ea, cu glas mai ridicat.

– Şi grosolani.

– Şi răutăcioşi, ţipă ea.

– Şi ranchiunoşi, tună el.

Amândoi se opriră în aceeaşi clipă, nas în nas, gură în gură, cu respiraţiile amestecate. Se uitară bănuitori unul la altul, dându-şi seama că, pentru prima dată, erau în perfect acord şi că acest acord putea să fie chiar mai primejdios decât duşmănia dintre ei.

– Slavă Domnului că Fiona n-are dreptate, murmură Willow, care nu-şi putea smulge privirea dintr-a lui. Tot e bine că nu mă poţi lăsa grea numai privindu-mă în ochi.

– Ar trebui să-ţi fac şi cu ochiul, adăugă el, încuviinţând din cap cu seriozitate.

– Sau poate chiar un sărut, şopti ea cu buzele desfăcute, fără ca măcar să-şi dea seama.

Willow gemu uşor când el o luă în braţe. Împotrivindu-se ispitei gurii ei, Bannor începu să-i dezmierde cu buzele sprâncenele, pleoapele, puntea nasului. Senzaţia era atât de minunată, că trebuia să se împotrivească nevoii ruşinoase de a-l implora să-l sărute în toate locurile unde nu fusese niciodată sărutată. El îi muşcă uşor colţul gurii, făcând-o să-i scape un oftat profund, de plăcere pură.

Sunetul acesta era invitaţia de care avea nevoie. O aplecă pe spate, sprijinind-o cu braţul, sărutând-o atât de profund şi de dulce, că genunchii i se înmuiaseră de dorinţă. Din geamătul chinuit al lui Bannor, Willow îşi dădu seama că el nu avusese intenţia s-o întindă pe salteaua de paie, nu voise să se aplece asupra ei, nu voise să-şi cuibărească bărbăţia între coapsele ei. Aşa că, văzându-l că face exact ce nu voia, nu avu inima să-i reproşeze asta. Nu mai putea decât să se agaţe de umerii lui şi să se lipească de el, lăsându-şi gâtul în voia dezmierdării umede şi pârjolitoare a buzelor lui. Era oare de mirare că avea impresia că zgomotul ritmic pe care îl auzea era, de fapt, bubuitul cadenţat al pulsului ei? Sau că lua zgomotul de gresie spartă

drept sunetul făcut de prăbuşirea zidului pe care îl ridicase în jurul inimii sale, sub împresurarea tandră a lui Bannor?

Dar nu mai avea cum să se înşele în privința zgomotului asurzitor care urmă, nici în privința strigătului ascuțit al lui Mary Margaret:

– Desmond, o muşcă! Opreşte-l, până n-o înfulecă toată!

Capitolul 16

Bannor se rostogoli de lângă Willow; instinctul de luptător i se trezise iar la viață cu o clipă prea târziu ca să-l mai poată salva pe vreunul dintre ei. Câteva momente, în culmea uluirii, Willow nu zări în jurul ei decât picioare – o pădure de picioruşe murdare, cu degețele dolofane. Nu-şi putea desprinde privirea uluită de la picioarele aflate chiar în fața saltelei. Erau mai mari şi mai murdare decât celelalte, dar nu într-atât de jegoase încât să nu se mai zărească pistruii care ieşeau la iveală prin stratul de praf.

Ridică privirea de la acele picioare subțiratice spre un arc bine cunoscut, ținut în mâinile teribil de încordate, până la ochii verzi şi înguşti, după care îşi întoarse privirea spre săgeata îndreptată către inima lui Bannor.

Acționând din instinct, Willow acoperi pieptul lui Bannor cu trupul ei, deschizând larg brațele şi strigând:

– Nu trage!

Abia când observă expresia dezgustată de pe chipul lui Desmond, îşi dădu seama că-i trădase nu numai pe copii, ci şi pe ea. După un scurt timp, care ei i se păru o veşnicie, băiatul lăsă arcul în jos.

– Ar fi trebuit să-l săgetez pe ticălosul ăsta în spate când era peste tine, se răsti el.

– Măcar aşa aş fi murit în culmea fericirii, şopti Bannor în părul ei.

Şi tovarăşii lui Desmond erau la fel de înarmați ca el. Ennis învârtea o seceră, Mary o foarfecă de tuns oile, Edward o bâtă,

Kell o sulă de cizmar, iar Mary Margaret o furcă. Hammish strângea în mâini ceva ce semăna uimitor cu osul unui jambon, iar Meg şi gemenii ţineau cu toţii un mic berbece de luptă. După praful care plutea în încăpere, probabil folosiseră berbecele ca să-şi croiască drum prin zidul de piatră.

– Cum m-aţi găsit? întrebă Willow.

Desmond îşi băgă la loc săgeata în tolbă şi-şi puse arcul pe umeri, apoi întinse mâna în spate şi o trase în faţă pe Beatrix, roşie toată la faţă şi răvăşită. Willow ar fi fost ispitită să creadă că sora ei vitregă fusese cuprinsă de remuşcări dacă n-ar fi observat că fata avea mâinile legate în faţă şi mormăitul ei trist n-ar fi fost înăbuşit de năframa care-i fusese îndesată în gură. Beatrix făcu un semn timid cu degetele în direcţia lui Willow.

– Când Bea s-a întors fără tine din misiune, am mirosit că e ceva putred, zise Desmond, aruncându-i fetei o privire plină de trufie. Nu mi-a luat mult până am smuls o mărturisire de la trădătoarea asta mică. N-a trebuit decât să-l pun pe Hammish să stea pe ea, în timp ce eu o gâdilam la tălpi.

Hammish lăsă capul în jos, în timp ce Beatrix şi-l înălţă pe al ei, cu o privire trufaşă care promitea răzbunare.

– Nici nu-ţi dai seama ce speriaţi am fost când am aflat că te-a luat tata, zise şi Ennis, lăsându-şi în jos secera.

– Aş fi vrut eu, şopti Bannor în urechea ei, iar gâdilatul lui drăcesc o făcu pe Willow să se înfioare. Ea îi răspunse dându-i un ghiont în stomac, însă putea la fel de bine să lovească o stâncă.

Edward îşi flutura bâta în aer, de parcă ar fi vrut să pună la pământ un potrivnic nevăzut.

– Eu am dat de tine. Mă uitam prin crăpătură şi l-am auzit pe tata când îţi spunea că ai părul moale ca blana de câine, pielea lipicioasă ca ceva care a stat toată ziua în soare şi că Bea e grasă ca un porc.

Nici măcar căluşul nu putea să înăbuşe exclamaţia de furie a lui Beatrix. Willow roşi, mai îngrijorată de ceea ce ar fi putut să *vadă* Edward prin crăpătură decât de ce-ar fi putut să audă.

– E un spion destul de elocvent, nu-i aşa, pescăreasa mea? mormăi Bannor.

Mary Margaret își înfipse hotărâtă furca în podea, privindu-i disprețuitoare.

– Dacă tata nu te mușca, atunci ce-ți făcea?

Willow se smulse din paradisul brațelor lui Bannor și se ridică de pe pat cu toată demnitatea de care era în stare. Era la fel de conștientă de tunica ei boțită, de părul răvășit și de buzele umflate de la atâtea săruturi, cum era și de privirea bănuitoare a lui Desmond.

– Eu și tatăl vostru eram... făceam...

Bannor se ridică și el.

– Negociam un *armistițiu*.

– *Un* armistițiu? pufni Desmond.

Ceilalți copii începură să mârâie dezamăgiți.

Willow zâmbi dulce.

– Nu-l pot învinui pe tatăl vostru că încearcă să-și cruțe mândria, dar ceea ce negociam noi cu adevărat era capitularea lui.

– Capitularea mea? repetă Bannor și se uită urât la ea.

Desmond încă era neîncrezător.

– Dacă se dă bătut, atunci ce mai e de negociat?

– Termenii capitulării, firește, zise ea, îndrăznind să-l lovească prietenește pe Bannor în piept. La urma urmelor, compromisul e adevărata natură a capitulării, nu-i așa, domnul meu?

– N-am de unde să știu, doamna mea, răspunse el printre dinți. N-am mai capitulat niciodată.

– Așa știam și eu, murmură ea. De-asta ne vom strădui să facem ca totul să fie cât mai puțin dureros cu putință. Apoi li se adresă veselă copiilor: O să fiți tare bucuroși când veți afla că tatăl vostru s-a învoit să vă îndeplinească toate cererile.

– Ba pe toți diavolii că am...

Bodogănelile lui Bannor se stinseră când călcâiul lui Willow îl apăsă zdravăn peste degetele de la picioare.

– În schimb, continuă ea repede, până să apuce copiii să strige triumfători, are și el o cerere.

Și Bannor, și copiii păreau să-și țină răsuflarea, așteptând să audă ce avea să spună.

– Vrea să petreacă mai mult timp cu voi.

– Vrea? întrebă Desmond, izbucnind într-un râs neîncrezător.

– Vreau? îl îngână şi Bannor, în glasul căruia se simţea panica.

Willow nu-l luă în seamă pe nici unul dintre ei şi-şi urmă cuvântul:

– Ar fi o mare fericire pentru el dacă i-aţi permite să mănânce împreună cu voi la fiecare masă şi să vă bage în pat în fiecare noapte.

– La miezul nopţii, preciză Kell, ca să pună la încercare sinceritatea legământului făcut de tatăl lor.

– Da, la miezul nopţii, se învoi Willow.

Beatrix îşi dădu ochii peste cap în timp ce copiii se strânseră laolaltă şi începură o conversaţie în şoaptă, care se termină cu câteva ghionturi schimbate între Kell şi Edward. Apoi se liniştiră cu toţii, şi Mary Margaret se apropie de Bannor.

– Mai vlem ceva, rosti ea răspicat, ţinând furca în mâna dolofană ca şi cum ar fi fost un sceptru regal.

Bannor se uită bănuitor la Willow, apoi se lăsă în jos, până ajunse faţă în faţă cu fetiţa lui.

– Ce anume?

– Vlem să te joţi cu noi.

Bannor ridică ochii spre cer, după care chicoti trist:

– Prea bine, prinţeso. Sunt onorat să fac precum îmi cereţi.

Dezmierdarea rostită acum de Bannor, pe care Willow şi-o amintea prea bine, îi făcu inima să tresalte de un dor pe care sperase să nu-l mai simtă vreodată.

Desmond stătea cu ochii aţintiţi asupra ei, la fel de atent şi de vorace precum cioara lui. Chipul său îşi recăpătase expresia ciudat de mohorâtă pe care o avusese cândva.

– Spune-mi, tată, începu el, încrucişându-şi braţele subţiratice la piept, Willow ce a câştigat pentru eforturile ei? La urma urmelor, ea te-a *convins* să te predai.

Bannor se ridică din nou, se uită lung la Willow şi în cele din urmă spuse cu glas blând:

– Willow şi-a câştigat libertatea, dacă asta îşi doreşte.

Mary Margaret își aruncă furca și se agăță de piciorul lui Willow.

– N-o să ne părăsești, nu-i așa? Ai promis că mă înveți să împletesc panglici în cozile cailor și să trag cu arcul. Oh, Willow, spune că n-o să pleci!

Pentru câteva clipe dureroase, Willow nu fu în stare să scoată nici un sunet, dar apoi o strânse în brațe pe copilă.

– Singurul loc unde voi pleca acum va fi în pat. Și acolo o să vă duceți și voi, pentru că e trecut de mult de miezul nopții.

Apoi, fără să ia în seamă protestele lui Mary Margaret, i-o puse în brațe tatălui ei. Bannor o ținu pe copilița care-l privea urât departe de el pentru o clipă, după care o ridică și și-o puse pe umeri. Mârâitul lui Mary Margaret se preschimbă de îndată într-un chicot.

– Și ce trebuie să fac acum cu drăcușorul ăsta? o întrebă el, încruntat, pe Willow.

– Du-o în pat! răspunse Willow, după care îi zâmbi dulce și-i arătă ușa nou apărută în zid. Dacă o iei pe culoar în jos până la etajul următor, o să vezi că dai drept în odaia ei.

Desmond așteptă până când tatăl lui și Mary Margaret se strecurară prin spărtura din zid, după care trase din ciorapi un pumnal ce părea foarte primejdios.

– Oi fi tu o trădătoare, Bea, zise el, în timp ce tăia legăturile fetei, dar măcar nu te culci cu dușmanul.

Și se strecură prin pasajul secret, aruncându-i lui Willow o privire otrăvită peste umăr. Willow oftă. Se temea că pierduse un aliat prețios, poate pentru totdeauna. Ca și cum i-ar fi simțit tristețea, Hammish își strecură mâna grăsuță în a ei.

– Nu-l băga în seamă pe Desmond, doamna mea. Cred că ai fost foarte curajoasă să-l pândești pe tata în bârlogul lui. Sunt sigur că a fost tare greu pentru tine când ai sfârșit în prinsoarea lui.

– Absolut îngrozitor, murmură ea melancolică, amintindu-și atingerea mâinilor lui Bannor pe trupul ei, gustul minunat al sărutului lui și pofta nestăpânită de pe chipul lui când îi mărturisise că o dorește.

Capitolul 17

A doua zi de dimineață, în timp ce Willow străbătea podul mobil, rafalele înghețate de vânt îi făceau pelerina să i se lipească de picioare. Zorii se arătaseră reci și strălucitori, dar soarele orbitor promitea ceva mai mult decât o căldură firavă. În timp ce trecea pe sub arcada porții, își ridică gluga, ferindu-și chipul de privirile curioase ale gărzilor. Nu era deloc potrivit ca stăpâna castelului să fie văzută făcând un drum spre o destinație atât de uluitoare.

Se îndreptă spre sat, trecându-și coșul de nuiele dintr-o mână în alta. Greutatea lui îi încetinea pașii, ce-i drept, dar nu voia să meargă cu mâna goală într-un loc străin, cu atât mai mult cu cât făcea acel drum cu o cerere anume. Așa că umpluse coșul cu câteva dintre darurile pe care i le făcuseră cu atâta mărinimie oamenii de la castel: borcane cu miere, hălci de carne sărată și lumânări de ceară parfumată, care aveau să pară un adevărat lux pentru orice om obișnuit doar cu duhoarea răscoaptă de seu.

Hoinărea acum pe ulițele înghesuite și murdare, căci își dăduse seama prea târziu că habar n-avea unde se ducea. Deodată, câțiva băieți se năpustiră veseli pe lângă ea, cât pe ce să-i dea jos coșul din mână. Willow îl prinse de braț pe cel mai mic dintre ei. Fără să ia în seamă că el se zbătea nebunește, se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Băiatul se înroși și întinse mâna spre un rând de colibe împletite din nuiele și spoite, cu acoperișuri de paie, după care se smuci și fugi la prietenii lui.

Willow încerca să se hotărască la care casă să meargă mai întâi, când ușa colibei din capăt se deschise și un bărbat se năpusti în stradă. Era roșu la față, și brăcinarii de la nădragi îi atârnau desfăcuți. Willow se dădu ceva mai la umbră, înfiorată la vederea unui om care se lăfăia în așa dezmăț, când cei mai mulți dintre cei de la castel se aflau încă în capelă, spunându-și rugăciunile de dimineață.

Bărbatul se bălăngănea ca un om beat.

– Doamne, femeie, m-ai încurcat așa rău, că nu mai știu dacă mă duc sau mă întorc.

– La amândouă te pricepi la fel de bine, se auzi o voce de femeie din colibă. Ce-ar fi, dară, să-ți iei picioarele la spinare?

Și ușa i se închise în față.

– Cățea nerușinată, mormăi omul.

Și bietul de el, încurcat, rămase ceva vreme în mijlocul drumului, trăgându-se de brăcinari. Totuși, în cele din urmă, o luă în josul uliței, cu pași nesiguri, suduind încetișor.

Willow așteptă până când omul dispăru după colț, după care se îndreptă și ea spre ușă. Ciocăni ușor, iar femeia dinăuntru strigă:

– Dacă nu vrei să te faci și cu niște sfrenție pentru șilingul ăla, lasă-mă să mă spăl!

– Bun, șopti Willow, bucuroasă că nu era nimeni prin preajmă ca să-i vadă obrajii în flăcări. Sigur am nimerit la casa potrivită.

De trei ori își trecu coșul dintr-o mână în alta, obosită, până când, în cele din urmă, ușa se deschise. În pragul ei stătea o femeie înaltă și uscățivă, care o privi bănuitoare, făcând-o să-și piardă curajul. Fără să poată scoate nici un cuvânt, Willow îi întinse femeii coșul acoperit cu o năframă.

Privirea prevăzătoare a femeii fu pe dată întărită de o expresie plină de dispreț.

– Vă știu eu pe voi. Am mai văzut de-alde d-astea și altă dată la ușa mea. Vă înfășurați în pelerinele alea călduroase, vă fofilați din căsuțele voastre frumoase și vă trageți glugile pe cap, să nu știe decât Dumnezeu că vă milostiviți de târfa satului. Ei bine, tu și mila ta creștină puteți să vă duceți drept la dracu', strigă ea, că mie nu-mi trebuie nica!

Și i-ar fi trântit ușa în nas lui Willow dacă ea nu s-ar fi repezit cu coșul în față.

– Te rog, nu mă alunga! N-am venit din milă sau ca să-ți dau de pomană. Am nevoie de ceva de la tine.

Femeia însă nu dădea nici un semn că s-ar lăsa înduplecată, așa că Willow, care voia cu disperare s-o convingă, își lăsă gluga pe spate. Femeia încremeni, apoi atinse aproape ca prin vis una dintre buclele tăiate ale lui Willow. Pe buze i se ivi un zâmbet

misterios, şi se dădu la o parte din uşă, făcându-i semn din cap să intre în coliba întunecată.

– Să nu se spună vreodată că baba Netta a refuzat-o pe doamna stăpânului ei!

În lumina aruncată de tăciunii din vatră, se vedea că „baba“ Netta n-avea cum să fie mai mare cu mai mult de zece, doisprezece ani decât Willow. Era subţire în talie, în părul castaniu avea luciri de miere şi fusese probabil ceea ce numesc bărbaţii o femeie frumoasă, până când timpul şi dezamăgirile îi săpaseră un rânjet amar pe chip şi-i scofâlciseră obrajii cu pometi ieşiţi în afară.

Cu toate că în faţa vetrei se aflau un lighean şi un ştergar, izul de mosc care plutea încă în aer nu putea să treacă neobservat. Willow se străduia să nu se uite la patul răvăşit, încercând să nu se gândească la câţi bărbaţi şi-or fi căutat plăcerea acolo. Numai că îi era tare greu s-o facă, pentru că Netta se rezemase de spătarul lui, sprijinită în coate. Foarte stânjenită de privirile scrutătoare ale femeii, Willow dădu ligheanul mai spre vatră, se aşeză ţeapănă şi-şi puse coşul la picioare.

– Ei, cum o mai duc cei de la castel? se interesă Netta cu glas slab. Domnul şi stăpânul tău? Odraslele lui?

Willow nu se aşteptase la aşa o întrebare.

– Domnul meu şi copiii lui sunt bine, mulţumesc de întrebare. Din pricina lor am avenit azi la tine, continuă ea, trăgând nervoasă de mâneca rochiei, fără să se poată opri. Mi s-a spus de către unii că eşti o femeie cu ceva... ăăă... experienţă.

Netta ridică o sprânceană, îndemnând-o să continue.

– De asta speram că mă poţi învăţa şi pe mine..., se bâlbâi ea.

– Să-ţi satisfaci bărbatul? termină Netta propoziţia. Să ştii că n-ai de ce să te bâlbâi şi să te înroşeşti. Nu eşti tu prima mireasă care vine să-mi ceară sfatul. Şi nici ultima n-o să fii.

– Nu cred că o să-mi fie prea greu să-mi mulţumesc bărbatul, răspunse Willow cu încredere în ea, înroşindu-se şi mai tare decât la început. Ceea ce caut eu e un mijloc prin care să-l satisfac fără să-i port copilul în pântece.

Netta o privi câteva clipe uimită, apoi începu să râdă cu hohote.

– Fata mea, eu sunt știoalfă, nu vrăjitoare. N-am nici fierturi, nici farmece care să-l împiedice pe un bărbat să lase grea o femeie. Și, mai ales, nu pe bărbatul tău.

– Eu nu vreau fierturi sau farmece, zise Willow disperată, numai câteva sfaturi înțelepte. Sigur ai tu niște șmecherii, căci altfel coliba asta ar mișuna de plozi, nu?

Nettei îi pieri zâmbetul de pe buze și rămase cu privirea pierdută în focul vetrei, ca și cum ar fi auzit râsetele copiilor care n-aveau să se joace niciodată acolo.

– Da, cred că așa ar fi, zise ea încet într-un târziu.

– O să-ți dau bani, promise Willow și duse mâna spre punga de satin pe care și-o îndesase în mânecă.

Netta se ridică de pe pat, cu chipul împietrit din nou ca o mască disprețuitoare.

– Poți să-ți ții banii, doamna mea. N-o s-o fac. Jocul tău e mult prea primejdios. Știu bărbați care și-au ars nevestele pe rug pentru lucruri mult mai mărunte. N-o să te ajut să-ți înșeli bărbatul.

– Dar eu nu vreau deloc să-mi înșel bărbatul. Dimpotrivă, cred că Lord Bannor va fi încântat când o să afle că am făcut cum m-ai sfătuit. Ba chiar vreau să-i spun totul încă din noaptea asta.

Netta își puse mâinile în șolduri, holbându-se la Willow.

– Deci e adevărat ce se zice despre tine prin sat, nu? Chiar i-ai declarat război domnului tău și i-ai luat copiii prizonieri. Ești nebună, așa-i?

– Dacă aș vrea să nu rămân grea cu un amant, m-ai ajuta? întrebă Willow, căci disperarea ei crescândă o făcuse îndrăzneață.

– Nu te-aș crede în veci, pufni Netta. De ce ar vrea o femeie să-i fie necredincioasă unui bărbat ca Lord Bannor?

Willow deschise gura, fără să se mai poată împiedica să pună întrebarea pe care își făgăduise că n-avea s-o pună:

– Lord Bannor a...? Voi doi ați...?

Netta rămase tăcută vreme îndelungată. În cele din urmă, izbucni în hohote, dar în râsul ei se simțea o undă de regret.

–Mi-oi pune eu oasele la bătaie în brațele câte unui soldat beat, dar nu-s așa dusă cu capul încât să-mi pun inima în primejdie pentru vreun bărbat. Oasele se vindecă, dar ce faci cu inima?

Willow își plecă privirea, ca să nu se dea de gol că ea era, cel mai probabil, una dintre nebunele alea. Netta întinse mâna spre ea.

–Ai un șiling la tine?

Willow o privi uluită.

–Credeam că mi-ai zis să-mi țin banii.

–Așa ți-am zis, veni răspunsul Nettei, și pe chipul ei se ivi un zâmbet drăcesc. Și acum o să-ți spun și unde.

–Patru sute nouăzeci și cinci. Patru sute nouăzeci și șapte. Patru sute nouăzeci...

–Beatrix, interveni Willow cu glas blând, întrerupându-i surorii ei tânguirea plină de suferință, cred că ai sărit una. Poate ar trebui să mai numeri o dată. De la patru sute.

Beatrix îi aruncă o căutătură urâtă surorii ei în oglinda pe care aceasta o ținea în mână, însă Willow se uita prin geamul ferestrei de la odaia ei. Luna părea că se târăște pe cer cu o încetineală înnebunitoare.

Beatrix scrâșni din dinții ei albi ca niște perle și se apucă să treacă din nou peria cu mâner de argint prin părul lui Willow, trăgând-o intenționat de una dintre buclele mătăsoase.

–Au! țipă Willow, răsucindu-se în jilț. Vezi că n-ai dreptul să faci pe bosumflata! Faptul că trebuie să-mi periezi părul de cinci sute de ori nu se apropie câtuși de puțin de pedeapsa pe care o meriți pentru că m-ai trădat noaptea trecută.

–Când m-am învoit să te dau pe mâna lui, Lord Bannor mi-a jurat că n-o să-ți facă nici un rău, răspunse Beatrix, măsurând-o cu ochii în flăcări. Iar tu cu siguranță nu pari prea supărată că i-ai îndurat torturile lipsite de suflet.

De data aceasta, Willow se simțea ispitită să-i dea dreptate surorii vitrege. Ridică oglinda, și abia dacă recunoscu buclele negre strălucitoare, ochii scânteietori și obrajii îmbujorați ai femeii care o privea din ea. Era aproape ca și cum s-ar fi văzut cu tandrețea care strălucea în ochii lui Bannor.

În timp ce ea rămăsese cu privirea pierdută, Beatrix îi smulse oglinda din mână. Fata nu avusese niciodată răbdare să vadă că și alții puteau să fie încântați de propria persoană, așa cum era ea de sine. Începu să se examineze și ea în oglindă, privindu-și chipul, sânii și buzele catifelate din toate părțile cu putință, însă zâmbetul ei satisfăcut care îi poposea de obicei pe față părea umbrit de îndoieli.

– Lord Bannor chiar a spus că sunt grasă?

– Firește că nu, o asigură Willow. Cum Bannor zisese despre Beatrix că e durdulie, Willow spera ca Dumnezeu să nu ia spusele ei drept o minciună. Doar nu stai să apleci urechea la prostiile pe care le îndrugă Edward. Lord Bannor a zis că ești... grațioasă. Foarte grațioasă. Dar, cum Beatrix își regăsise zâmbetul triumfător, nu putu să reziste ispitei și adăugă: Dar prea necoaptă pentru gustul lui. Apoi, fără să ia în seamă exclamația de furie a surorii ei, Willow se rezemă iar cu spatele de jilț. Parcă te opriseși la patru sute, îi zise ea cu un zâmbet îngeresc. Sau era cumva trei sute cincizeci?

Beatrix se întoarse la treaba pe care o făcea fără tragere de inimă, în timp ce Willow se străduia din răsputeri să stea locului. Ar fi trebuit să fie moartă de oboseală după câte făcuse în după-amiaza aceea, însă era atât de agitată la gândul a ce avea să se întâmple, că se simțea de parcă i-ar fi curs miedul cel mai tare prin vene, împiedicând-o până și să doarmă. Când clopotele din capelă începură să bată, înfiorând noaptea cu sunetul lor blând, Beatrix tocmai ajunsese la patru sute cincizeci și doi.

Willow sări în picioare, lăsându-și sora vitregă la jumătate mișcării, și se repezi pe ușă afară.

– Unde Dumnezeu se duce așa grăbită? mormăi Beatrix, chiar când clopotele băteau pentru a douăsprezecea oară.

Bannor se târa pe scările în spirală, mai obosit decât fusese vreodată după o zi întreagă de luptă cu francezii. Inima îi bătea cu putere, îi zvâcneau genunchii și, oricât s-ar fi străduit, nu putea să scape de durerea sâcâitoare din umeri.

Fără îndoială, nu era deloc un mister de ce îl dureau genunchii. Își petrecuse ultimele două ore alergând de-a bușilea, în coate și în genunchi, pe gresia din sala cea mare, cu Meg, Margery și Colm cățărați cu rândul în spinarea lui, trăgându-l de păr, înfigându-și călcâiele mici și ascuțite în coastele lui și strigând: „Mai repede, tati, mai repede!" Dacă n-ar fi bătut chiar atunci clopotele, anunțând miezul nopții, i-ar fi surâs gândul de-a se ridica, de-a-l azvârli cât colo pe unul dintre nefericiții călăreți și de-a o lua la goană, ca să-și recapete libertatea.

Nu-i trebuise mult timp până să-și dea seama că avea să regrete că-i promisese lui Mary Margaret să facă întocmai ce îi ceruse. Copila nu era deloc o prințesă cu zulufi aurii, ci un tiran cu ochi albaștri pe lângă care chiar și hunul Attila părea cel mai blând stăpân din lume. După o singură zi în care ea adusese și distrusese diferite lucruri, înțelegea prea bine de ce mai toate păpușile ei erau fără cap sau fără mădulare.

Ciondănelile neîncetate dintre Kell și Edward îi răsunau necontenit în urechi. Ennis și Mary stătuseră toată ziua cu năsucurile cârne pe sus, încercând să-i arate că, la vârsta lor, de doisprezece, respectiv zece ani, erau prea mari și prea deștepți ca să se mai joace cu ei. Singurul care se bucurase cu adevărat de toate încercările disperate ale lui Bannor de a le intra în voie fusese Hammish, care era un copil foarte blând de felul lui. Îi plăcuse mai ales să se joace de-a războiul cu soldații pe care îi meșterise Bannor din mere verzi, în care înfipsese rămurele, drept mâini și picioare. Mă rog, până când îi trecuse prin cap să înfulece toată oștirea franceză. Bannor se cutremură la amintirea asta. Își petrecuse o oră întreagă ținându-i capul băiatului peste o latrină, în timp ce el icnea, dând afară tot ce mâncase. Măcar fusese scutit de limba ascuțită a lui Desmond. Băiatul făcuse haz de toate încercările lor de a-l convinge să intre în jocurile vesele. Bannor aruncase multe priviri furișe spre puștiul care stătea cățărat pe metereze, cu cioara pe umăr, holbându-se la ei ca un gargui înspăimântător.

Willow abia dacă fusese de văzut toată ziua. Bannor o zărise o singură dată în timpul acelei zile nesfârșite. Însă, înainte să apuce

să se ducă la ea, gemenii îl prinseseră de mâini, și Mary Margaret zbierase încă o poruncă, din toți plămânii ei micuți.

Când ajunse în capătul scărilor, deja căsca. Nu-și dorea decât să se prăbușească pe salteaua lui și să adoarmă de îndată. Cu toate că era un frig de-ți îngheța sângele în vene, nici măcar nu-i trecea prin minte să facă efortul de a mai aprinde focul. Nu era decât rareori chinuit de frig. Își petrecuse prea multe nopți dormind pe pământul tare, în cine știe ce codru din Franța, și trezindu-se acoperit cu o pătură de zăpadă. Deschise cu greutate ușa din turn, iar efortul îl secătui de ultimele rămășițe de putere. Mirosul iute de lemn ars îi umplu nările, uluindu-l la fel de mult ca trosnetul plăcut al focului aprins în șemineu. Căldura îl învăluia ca o mantie nevăzută. Vântul neobosit izbea acum în van, căci obloanele ce se zgâlțâiau fuseseră acoperite de draperiile de catifea vișinie atârnate la toate ferestrele ca să se împotrivească rafalelor înghețate.

În fața șemineului trona un covor făcut din piei de lup. Pe podeaua de lemn fuseseră presărate rămurele de cimbru și de mentă proaspătă. Pe masa de stejar nu se mai afla decât un joc de șah pe care piesele sculptate din lemn stăteau aranjate cu precizie soldățească, iar pergamentele fuseseră legate cu panglici și aranjate unul peste altul. Spărtura pe care o făcuseră copiii în peretele dinspre vest fusese acoperită cu o tapiserie țesută cu fire stacojii și aurii, pe care era înfățișat un cavaler care-și înclina capul ca să primească sărutul unei doamne, înainte să plece la război.

Bannor se frecă la ochi, neștiind dacă nu cumva, din cauza ostenelii, urcase scările spre o altă încăpere. Dar nu era așa. În fața lui se afla propria colecție de arme, care fuseseră atârnate cu grijă și cu dragoste pe zidul boltit de lângă ușă. Se duse spre ele, trecându-și absent mâna peste lama unei săbii de luptă care îi fusese dăruită chiar de rege când se întorsese triumfător din prizonieratul de la Calais.

Un scârțâit slab îl făcu să-și întoarcă privirea spre patul din stejar și piele care înlocuise culcușul lui micuț de paie. Salteaua groasă de pene era acoperită cu mai multe cuverturi, iar printre ele se ivi o femeie înveșmântată într-o rochie de catifea verde

tivită cu blană de nurcă. O femeie căreia buclele tunse scurt și zâmbetul sfielnic îi dădeau chipului ei în formă de inimă un farmec ștrengăresc căruia nu spera să-i poată rezista vreodată.

Când ea se îndreptă spre el, Bannor nu șovăi. Smulse uriașa sabie de luptă de pe zid, îndreptând-o spre inima ei, și mugi:

– Un pas să nu mai faci, doamnă, căci altfel te străpung.

Capitolul 18

Willow se holba uluită la Bannor, neștiind dacă să râdă ori să smulgă unul dintre scuturile de pe zid, ca să se apere. Sclipirea sălbatică din ochii lui îl făcea să pară chiar mai primejdios decât hotărârea întunecată ce se citea pe chipul lui.

Făcu, șovăitoare, un pas înainte. Bannor se dădu un pas înapoi, ca și cum lungimea de oțel a sabiei care îl despărțea de inima ei n-ar fi fost o pavăză prea strașnică.

– Ai hotărât că armistițiul nostru a luat sfârșit, domnul meu? întrebă ea blând, făcând încă un pas spre el.

– Nu, tu ai hotărât, răspunse el printre dinți. Când ai pus la cale capcana asta drăcească.

Ea făcu încă un pas, îndrăznind chiar să atingă ușor vârful sabiei lui.

– Dimpotrivă. Am venit aici ca să-mi pun armele la picioarele tale. De ce nu faci și tu la fel?

Bannor o privea încruntat pe sub genele negre, în timp ce ea își plimba mâna pe oțelul strălucitor, până la pumnul încleștat care îl ținea. Dacă nu i-ar fi simțit răsuflarea fierbinte în părul ei, ar fi putut să jure că și el era făcut din același metal neclintit. Cu toate acestea, degetele lui rigide se desfăcură de îndată la atingerea ei, lăsând-o să-l dezarmeze cu o ușurință neașteptată. Dar, înainte ca ea să arunce arma cea grea, Bannor i-o luă din mână și o puse la loc în suportul de pe zid.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că săbiile nu-s de ajuns ca să te oprească. Poate ar trebui să-l trimit pe preotul de la capelă după un crucifix şi o funie de usturoi.

Era aşa mohorât, că Willow nu-şi putu stăpâni râsul.

– N-o să fie nevoie. Pot să te asigur că sunt total inofensivă.

– Şi n-au fost astea chiar cuvintele şarpelui, înainte s-o convingă pe Eva să muşte din mărul acela frumos şi strălucitor?

Apoi Bannor se duse cu paşi mari la dulap şi deschise uşa. Rămase acolo câteva minute bune, scotocind prin el şi înjurând în şoaptă, astfel încât Willow avu destul răgaz să ia carafa de bere de pe poliţa de deasupra căminului, unde fusese pusă la încălzit. Iar când el trânti uşa dulapului şi se răsuci pe călcâie, ea îi întinse un pocal cu băutura de culoarea chihlimbarului, zâmbindu-i ispititor.

Încă neîncrezător, el luă totuşi darul din mâna ei, atingându-i uşor degetele, şi sorbi o înghiţitură lacomă, apoi o întrebă:

– De ce mai eşti aici?

– Mi-ai redat libertatea, numai să mi-o doresc. Ei bine, poate că nu o vreau.

El păşi către celălalt capăt al odăii, dând ocol mesei, ca aceasta să fie pavăză între ei.

– Şi care-ţi este dorinţa, doamna mea? Să-mi cucereşti până şi ultimul refugiu? Să nu-mi laşi nici un loc unde să pot scăpa de zâmbetul tău, de parfumul tău? De atingerea ta? adăugă cu glasul înmuiat, în timp ce mângâia panglica de catifea cu care era legat unul dintre pergamente.

Willow se simţea cotropită de o căldură ciudată.

– Poate că, dacă vei asculta ce am să-ţi spun, n-o să mai fii aşa doritor să scapi. Cred că ştiu pricina durerii tale, domnul meu. Şi cred că i-am găsit şi leacul.

El o privea bănuitor pe când ea se apropia de masă. Willow îşi adună tot curajul şi rosti dintr-o suflare:

– Ştiai că sunt căi prin care o femeie îl poate împiedica pe un bărbat s-o lase grea?

– Cum ar fi să-l oblige să-şi petreacă o zi întreagă împreună cu copiii lui?

Willow îi aruncă o căutătură înfuriată.

Bannor se trânti într-un jilţ, ridicându-şi picioarele pe masă şi oftând din greu, în semn că se declara învins.

–Ştiu că am auzit de şmecherii din astea, doar nu sunt un flăcău necopt. Dar ştiu şi că ar fi un păcat ca noi doi să ne dedăm la ele.

–De ce nu i-ar fi lui Dumnezeu pe plac aşa ceva? se încruntă Willow, nelămurită.

–Pentru că El a făcut căsătoria pentru zămislirea de copii, nu pentru plăcere.

Ştiind ce stătea scris în trecutul soţului ei, ea nu putu trece cu vederea aceste vorbe.

–Dar dacă un bărbat se hotărăşte să-şi caute plăcerea în afara patului marital? Ăsta nu e tot păcat?

Expresia de pe chipul lui Bannor era blândă şi nevinovată, de parcă ar fi fost un îngeraş.

–Păcatul trupesc e un păcat ce poate fi iertat, dar să împiedici zămislirea e unul capital.

–Încep să pricep de ce ai doisprezece copii, zise Willow, închizând ochii.

El bău şi berea ce mai rămăsese în pocal şi îşi feri privirea, ceea ce era destul de ciudat pentru un bărbat atât de deschis.

Willow măsura odaia cu pasul, prin faţa mesei, cufundată în gânduri.

–Dacă nu ne consumăm uniunea, nu putem să fim învinuiţi că pângărim patul conjugal.

–Continuă..., o îndemnă Bannor, ducând pocalul gol la buze.

–Astfel, o să rămânem fără păcat în faţa Domnului, sfârşi ea, punându-şi mâinile pe masă.

Bannor îşi drese glasul. Părea să-i vină tare greu să-şi aleagă cuvintele potrivite.

–Cred că nu părintelui Humphries i-ai cerut sfatul ca să ajungi la această concluzie.

–Nu chiar, răspunse Willow, căreia îi venise rândul să-şi ferească privirea. Dacă vrei să ştii, am fost la târfa satului.

Bannor ţâşni de pe scaun.

–Ai vorbit cu Netta?

Pentru o clipă, Willow ar fi putut să jure că el avea un aer mai vinovat decât al ei.

–Da, aşa am făcut. Şi tare primitoare a fost. Willow se aplecă peste masă, iar glasul îi coborî până la o şoaptă: De pildă, ştiai că un bărbat îi poate dărui plăcere unei femei fără ca el să aibă parte de aşa ceva? Nu, nu cred că ştiai, oftă ea cu tristețe, văzând că lui Bannor nu i se clinteşte nici măcar un muşchi de pe chip.

Lui însă începuseră să-i apară pete de roşeață pe gât.

–Nu-i potrivit ca soțul şi soția să vorbească aşa, pe față, în treburi din astea. Eu, cu siguranță, n-am făcut niciodată aşa ceva.

–Nici măcar cu Mary sau cu Margaret?

Numai gândul ăsta şi păru să-l îngrozească.

–Cu atât mai puțin cu Mary sau cu Margaret. Despre lucruri precum acesta n-ar trebui să se vorbească decât în şoapte neauzite. Şi, cum Willow continua să-l privească bănuitoare, adăugă: În întuneric. Sub cearşafuri. O atingere, un zâmbet, un suspin mulțumit ar trebui să fie mai mult decât de ajuns între un bărbat şi o femeie, mai spuse, fluturând uşor din mână.

Willow ridică din umeri, oftă şi se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să plece.

–Prea bine, domnul meu. Dorința mea a fost să te mulțumesc, nu să te supăr.

Dar, înainte să ajungă la uşă, Bannor se repezi:

–Şi ce te-a mai învățat femeia aceea?

Willow se întoarse încet, ascunzându-şi cu greu un zâmbet.

–Netta mi-a spus că nu vrea să mă copleşească încă de la început, aşa că mi-a dezvăluit numai una dintre şmecheriile ei.

Scotoci prin punga pe care o purta legată de fustă până scoase de acolo un bănuț strălucitor, pe care îl ridică spre Bannor, ca să-l vadă mai bine.

–*Un* şiling? întrebă el, ridicând mirat din sprâncene. Ce-ai de gând să faci cu el? Vrei să-l vâri în ureche, ca să-l faci să dispară?

–Nu fi nerod, chicoti Willow. Netta mi-a spus foarte limpede unde să pun bănuțul ăsta, ca tu să nu mă laşi grea. Şi sigur nu în ureche.

Bannor ridică uimit amândouă sprâncenele, căci Willow se așezase afectată pe marginea patului și se apucase să-și ridice fusta. În timp ce-și dădea la iveală gleznele fine, urmate de curbele line ale pulpelor, pocalul i se rostogoli dintre degete și lovi podeaua. Fu nevoită să se unduiască ușor, ca să-și ridice îndeajuns de mult fusta încât să-și dezvelească genunchii. Răsuflarea lui Bannor devenise deja șuierătoare.

Ea furișă spre el o privire sfioasă. El rămăsese cu privirea pierdută, fascinat de mișcarea ageră a degetelor ei în timp ce-și desfăcea picioarele și punea cu hotărâre moneda... între genunchi.

– Uite! zise ea, strângându-și genunchii. Netta a jurat că nici un bărbat n-a făcut niciodată să rodească pântecele unei femei cât timp aceasta ține un șiling între genunchi.

Bannor respiră atât de puternic, că părea să nu mai aibă nici un strop de aer în piept. În ochi îi juca o undă stăpânită de veselie.

– Netta asta trebuie să fie o femeie foarte înțeleaptă.

– Da, e! Mi-a spus că poți să-mi faci orice vrei, cât timp ai grijă să nu dai la o parte șilingul.

– Orice? Absolut orice?

Dacă Bannor ar fi fost un lup, atunci ar fi avut urechile ciulite. Se ridică și ocoli masa, făcând un semicerc pentru a se apropia de pat, ca un prădător; mișcarea îi ridică părul pe ceafă lui Willow.

– Orice lucru cu judecată, preciză ea, privindu-l agitată.

Agitația ei crescu și mai mult când el dispăru din raza vederii ei. Patul însă începu să scârțâie sub greutatea lui când se urcă și veni în genunchi lângă ea, afundându-se în salteaua de puf.

Șoapta lui răgușită îi gâdila urechile:

– Atunci, cred că n-o să fie nici un rău dacă fac asta.

Și-și băgă mâna în buclele de la ceafa ei, lăsându-i pielea înfiorată în voia mângâierilor buzelor sale. Willow nu-și putu stăpâni un geamăt, și toată tensiunea de care fusese cuprinsă o părăsi cu totul, lăsând-o moale precum una dintre păpușile de cârpă ale lui Mary Margaret.

Iar șilingul se lovi de pardoseală.

– Îmi pare rău, bâigui ea şi se apleacă să-l ridice, aruncându-i pe furiş o privire lui Bannor în vreme ce se aşeza la loc pe pat. Presimt că o să fie mult mai greu decât părea.

– Aşa şi sper, şopti el, în timp ce-i muşca uşor lobul urechii.

Willow se chinuia să-şi țină ochii şi genunchii cât mai strânşi, pe măsură ce buzele lui îi alunecau pe pufuşorul de la tâmple, pe pomeții netezi, pe curba vulnerabilă a maxilarului ei, ajungând în cele din urmă să se cuibărească pe gâtul ei, unde pulsul îi bătea nebuneşte.

Dorința lui Willow era stârnită de fiorii minunați pe care îi dădea gura lui pe pielea ei. Îşi întoarse capul, căutând orbeşte să-l simtă şi ea pe el. Bannor însă se mulțumi să-i sărute amândouă colțurile gurii, atingându-le uşurel cu limba pe care ea tânjea s-o tragă adânc în ea. Îi apăsa uşor umerii cu mâinile, ținând-o prizonieră în timp ce o supunea acestui dulce chin; în cele din urmă, mâinile lui începură să alunece tot mai în jos, să-i mângâie marginea proeminentă a claviculei, după care se strecurară în corsajul rochiei pe care o purta.

Willow deschise ochii.

– Ce faci? întrebă ea, înspăimântată şi, în acelaşi timp, ațâțată de coborârea de neoprit a acelor mâini.

– Doar ce mi-ai permis, doamna mea, şopti el. Totul. Absolut totul.

Şi se aplecă peste umărul ei, lipindu-şi obrazul de al ei. Willow era îmbătată de o dorință primitivă, a cărei flacără era ațâțată de gâdilatul senzual al perilor din barba lui, de izul pătrunzător de bere din răsuflarea lui, de bătăile nebuneşti ale inimii lui, pe care le simțea în trupul său. Inimile amândurora părură a se opri când Bannor îi lăsă încet în jos corsajul, dezgolindu-i trupul până în talie.

Willow nu fusese nicicum pregătită pentru flacăra de gheață care îi înfierbântă pielea când sânii ei se ițiră pentru prima dată în lumina focului, iar privirea lui îi întâlni pentru întâia oară corpul gol.

Şi rămase aşa o veşnicie, părând că nu vrea decât s-o privească, să-şi îndestuleze ochii lacomi. În cele din urmă, îi cuprinse sânii

în palme, ca şi cum ar fi fost cele mai preţioase comori din lume. Le mângâie sfârcurile tari cu vârfurile degetelor, în timp ce geamătul lui de plăcere se împletea cu suspinul ei încântat. Willow ar fi vrut să închidă ochii, însă nu-şi putea dezlipi privirea de la degetele bătătorite ale lui Bannor, care o trăgeau cu blândeţe, dar ferm, de sfârcurile umflate. Un scâncet plin de lăcomie îi scăpă din piept. Îşi strânse şi mai tare picioarele, nu ca să ţină mai bine şilingul, ci într-o încercare zadarnică de a-şi alina înţepătura dulce cuibărită între ele. Era aceeaşi străfulgerare pe care o simţise în vintre prima dată când ochii lor se întâlniseră, o flacără albă care se ducea tot mai în jos şi se făcea tot mai fierbinte cu fiecare mângâiere pricepută a degetelor lui Bannor, ameninţând să pârjolească totul în calea ei.

Willow nu mai putea îndura sărutările lui înflăcărate, aşa că-şi apăsă mâinile mici peste ale lui, modelându-şi sânii cu amândouă perechile de mâini. Nici nu-i trecea prin cap că el avea să-i ia rugămintea nerostită drept o invitaţie de a-şi retrage palmele de sub ale ei şi de a i le strecura sub fustă. Nici măcar când mâna lui începu să-i urce uşor pe coapse, nu-şi închipui că el avea să fie atât de îndrăzneţ încât să vrea să-i aline chiar el înţepătura din vintre. Iar asta nu făcu decât să mărească şi mai mult uluirea când el îşi trecu degetul arătător prin cârlionţii mătăsoşi ai părului ei de jos. Şi se cutremură până în străfundul fiinţei ei când el îşi vârî degetul în crăpătura zvâcnindă dintre picioarele ei, afundându-se în ea cât de mult putea.

– Şilingul, Willow, îi aminti el, cu un glas în care se simţea aceeaşi nerăbdare pe care o emana şi ea. Nu uita de şiling!

Era o caznă greu de îndurat să-şi strângă picioarele laolaltă când instinctul o implora să le desfacă, poftindu-l să-şi afunde degetele în mierea caldă ce se scurgea din inima ei de femeie.

Poate că şilingul îl împiedica să ajungă în cupa aceea care se revărsa, dar n-avea cum să-l împiedice să atingă tăciunele strălucitor cuibărit între cârlionţii umezi, pe care îl frecă până ajunse o flacără albă, fără să facă altceva decât să-şi răsucească degetele cu îndemânare. Willow se zvârcolea, dar n-avea scăpare de nebunia dulce care-i dansa în pântece. Se agăţă de braţul lui

când plăcerea începu să se reverse din ea, ajungând pe culme într-un extaz atât de puternic şi de profund, că nici măcar nu auzi nici propriile gemete, nici clinchetul muzical al şilingului ce se rostogolea pe podea. Mâna lui Bannor alunecă mai jos, prinzând-o atât de puternic, că nu-i mai rămânea altceva decât să se lase dusă pe culmi de încă un val de plăcere. Încă era scuturată de fiori de încântare când el o luă strâns în brațe, îngropându-şi buzele în părul ei.

– O, Doamne, gemu ea, încă răsuflând cu greutate. Eu n-am... niciodată... N-am visat niciodată... Şi îşi acoperi sânii grei cu corsajul rochiei, răsucindu-se spre el şi privindu-l urât. Pungaş nenorocit ce eşti! Ştiai că poți să-i oferi plăcere unei femei fără să-ți găseşti şi tu plăcerea!

– Doamna mea, să-ți fac ție pe plac a fost una dintre cele mai mari plăceri pe care le-am cunoscut vreodată, răspunse el zâmbindu-i ştrengăreşte, în timp ce-i dădea la o parte de pe față o şuviță jilavă de sudoare.

La auzul acestei mărturisiri galante, Willow simți că i se topeşte inima. Îşi apăsă buzele pe ale lui, sărutându-l cu patimă nebună. În cele din urmă, când el reuşi să se desprindă de ea, glasul îi era de-a dreptul sugrumat când spuse:

– Willow, nu trebuie să uiți de şiling. Mai trebuie să faci ceva să fii sigură că izbândeşte.

Ea îl privi nelămurită, încă îmbătată de forța blândă a sărutului lui.

– Ce anume?

– Pleacă! spuse el cu glas ferm.

– Să plec?

– Da, pleacă! Acum! În clipa asta.

Şi, înainte să-şi poată aduna mințile sau măcar şilingul, Bannor o trase jos din pat şi o săltă în picioare. O ajută să-şi pună la loc rochia, cu aceeaşi detaşare cu care şi-ar fi îmbrăcat unul dintre copii, după care o împinse spre uşă. Acolo o mai sărută o dată, un sărut pătimaş şi apăsat, care o făcu să se clatine pe picioare, după care o împinse afară şi-i închise uşa în nas.

Însă, înainte ca ea să înceapă să coboare scările, clătinându-se, uşa se deschise din nou.

– Willow!

– Hmm? murmură ea, dăruindu-i un zâmbet visător.

Bannor se sprijini de cadrul uşii, cu părul în neorânduială şi cu ochii grei, umbriţi de gene lungi, care îl făceau să arate la fel de delicios de desfrânat ca satirul care crezuse ea cândva că era.

– Întoarce-te mâine-noapte! Am şi eu câteva şmecherii să-ţi arăt.

Capitolul 19

Cu pelerina înfăşurată strâns în jurul trupului, Willow străbătea grăbită curtea; spera să treacă podul mobil înainte ca soldatul de gardă să se trezească din moţăială. Totuşi, în ciuda grabei, nu se putu împiedica să arunce o privire spre turnul lui Bannor, zâmbind, căci şi-l închipuia lungit pe salteaua de puf, cu părul răvăşit şi cu pielea păstrând încă aroma somnului. Spera ca tăciunii focului pe care îl aprinsese ea să mai mocnească atunci când avea să se trezească – o amintire tăcută a ceea ce se petrecuse între ei cu doar câteva ore în urmă.

– Stăpână! Stăpână!

Willow îşi duse mâna la inima care-i sărise din piept la vederea Fionei, care se iţise brusc din ceaţa dimineţii.

– Doamne, Dumnezeule, Fiona, am crezut că eşti un strigoi.

Fără îndoială, bătrâna chiar părea o fantomă. În ciuda frigului dimineţii, n-avea pe ea decât un şal peticit înnodat peste rochia albă. Cocul ei, de obicei bine strâns, îi era acum desfăcut, şi părul îi atârna în şuviţe lungi pe faţă. Willow n-o văzuse niciodată atât de ostenită pe biata femeie.

– Iertăciune, stăpână! Te-am zărit din odaia copiilor şi m-am gândit că trebuie să mă grăbesc ca să te prind. Mags are colici şi drăguţa asta de Peg aproape că n-a dormit toată noaptea. Cum începea şi ea, biata, să închidă ochişorii, Mags se trezea urlând

și uite așa se apucau amândouă să zbiere, mititelele. Fiona îi întinse coșul pe care îl purta pe brațul descărnat, zicând: Speram că n-o să te deranjeze să ai un pic grijă de biata fetiță.

Willow făcu fără să vrea un pas înapoi.

– Fiona, chiar nu cred...

– Aș ruga-o eu pe o slujitoare, dar nici una nu-i prea blândă cu micuțele.

Bătrânei îi tremura buza și arăta așa de sfârșită, că Willow se temu că avea să izbucnească și ea în lacrimi.

– Prea bine, oftă ea, dă-mi-o mie! Doar nu se poate spune că n-am mai ținut în brațe nici un bebeluș până acum, mai adăugă, în timp ce-și punea coșul pe braț.

– Domnul să te binecuvânteze, stăpână!

În clipa aceea, țipătul celeilalte copile sfâșie liniștea dimineții, iar zâmbetul știrb al Fionei se preschimbă într-o strâmbătură. Bătrâna mormăi ceva în barbă și se întoarse grăbită în castel, lăsând-o pe Willow singură cu noua ei povară.

Se apucase să tragă mai bine acoperământul coșului, dar un simțământ ciudat o făcu să-i dea puțin marginile la o parte ca să arunce o privire la fața copilului. Se aștepta ca bebelușul să doarmă, nu să se uite la ea cu ochii mari și plini de o curiozitate la fel de intensă ca a ei.

– Salutare! murmură ea, zăpăcită de privirea neclintită a copilei.

Obrăjorii rozalii ai lui Peg se făcuseră mai dolofani. Fețișoara ei nu mai era boțită, ci mai degrabă bucălată, căci nu mai semăna cu o babă, ci cu o zânișoară veselă. Pe căpșorul care cu doar două săptămâni înainte fusese lipsit de păr creștea acum un pufușor blond și ondulat. Willow nu putu rezista ispitei de a-și trece degetele prin el.

Fetița scoase un gângurit atât de vesel și de molipsitor, că, spre mirarea ei, Willow izbucni și ea în râs.

– Tare simpatică mai ești! zise ea, ciupind-o blând pe micuță de năsucul cârn.

Fetița se zbătu să-și scoată pumnișorul din scutece și o apucă de deget pe Willow. În timp ce admira fețișoara ca o lună

plină a fetiței, Willow fu cuprinsă pe neașteptate de o tandrețe dulce-amară. Nu avea în brațe un copil oarecare. Era odrasla lui Bannor. Un copil pe care el îl zămislise cu o femeie fără nume, fără chip, o femeie care cunoscuse toată dorința lui, nu doar o fărâmă chinuitoare din ea. În cele din urmă, acoperi la loc cu păturica brațul dolofan al fetiței și trase acoperământul coșului, ca s-o țină la adăpost de vânt. Cândva, lui Willow îi fusese milă de mama copilului, însă acum, în timp ce se îndrepta spre podul mobil, cu coșul ținut strâns la piept, se temea că începea s-o pizmuiască.

Când Netta deschise ușa și le observă pe Willow și pe micuța Peg în pragul ei, se făcu albă la față, ca și cum ar fi văzut un strigoi. Rămase o vreme cu ochii ațintiți asupra coșului, după care o fulgeră cu privirea pe Willow.

– Dacă n-am vrut să primesc borcanele tale cu miere și lumânările frumoase, nu știu de ce ți-ai închipuit că aș vrea *așa ceva*.

Willow se aștepta ca Netta să-i trântească ușa în nas, dar femeia nu făcu decât să se răsucească pe călcâie și să intre înapoi în colibă, lăsând ușa deschisă. Nu era chiar o invitație, dar Willow hotărî să se poarte ca și cum ar fi fost. Își băgă capul înăuntru și o zări pe Netta în picioare, nemișcată, cu spatele la ușă. Își ținea brațele încrucișate în jurul trupului, ca și cum numai faptul că ieșise în prag o făcuse să înghețe până în măduva oaselor. Avea părul în neorânduială și era desculță, însă patul îi era gol.

– Sper să nu te superi că am luat și copilul, zise Willow cu glas vesel, băgând și coșulețul pe ușă. Fiona m-a rugat să mă ocup, cât se îngrijește de alt bebeluș al lui Bannor.

– Pune-o pe vatră! îi porunci Netta fără să se întoarcă. Așa, n-o să răcească.

Willow puse cu grijă coșulețul pe pietrele calde, după care își scoase pelerina și se așeză pe un scaun.

– Cum de-ai ghicit că e fetiță?

Netta ridică din umerii firavi.

– Băiat, fată, ce mai contează, nu? Pe toți îi așteaptă aceeași soartă de trudă și de supărări.

– Bannor n-ar face asta, în nici un caz, zise Willow chicotind. I-or fi punând copiii răbdarea la grea încercare, dar pun rămășag că ar fi în stare să-și dea și viața ca să-i știe fericiți.

Netta se întoarse în sfârșit spre ea, cu un zâmbet amar pe față.

– Atunci, copila asta ar trebui să se creadă binecuvântată că are un tată atât de bun.

– Așa-i, răspunse Willow cu glas pierdut, cu gândul la propriul ei tată. Chiar ar trebui.

– De ce face zgomotele astea? întrebă Netta, cu o expresie ciudat de înflăcărată. O doare ceva? Îi e foame?

– Mai degrabă e plictisită.

Și Willow întinse un picior și începu să legene cu el coșulețul, un lucru pe care îl învățase la perfecție pe când se ocupa în același timp de toate odraslele lui Blanche. Curând, scâncetelor supărate ale fetiței le luă locul un gângurit fericit; se zbătu până-și dădu păturica la o parte și începu să se joace cu degețelele de la picioare.

Agitația Nettei păru și ea să se domolească. Se așeză în sfârșit pe marginea patului, privind-o pe Willow cu o curiozitate amestecată cu îngrijorare.

– Să fiu sinceră, nu credeam că o să mai vii iar la ușa mea.

– De ce nu? Șmecheria cu șilingul a fost o adevărată izbândă.

Netta făcu ochii mari.

– Da? Credeam că o să te dea afară din odaia lui, prăpădindu-se de râs.

Willow încremeni câteva clipe, dar apoi întrebă încet:

– De ce ai crezut asta?

Netta își mușcă buzele. Își dăduse seama prea târziu că o luase gura pe dinainte. Iar felul în care ridică din umeri acum nu mai era la fel de nepăsător ca de obicei.

– Stăpână, n-a fost decât o poznă mititică. O glumă nevinovată.

– Și bănuiesc că nevinovăția mea era de râs. Sau poate neștiința? Ai răspândit vorba prin sat despre vizita mea, ca să știe și robii lui Bannor că mireasa stăpânului lor e pe atât de proastă pe cât e de nebună?

Willow nici măcar nu se putea gândi că era posibil ca Bannor să fi râs, la rându-i, de ea. Că îmbrățișarea lor plină de tandrețe nu fusese pentru el nimic altceva decât nebunia unei fecioare. Se ridică brusc de pe scaun, își smulse pelerina și se înfășură la loc în ea.

Se străduia din greu ca glasul să-i pară liniștit și să nu-i tremure mâinile în clipa când scoase o pungă de catifea din mânecă și o aruncă pe pat.

– Sper ca asta să-ți fie o răsplată îndeajuns de mare pentru toți bănuții pe care poate i-ai ratat cât timp ți-ai pierdut vremea cu proasta satului.

Se îndreptă spre ușă, dar Netta sări din pat pe urmele ei.

– Care o să-mi fie pedeapsa pentru că mi-am bătut joc de marea doamnă de la Elsinore? O să mă tăvălești prin smoală și prin pene? O să mă izgonești din sat? O să mă omori cu pietre?

Deși femeia rostise aceste cuvinte cu trufie prefăcută, Willow simți teama din ele.

Șovăi, cu o mână pe clanța ușii. Fusese atâta vreme lipsită de puteri, că nici nu-i trecuse prin cap că acum avea autoritatea să guste din ceva atât de meschin și de dulce ca răzbunarea. Își amintea de toate momentele când Stefan și Reanna își bătuseră joc cu cruzime de ea, de toate momentele când Blanche o pedepsise pentru cine știe ce jignire închipuită, de toate momentele când tatăl ei își întorsese capul ca să nu-i vadă privirea rugătoare.

O măsură pe Netta cu o privire rece, lipsită de expresie.

– N-ar fi cinstit să te pedepsesc pe tine pentru prostia mea, nu-i așa?

Și ieși din colibă fără să se mai sinchisească să-și tragă gluga pe cap. Era încă devreme și, când venise, nu întâlnise decât o mână de oameni care o măsuraseră curioși cu privirea, iar ea le răspunsese cu o căutătură mândră. Se afla deja la jumătatea dealului care ducea la castel, când își dădu seama, înghețată de spaimă, că o uitase pe Peg.

Se răsuci pe călcâie și o luă la goană pe ulițele bătute de vânt, cu pelerina fluturând. Pe când dădea colțul spre casa Nettei, un țipăt ascuțit de copil sfâșie aerul. Lui Willow i se păru cel mai

îngrozitor sunet pe care-l auzise vreodată, până când se opri la fel de brusc precum începuse. Ușa colibei rămăsese deschisă. Willow se repezi înăuntru fără să se mai obosească să bată, iar spaima i se preschimbă în panică la vederea coșulețului gol de pe vatră. Dacă nu i s-ar fi oprit inima în loc o clipă, încetând să-i mai bubuie în urechi, nici n-ar fi auzit melodia cântată încet, în falset. Abia atunci se întoarse și o zări pe Netta așezată pe pat, cu ochii la ghemotocul acoperit cu păturică pe care îl avea în brațe. Era un ghemotoc ce se zbuciuma, gângurea și în cele din urmă scoase un râgâit demn mai degrabă de un strașnic băutor de bere.

Netta înălță capul, oferindu-i lui Willow un zâmbet la fel de irezistibil ca al lui Peg.

–Cred că mă place. S-a liniștit de îndată ce am început să-i cânt.

Willow se clătină și se prăbuși pe scaun, ștergându-și fruntea cu mâneca.

–Mă bucur să văd că voi două vă înțelegeți așa bine. După ce-mi recapăt răsuflarea, poate o să cântăm toate împreună un cântecel.

Netta își luă ochii de la chipul copilului, și zâmbetul i se șterse de pe față în timp ce se ridica să-i dea fetița lui Willow.

–Iertăciune, stăpână. Am uitat cine sunt. N-ar fi trebuit să o ating cu mâinile astea.

Willow scrută o clipă cu privirea fața îndurerată a femeii, apoi îi făcu semn să păstreze copila.

–De ce nu? Ai mâini curate și puternice, nu? Ai grijă doar să-i ții una sub cap și pe cealaltă pe funduleț, că altfel o să cadă ca o lance ruptă.

Netta șovăi o clipă, după care lipi din nou fetița de pieptul ei. Apoi, când ridică iar ochii, expresia bănuitoare pe care încă o mai avea fusese înlocuită aproape cu totul de o admirație sfioasă.

–Am cunoscut multe doamne la viața mea, dar nici una nu merita să fie numită astfel. Dacă mai vrei, o să te învăț tot ce dorești să știi despre cum să-i faci pe plac neprețuitului tău Lord Bannor.

Pe chipul lui Willow apăru un zâmbet meditativ.
– Totul. Vreau să ştiu totul.

Până spre amiază, ceaţa se risipise în jos pe râu, iar locuitorii de la Elsinore, care puteau de-acum să spere că după-amiaza avea să fie răcoroasă, dar însorită, începură să se reverse din castel, dornici să se bucure de orice clipă de libertate pe care o puteau smulge, înainte ca zăpezile să-i întemniţeze între zidurile înalte de piatră până când primăvara avea să se întoarcă. Curtea răsuna de râsete ascuţite şi de tropăitul copiilor care alergau de colo-colo, în timp ce de pe terenul de antrenamente răzbeau zgomotele luptelor prefăcute. Până şi spălătoresele îşi scoseseră la soare albiile din spălătoria întunecată şi acum îşi mişcau de zor braţele zdravene, în tip ce-şi aruncau glume şi bârfeau de zor.

Willow, Beatrix şi Mary Margaret se duseseră pe pajiştea de lângă terenul de lupte, târând după ele o momâie umplută cu paie. Willow ştia că hotărârea de a ceda rugăminţilor neîncetate ale lui Mary Margaret de a o învăţa să tragă cu arcul nu era, probabil, cea mai înţeleaptă din viaţa ei, dar măcar avea s-o ajute să îndure ceasurile nesfârşite care o despărţeau de miezul nopţii. La gândul ăsta, fu străbătută de un fior dulce de nerăbdare. Mulţumită învăţăturilor generoase pe care i le oferise Netta, în noaptea aceasta avea să se ducă în odaia soţului ei înarmată cu mult mai mult decât un zâmbet şi un bănuţ.

– Te-ai înroşit.

Willow tresări, trezită din visare de acuzaţia surorii sale vitrege.

– Ba nu, m-am încălzit de la soare.

– Poate de la căldura viselor cu ochii deschişi, pufni neîncrezătoare Beatrix, scoţând aburi în aerul rece, după care se aplecă spre ea şi-i şopti: Sau poate de la fierbinţeala viselor care ţi s-au împlinit deja, dacă mă iau după ora târzie la care te-ai băgat în pat azi-noapte.

Willow o privi urât. Erau destule neajunsuri când dormeai cu o soră vitregă băgăcioasă. Mai ales cu una care o cunoştea atât de bine.

În timp ce Beatrix lega momâia de un copac, Willow o puse pe Mary Margaret să se urce pe o mică ridicătură de pământ. Arcul fetiței era chiar mai mic decât al lui Desmond, iar săgețile împănate nu erau mult mai mari decât niște frigărui. Willow îngenunche lângă ea, rugându-se ca singura urmare a faptului că o învăța pe copilă să tragă cu arcul să fie doar ca păpușile fără cap și mădulare să se aleagă și cu niște găuri făcute de săgeți.

– Pe mama a lovit-o o săgeată și s-a dus în cer, o anunță Mary Margaret pe Willow în vreme ce ea prindea unul dintre șanțuri și încerca să-i aranjeze degetele micuțe pe coarda arcului.

– Și mama mea s-a dus în cer, o informă Willow.

– A fost lovită de o săgeată?

– Nu, s-a îmbolnăvit rău când m-am născut eu, o lămuri Willow, cu obrazul lipit de al ei și ținându-i fetiței mâna nemișcată cu propria ei mână. Poate că mamele noastre ne zâmbesc acum de acolo, de sus.

– Ori se chircesc de spaimă, șopti Beatrix, cu ochii la vârful ucigător al săgeții.

Sigură că o făcuse pe fetiță să țină mâna ferm pe arc, Willow se dădu câțiva pași înapoi și făcu un semn din cap spre momâia de paie.

– Îi vezi inima roșie vopsită pe piept? Vreau să ținteşti drept spre ea. Poți?

Mary Margaret încuviință din cap. Își miji ochii, mândră, și încordă arcul. Willow își ținu răsuflarea, așteptând să audă zbârnâitul grăitor.

– Dar dacă o săgetez în cap? întrebă deodată Mary Margaret, mișcând totodată arcul.

Beatrix se feri, dar Willow se îndreptă spre copilă și-i luă cu blândețe arma din mână.

– Regula numărul unu, spiridușule: nu-ți iei niciodată ochii de la țintă!

– Uite, șopti Beatrix, dându-și o frunză uscată din păr în vreme ce scruta cu privirea terenul de antrenament. Uite-l pe Lord Bannor!

– Unde?

Willow se răsuci ca o furtună, uitând că avea arcul în mână. La început, crezu că sora ei vitregă râdea iar de ea, dar n-avea cum să confunde silueta nobilă a bărbatului care păşea de-a lungul gardului împreună cu Sir Hollis. Era cu un cap şi jumătate mai înalt decât tovarăşul lui şi decât ceilalţi bărbaţi de pe câmp. Îşi înclina capul spre Sir Hollis, şi soarele îi strălucea în păr, făcându-l să lucească precum pana corbului. Kell şi Edward îl urmau ca nişte căţeluşi, clătinându-şi capetele, unul blond, celălalt brunet, într-o imitaţie ciudată a celor doi bărbaţi. Bannor se opri brusc pentru a inspecta armura unui cavaler, şi Edward se lovi de piciorul lui, făcându-şi tatăl să-i arunce o privire exasperată.

Willow ar fi putut crede că Bannor era mult prea prins ca s-o observe, dacă n-ar fi fost privirea lui furişată spre ea şi zâmbetul lui uluitor.

Într-un final, auzi zbârnâitul pe care îl aştepta. Săgeata plecă din arc, străbătând pajiştea şi trecând peste gard, într-un arc de cerc perfect. Nici nu putea să se mişte, îngheţată de spaimă, când Mary Margaret o trase de mânecă.

– Willow, l-ai săgetat pe tata! O să se ducă şi el în cer?

Capitolul 20

Ultimul lucru pe care se aştepta Willow ca Bannor să-l facă era să-şi smulgă săgeata din umăr, să-i arunce ei o privire uluită, după care să o arunce peste umăr, fără ca măcar să se oprească. Cu siguranţă, îşi zise ea, aveau să mai treacă doar câteva clipe până să se prăbuşească în balta făcută de propriul sânge.

În cele din urmă reuşi să iasă din starea de nemişcare disperată, îşi ridică fustele şi o luă la fugă pe pajişte, sărind peste gard într-un mod lipsit complet de graţie, şi i se aruncă în braţe, îngropându-l într-o avalanşă de vorbe rostite pe nerăsuflate:

– O, Bannor, o să mă poţi oare ierta vreodată? Am uitat că aveam arcul în mână pentru că te-am văzut, şi tu îmi zâmbeai,

și eu tocmai o certasem pe Mary Margaret pentru că-și luase ochii de la țintă, și n-am vrut să te săgetez, jur că n-am vrut!

El o luă de umeri, ținând-o dreaptă.

– Săgeata *ta* a fost? Credeam că iar a tras aiurea vreunul dintre paji.

– Grăbește-te, domnul meu! zise ea și îl trase de braț. Trebuie să te așezi, înainte să leșini!

– Dar n-am nimic, protestă el, aruncându-i o privire uluită lui Hollis.

– Sigur că nu! Durerea și pierderea de sânge îți împiedică judecata.

Și Willow îi înlănțui gâtul cu brațele, încercând să-l tragă în jos. Ciorovăiala lor începea să atragă privirile curioase ale oamenilor lui Bannor.

– Bine, bine! strigă el, lăsându-se în genunchi în iarba ce creștea prin nisip. Nu-i nevoie să mă sugrumi. Mă las singur.

În timp ce mulțimea se aduna în jurul lor, Willow îi puse capul în poala ei și începu să-i mângâie blând părul.

– Așa. Nu-i mai bine?

– Chiar cred că este, șopti el, cuibărindu-se și mai bine la sânul ei.

Hollis ridică ochii spre cer, exasperat.

– Doamna mea, credeți-mă că nu aveți de ce să vă speriați. Lord Bannor a îndurat altele mult mai rele de la...

Dar Bannor își drese glasul, tăindu-i vorba:

– Poate că Lady Willow are dreptate, zise el, închizând ochii. Încep să mă simt puțin amețit.

Bannor începea să mai simtă și alte lucruri, cele mai multe avându-și izvorul în vintrele lui. Nici măcar nu visase vreodată că i-ar putea lăsa pe oamenii lui să-l vadă întins la pământ cât era de lung, cu capul în poala unei femei. Însă șoaptele fără cuvinte ale lui Willow erau precum cântecul obsedant al unei sirene, dulce și totodată ademenitor. Nu era deloc străin de darurile femeilor. Luase parte cu lăcomie la numeroasele plăceri pe care i le oferiseră. Dar nu-și îngăduise niciodată să se bucure

de alinările lor, căci considerase alinarea pe care i-ar fi putut-o da ele drept o slăbiciune pe care nu şi-o putea permite.

– Ce i s-a întâmplat?

Glasul fără inflexiuni al lui Desmond sfâşie pânza mătăsoasă pe care o ţesuse Willow în jurul lui.

– Willow l-a săgetat. Se duce în cer.

Bannor deschise un ochi, văzând că fiica lui stătea în picioare în faţa lui, cu părul blond aureolat de soare.

– O să-ţi fie dor de mine, drăguţo, dacă mor?

Mary Margaret se gândi un minut, apoi ridică din umeri.

– Cred că nu. Nu poate fi mult mai departe decât Franţa.

– Din partea mea, poate să se ducă drept în iad.

Willow icni, iar Bannor deschise amândoi ochii, uitându-se la Desmond care îl privea sfidător. Kell şi Edward îşi duseră mâna la gură, ca să-şi înăbuşe chicotul uluit. Bărbaţii adunaţi în jurul lui începură să se foiască şi să schimbe priviri neliniştite, aşteptând explozia de furie a stăpânului lor.

Bannor însă scoase un suspin slab.

– Îmi pare tare rău că te dezamăgesc, băiete, dar acum nu o să mă duc altundeva decât în pat.

– Poţi să mergi, domnul meu? întrebă Willow, aruncându-i lui Desmond o privire fioroasă. Sau vrei ca oamenii tăi să-ţi aducă o litieră?

– Cred că pot să merg, răspunse Bannor clipind cu genele lui lungi şi dese. Cu ajutorul tău.

Ea îşi strecură umerii înguşti pe sub ai lui, ajutându-l să se ridice. În vreme ce ei se îndreptau cu paşi clătinaţi spre castel, Sir Darrin îi ridică de pe jos coiful, scărpinându-şi capul cărunt.

– Mare ciudăţenie. Lord Bannor n-a avut deloc nevoie de ajutor când a scăpat din împresurarea de la Poitiers, cu douăsprezece săgeţi înfipte în spate.

– Sau când a scăpat din temniţele de la Calais, după ce l-au înfometat şi l-au supus la cazne până mai să-l omoare, adăugă unul dintre tovarăşii lui.

– Sper din toată inima să nu înceapă să-l lase puterile, zise Sir Darrin.

Hollis îşi băgă capul între cei doi bărbaţi.

–Atâta timp cât Lady Willow e în preajmă, nu aveţi de ce să vă zbuciumaţi din cauza asta.

Willow îl ţinea strâns de mijloc pe Bannor în vreme ce-l ducea pe coridoarele largi ale castelului, strigând din răsputeri porunci care le făceau pe servitoarele nedumerite şi pe paji să o ia la goană după bandaje, apă fierbinte şi o grămadă de ierburi de leac.

Urcau scările în spirală, când, aruncând o privire spre Bannor, observă că el o privea ciudat.

–Ce este, domnul meu?

–Nu-mi vine să cred că am avut impresia că ai o gură mică.

Poate că Willow l-ar fi dojenit pentru o asemenea glumă, dacă el nu şi-ar fi dus deodată mâna la umăr, gemând sfâşietor. Abia după ce-l puse în pat, Willow îndrăzni să-l lase singur îndeajuns încât să ia lucrurile pe care le ceruse de la slujitoarele care se îmbulzeau în faţa uşii.

Bannor stătea sprijinit de perne, în vreme ce Willow punea pe o bancă de lângă pat bandajele, un lighean cu apă fierbinte şi un castron cu ierburi proaspete.

–Să ştii că Desmond nu crede ce-a spus, zise ea, fără să se uite la el.

–Ba bine că nu! pufni Bannor. Flăcăul nu mă are la inimă.

Willow clătină din cap, pe când zdrobea puţin măghiran şi-l arunca în apă.

–Dacă nu te-ar avea la inimă, ar fi nepăsător, nu furios pe tine.

Bannor înălţă capul ca s-o privească scrutător.

–Cum de ştii atât de multe despre băiatul ăla rebel al meu?

Ea părea foarte atentă să rupă bandajele în fâşii subţiri şi să le înmoaie pe jumătate dintre ele în apă.

–Pentru că a fost o vreme în viaţa mea când aş fi făcut orice ca să-l determin pe tatăl meu să mă vadă şi pe mine. Chiar şi să-i spun să se ducă în iad. Apoi adăugă, privindu-l ironică pe Bannor: Ori să cer cu cerbicie să mă mărit cu un bărbat pe care nu l-am văzut în viaţa mea.

Pe chipul lui Bannor trecu o umbră.

– O răzmeriță pe care, fără îndoială, ai avut un prilej tare bun s-o regreți.

În loc să-i răspundă, Willow se mulțumi să spună blând:

– Hai să ne uităm la rana asta, bine?

Bannor tresări când ea îi îndepărtă încetişor mâna de la umăr. Willow se încruntă mirată când îşi trecu degetele peste cămaşa sa, care nu avea nici o gaură. Se uită apoi la celălalt umăr, unde se vedea, într-adevăr, o gaură micuță în cămaşă. Bannor îşi duse de îndată mâna în partea aceea.

– Cred că a fost o durere-fantomă. Este o senzație tare nesuferită.

– Chiar aşa, tare nesuferită, murmură Willow, privindu-l cu ochi mijiți.

Pielea lui arsă de soare nu trăda nici cea mai mică urmă de paloare. Îi trase cămaşa de pe umăr mai puțin grijulie decât fusese până atunci, însă tandrețea şi remuşcările năvăliră iar peste ea la vederea rănii care se ițea pe pielea lui netedă. Aşa că stoarse una dintre feşe şi începu să şteargă rana, îndepărtând cu blândețe o dâră subțire de sânge, văitându-se:

– O, Bannor, n-ar fi trebuit să fiu atât de neatentă! O să mă poți ierta vreodată?

– Din fericire pentru tine, n-am putut purta niciodată ranchiună cuiva, zise el oftând din greu.

Willow se străduia să-i tragă cămaşa mai în jos, dar țesătura groasă n-o lăsa.

– Cred că o să-ți pot îngriji mai bine rana dacă scoatem cămaşa asta, zise ea şi, fără să mai aştepte ca el să se învoiască, se apucă să-i tragă veşmântul peste cap.

– S-ar putea să nu fie cea mai bună idee, mormăi Bannor, cu capul băgat cu totul în cămaşă.

Era însă prea târziu. Veşmântul era acum cu totul în mâinile lui Willow, care rămăsese cu privirea ațintită la pieptul lui puternic. Dumnezeu făurise o minunăție din muşchii puternici şi din cârlionții de păr negru. Iar omul făcuse tot ce-i stătea în putere ca să nimicească această minune.

Atunci, în turn, când îl privise pe furiş, lumina tremurătoare a lumânărilor o împiedicase să vadă cea mai îngrozitoare dintre tainele sale. Fără să poată scoate o vorbă, Willow întinse o mână tremurătoare şi-şi trecu degetele peste cicatricea zimțată care începea în capul pieptului şi se sfârşea la ultimele coaste.

– O am de la primul turnir în care am luptat, îi spuse Bannor încetişor, țintuind-o cu privirea. Am avut noroc că lancea doar m-a zgâriat.

Tot tăcută, ea atinse după aceea urma subțire care pornea de la sfârcul lui stâng şi se arcuia în jurul inimii, apoi îşi înălță întrebătoare ochii spre el.

– Un pumnal. Regele Philip al Franței a plătit un ucigaş care s-a strecurat în cortul meu pe când dormeam, m-a înjunghiat şi a plecat, crezându-mă mort. Omul a fost tare uimit a doua zi când m-am dus la el în cort şi i-am dat înapoi pumnalul.

Ea îşi plimbă degetele peste cicatricea din partea dreaptă a pieptului, apoi peste urmele identice care îi străjuiau inima.

– Săgeată. Altă săgeată. Şi altă săgeată, mărturisi el, dându-şi ochii peste cap.

Apoi fu rândul lui să răsufle sacadat, în vreme ce ea mângâia pielea lucitoare şi vălurită care îi acoperea jumătate din pântece, prelungindu-se şi dincolo de betelia pantalonilor lui.

– Smoală clocotită, zise el şi ridică din umeri. Asta chiar a fost din vina mea. Nu am sărit destul de repede peste zid.

Ea îl împinse în față, iar Bannor se încordă, însă nu se împotrivi. La vederea spatelui său, Willow îşi regăsi în sfârşit glasul, icnind ca şi cum s-ar fi sufocat.

Spinarea lui era ciuruită de cicatrice de săgeți chiar mai numeroase şi mai stacojii decât cele pe care le avea pe piept. Dar nu aceste amintiri ale bătăliilor câştigate sau pierdute îi aduseră în ochi şuvoiul lacrimilor, ci liniile deschise la culoare care-i brăzdau pielea de satin de la umerii largi până în partea de jos a spatelui.

El se încordă în timp ce ea îşi trecea mâna peste una dintre ele, de sus până jos.

–Vreo douăzeci de lovituri de bici. Temnicerii mei francezi n-au fost deloc încântați când l-am gâtuit pe unul dintre paznici cu biciul pe care îl folosea ca să mă lovească.

Copleșită de emoție, Willow îl înlănțui cu brațele și-și lipi obrazul de spatele lui chinuit, dorindu-și ca balsamul lacrimilor ei să-l poată vindeca.

Bannor oftă, ca și cum tot aerul i s-ar fi scurs din piept. Avea o putere aproape neomenească să îndure durerea, însă lacrimile lui Willow îl sfâșiaseră de-a dreptul. Se strădui să ascundă ceea ce simțea în spatele unui hohot trist de râs.

–Nu-ți port pică pentru că îți ascunzi fața. Știu că trupul ăsta chinuit al meu e o priveliște înspăimântătoare. Acum știi de ce m-am însoțit mereu în întuneric cu soțiile mele. Sub pături.

Buzele lui Willow îi atinseră ușor spatele, făcându-l să se zbată între durere și plăcere.

–Domnul meu, cicatricele tale sunt însemne de onoare. Sunt minunate la privit.

Bannor încremenise, în vreme ce ea îi săruta aceste cicatrice, una câte una.

–Nu mi-aș fi închipuit vreodată că o să fii atât de crudă încât să mă supui la cazne doar ca să-mi smulgi o mărturisire, zise el în cele din urmă, tulburat. Prea bine. Mărturisesc. Rana pe care mi-ai făcut-o nu-i decât o biată zgârietură. Am folosit-o doar ca motiv să scap din ghearele copiilor și să te ademenesc în patul meu înainte de miezul nopții. N-am avut nici măcar o urmă de amețeală. Cu toate că acum încep să amețesc, șopti el, în timp ce Willow își croia drum de-a lungul gâtului său musculos, mușcându-l ușor.

Ea își amintea de clipa când îl zărise prima dată – cum mai tânjise să-i cerceteze toate cusururile, numai ca să fie sigură că era un om în carne și oase. Prințul ei părea numai fantoma palâ a unui bărbat acum, când îi atingea ușor cu buzele umbra de barbă care-i întuneca fața și se umplea de parfumul îmbătător al pielii lui. El avea ochii închiși, iar genele dese îi aruncau o umbră pe obraji. În clipa când ea își lipi buzele de ale lui, un geamăt îi scăpă din pieptul puternic.

Prințul ei avea dinți perfecți, iar asta făcea ca spărtura dintr-unul dintre dinții din față ai lui Bannor să fie cu atât mai ispititoare. Ea îi atinse marginea zimțată cu limba, fapt ce îl aduse în pragul nebuniei. Dar, înainte ca el să înșface acest premiu greu de obținut, ea începu să coboare. Prințul ei avea pieptul neted și la fel de lipsit de păr ca al unui băietan. Willow își trecu degetele prin firele cârlionțate care îi acopereau pieptul lui Bannor, bucurându-se de asprimea lor, după care își apăsă gura pe panglica lată a cicatricei care i se întindea între capul pieptului și coaste. O acoperi de sărutări umede, tânjind să poată umple de plăcere locul care înainte suferise doar dureri. Dacă răsuflarea întretăiată a lui Bannor ar fi putut să fie un semn, se părea că el suferea acum și de una, și de alta. Ea pipăia cu degetele după urma săpată în carnea lui de pumnalul ucigașului. Gândul că cineva încercase să facă să se oprească pe veci inima puternică ale cărei bătăi le simțea sub mâna ei o făcea să tremure toată. În timp ce-și trecea limba peste proeminența rigidă pe care o lăsase în urmă pumnalul trădător, Bannor își înfipse mâinile în părul ei, șoptind o sudalmă ce părea mai degrabă o rugăciune.

Ea își țuguiase buzele și-i săruta carnea încrețită din jurul fiecărei cicatrice; apoi începu să coboare tot mai mult, până ajunse la urma pe care i-o lăsase arsura pe burtă.

Bannor ar fi putut să jure că în locul cicatrizat nu mai simțise nimic de mai bine zece ani, dar, era de-ajuns s-o privească pe Willow cum își trece gura peste pielea lui distrusă, și deja simțea că îl ia amețeala de dorință.

Buzele ei țuguiate îi mângâiară cicatricea, ajungând în cele din urmă la betelia pantalonilor, în vreme ce mușchii lui se încordau în așteptare. În cele din urmă, o luă de umeri, ridicându-i chipul spre el.

– Doamna mea, acum ar cam fi vremea să te previn, gemu el, că nu am nici un șiling la mine.

Ea îi aruncă un zâmbet îndrăzneț și ademenitor.

– N-o să-ți facă trebuință, domnul meu, decât dacă vrei să-l ții între genunchii *tăi*.

Reținerea lui Bannor se preschimbă într-un adevărat șoc văzând-o că-și lasă capul în jos și începe să tragă cu dinții de sfoara pantalonilor săi. Îi fu de ajuns să o slăbească puțin ca să ajungă la pântecele lui, care nu fusese sărutat decât rareori – și, chiar și atunci, numai de soare. În timp ce gura ei cercetătoare trăgea tot mai jos pantalonii, Bannor ar fi putut să jure că era iar cuprins de vâlvătăi, căci limba de foc a lui Willow îl făcea să simtă în același timp bucuriile raiului și chinurile iadului. Iar când ea îl cuprinse cu mâna făcută cu blândețe căuș, prin pantaloni, fu cât pe ce să sară din pat.

–Ai o apărătoare foarte falnică, domnul meu, șopti ea, gâdilându-l pe burtă cu răsuflarea.

–Nu port apărătoare, reuși el să spună printre dinții încleștați.

–Oh! exclamă ea, iar sunetul acesta era în același timp pătimaș și nevinovat.

Bannor se prăbuși între perne, cu un braț peste ochi.

Iar Willow se hotărî să ia geamătul lui aspru drept semn că se preda. Își ținu răsuflarea pe când îi trăgea pantalonii în jos. În nevinovăția ei, niciodată nu îndrăznise să și-l închipuie pe prințul ei înzestrat cu o minune atât de tainică.

Și suspină, cuprinsă de venerație. Imperfecțiunile pe care le întâlnise până atunci făceau ca perfecțiunea bărbăției lui să fie și mai copleșitoare. De data aceasta, i-o cuprinse cu ambele mâini, măsurându-i sfioasă cu privirea lungimea și grosimea. Splendoarea acestui mădular atât de neted făcea să se adâncească și mai tare durerea lacomă pe care o simțea în vintre.

Bannor zvâcni din șolduri când Willow îl învălui cu gingășie cu buzele. Era o bucurie pe nici Mary, nici Margaret nu se gândiseră să i-o dăruiască, o bucurie pe care el fusese prea mândru ca să le-o ceară. Nu putu să se împotrivească dorinței de a o privi pe Willow care îl primea, nu în întuneric, nici sub pături, ci în lumina amețitoare a soarelui care se revărsa pe fereastra dinspre apus, tivindu-i cu argint părul.

Își înfipse mâinile în buclele ei negre și mătăsoase, fără să se poată hotărî dacă soția lui era o diavoliță sau un înger. De fapt, nici nu-i păsa. Știa doar că a fost binecuvântat cu fericirea

de a fi în blânda ei robie atâta timp cât ea avea să-l vrea. Şi ea părea să-l tot vrea. Cu capul dat pe spate, Bannor scoase un geamăt lung de extaz, în vreme ce ea îl ucidea cu blândețe, săgetându-l drept în inimă, cu mai multă pricepere decât orice asasin.

Cutremurat încă de zvâcnetul plăcerii, o trase pe Willow în poala lui şi-şi împleti limba cu ei într-un sărut îndelungat şi pătimaş.

Tresăriră amândoi, vinovați, când la uşă se auzi o bătaie plină de nerăbdare, urmată de glasul precipitat al lui Mary Margaret:

– Willow, tata a ajuns în cer?

Bannor îşi îngropă fața în părul lui Willow, ca să-şi înăbuşe râsul.

– Chiar aşa, şopti el, iar tu, îngerul meu, eşti cea care l-a trimis acolo.

În acea noapte, clopotele din capelă abia începuseră să bată pentru a douăsprezecea oară, când Willow se strecură în turnul lui Bannor, cu o tavă de lemn sub braț. Lăsă pe masă ceea ce adusese, aranjând brânza, pâinea şi carafa de vin fiert într-un tablou ademenitor. Luă apoi din suport una dintre torțele de pe pereți, folosind-o ca să aprindă lemnele pe care le pregătise ceva mai devreme în vatră. Curând, în turn răsunau trosnetele plăcute ale pinului, care îşi răspândea aromele proaspete. După aceea, afundă torța în găleata cu apă dintr-un colț, folosită chiar pentru aşa ceva, căci voia să aibă doar lumina dată de pâlpâirea blândă a focului.

Willow se uita încântată la rezultatul eforturilor sale. Ştia însă, în vreme ce se cuibărea în pat, că toată căldura, mâncarea şi vinul nu sunt decât o palidă umbră a plăcerilor care o aşteptau. Începu chiar să gâfâie uşor la amintirea promisiunii de dulce răzbunare pe care Bannor i-o picurase în ureche înainte să se smulgă, fără tragere de inimă, din brațele ei şi să meargă la Mary Margaret ca s-o liniştească, asigurând-o că tatăl ei n-avea să se ducă în rai.

Aşternuturile erau în neorânduială, iar salteaua încă mai păstra forma trupului lui Bannor. Fără să se poată opune ispitei,

Willow își scoase încălțările și se sui în pat, se cuibări în spațiul mai mare lăsat de trupul lui Bannor, simțindu-se la adăpost, asemenea unui pui de animal în vizuina lui.

Când se trezi, clopotele din capelă băteau din nou. O dată. De două ori. De trei ori.

Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi, năucită și dezorientată. Pâinea și brânza erau neatinse pe masă; focul mai mult mocnea în vatră și nu mai arunca decât câteva pâlpâiri slabe.

– Bannor? șopti ea, dar întrebarea ei sfioasă rămase fără răspuns.

Fără să-și mai bată capul să-și tragă încălțările, Willow ieși din turn și o luă în jos pe scări, în picioarele goale.

Își băgă capul pe prima ușă care îi ieși în cale. Deși copiii aveau mai multe paturi, aproape întotdeauna adormeau în patul masiv cu baldachin în care ar fi trebuit să doarmă doar Desmond, Ennis, Kell și Edward. În noaptea asta însă, Desmond era singur acolo, părând de-a dreptul pierdut în mijlocul patului uriaș. Cum dormea așa, cu gura deschisă și cu genele umbrindu-i obrajii pistruiați, părea să aibă mai degrabă cinci ani, nu treisprezece. Willow îi trase cu blândețe pătura pe el, întrebându-se dacă el își amintea că avusese cândva o mamă care îl învelise.

Din ce în ce mai uluită, continuă să coboare scările largi de piatră care duceau spre inima castelului. Cum era ceva obișnuit ca aceia care mai întârziau prin cârciumi sau călătorii osteniți, care căutau adăpost de frigul iernii, să-și petreacă timpul în sala cea mare după o seară prea veselă, nu se miră deloc atunci când zări o mulțime de trupuri ghemuite în jurul vetrei. Mirarea însă apăru când își dădu seama că nu era altcineva decât stăpânul castelului și odraslele sale.

Willow își înăbuși un zâmbet. Din câte se părea, copiii pierduseră lupta vitejească de a rămâne treji până la miezul nopții. Și tatăl lor... la fel.

Bannor zăcea în mijlocul lor ca un uriaș căzut, asupra căruia o zână își suflase praful magic, aruncându-l într-un somn fermecat. Meg, Margery și Colm își rezemaseră capetele de coapsele lui

musculoase. Ennis şi Mary se lăfăiau pe cele două bănci din jurul lui, iar Hammish, Edward şi Kell se ghemuiseră lângă el. Edward mormăia ceva în somn, iar Hammish dormea cu gura lipită de urechea lui Kell. Willow nu putea decât să spere că băiatul nu visa cumva că-i şopteşte cine ştie ce secrete dulci.

Bannor o ținea în brațe pe Mary Margaret, care se cuibărise la pieptul lui. Cu toate că strigase că nu-i păsa dacă el se ducea în cer sau în Franța, mânuța ei era încleştată pe partea din față a vestei tatălui ei, ca şi cum ar fi vrut să-i împiedice astfel plecarea. În somn, îi scăpă un scâncet, iar Bannor o strânse şi mai bine cu un braț pe care nici o spaimă zămislită de noapte, oricât de grozavă, n-ar fi îndrăznit să-l înfrunte.

Cu numai trei ore, atât de scurte, în urmă, când clopotele capelei bătuseră miezul nopții, Willow ar fi putut să jure că avea tot ce-şi dorise vreodată. Acum însă, pe când contempla, cu privirea împăienjenită de lacrimi, căpşorul blond al copilului şi buclele întunecate ale tatălui, îşi dădu seama că nici ea nu era decât un copil lacom, care pofteşte mereu la mai mult decât primeşte.

Nu mai era de ajuns ca Bannor s-o dorească. Voia să se facă şi iubită de el.

Aşa cum îl iubea ea.

În clipa în care înțelese acest lucru, inima îi tresări de o dorință dulce-amăruie mai ascuțită decât orice alt simțământ avusese vreodată pentru prințul ei. Până atunci, nu pricepuse absolut deloc cum de putea Bannor să creadă că dragostea era o boală. Dar, pe când se strecura în tăcere din sală, începea să se înfioare de o arşiță care n-avea leac.

Capitolul 21

A doua zi de dimineață, când se trezi, Willow chiar avea de ce să se înfioare. Vremea se răcise zdravăn peste noapte, iar geamul ferestrei din odaia ei strălucea plin de diamante de gheață. Un cer mohorât acoperea castelul, ca o imagine a umbrei din sufletul ei.

Ştia prea bine că, la Bedlington, Beatrix se trezea rareori înainte de ora prânzului, dar tot nu putu să reziste s-o zgâlţâie pe fată ca să-i curme somnul. Beatrix mormăi doar ceva nedesluşit, se băgă şi mai adânc în salteaua de puf şi-şi trase blănurile peste cap. Willow oftă; şi-ar fi dorit să poată face şi ea acelaşi lucru.

În schimb, îşi trase pe ea o rochie de lână vişinie, tivită cu blană, şi se grăbi să ajungă la căldura şi veselia din sala cea mare. În vatra imensă ardea un buştean zdravăn de tisă. Bannor, Sir Hollis şi copiii stăteau la masa înaltă, pe când cavalerii, scutierii şi soldaţii mâncau de dimineaţă la mesele lungi, aşezate pe suporţi de lemn, care erau răspândite prin toată sala.

La apropierea ei, Bannor îşi întrerupse discuţia pe care o avea cu Sir Hollis.

– Bună dimineaţa, doamna mea, şopti el, scrutându-i chipul cu ochi mijiţi. Sper că ai dormit bine azi-noapte?

– Cum nu se poate mai bine, domnul meu, răspunse ea, întrebându-se dacă el fusese cumva dezamăgit să-şi găsească patul rece şi gol în clipa când se dusese, în cele din urmă, în odaia lui.

Jilţul de lângă el era gol, însă ea alese în mod voit să se aşeze lângă Hammish, pe una dintre bănci. Era mai bine ca Bannor să creadă că era îmbufnată pentru că el nu reuşise să ajungă la întâlnirea lor din miez de noapte. Mai bine aşa decât să bănuiască adevărul.

Aşa cum era înveşmântat, în pantaloni maronii şi o vestă matlasată dintr-o stofă verde smarald, Bannor nu părea deloc ostenit după ce-şi petrecuse o mare parte din noapte dormind pe pietrele din faţa vetrei. Abia se bărbierise, iar ochii lui aveau strălucirea obişnuită. Copiii însă nu arătau la fel de vioi. Mary îşi înfipsese un deget într-o rodie lipicioasă, iar Ennis îşi învârtea a lehamite lingura prin budinca de smochine. Kell şi Edward moţăiau cu capetele sprijinite în coate pe masă, cu ochii închişi aproape de tot. Mary Margaret, adormită de tot, mai avea puţin şi cădea cu nasul în castron. Până şi Hammish părea să se străduiască doar de formă să-şi lingă farfuria.

Numai Desmond înfuleca totul cu ferocitate, încruntat; s-ar fi zis că şi-a pus în gând să înghită toate rodiile cu miere şi toate

budincile cu smochine din castel, chiar dacă avea să crape din cauza asta.

Copiii se înviorară abia în clipa când un scutier își făcu apariția din bucătărie, clătinându-se sub greutatea unei tăvi de cositor încărcate cu tot soiul de bucate, care mai de care mai gustoase. Mary Margaret se trezi brusc, adulmecând aerul cu năsucul ei cârn, ca un iepuraș.

Când scutierul puse tava pe masă, Bannor își frecă mâinile încântat. Willow se uita la el bănuitoare. Până acum, nu-l văzuse niciodată să înghită cu poftă dimineața altceva decât pâine neagră cu bere.

El își tăie cu cuțitul o bucată groasă de slănină, o băgă în gură și începu s-o mestece cu o încântare teatrală; copiii îi urmăreau fiecare mișcare, cu gurile căscate de poftă.

– O bucățică de slănină – și chipurile lor se luminară, dar imediat se bosumflară cu toții când Bannor adăugă pe un ton galant –, doamna mea?

– Nu, domnul meu, mulțumesc, răspunse Willow, care își ascundea un zâmbet. O să mănânc ce mănâncă și copiii.

– Poți să iei porția mea, zise Ennis, împingându-i castronul și lingura lui. Chiar de n-oi mai vedea în viața mea un castron de budincă de smochine, tot o să mi se pară prea curând.

Willow învârtea lingura în castron chiar mai în silă decât băiatul. S-ar fi zis că boala de care își dăduse seama că suferea îi răpise și pofta de mâncare.

– Aș dori o bucățică din fazanul ăla, spuse încântat Sir Hollis, cu cuțitul în mână.

Bannor se întinse pe jumătate peste masă și-i dădu tava. Copiii se linseră pe buze când tava trecu la doar câteva degete de ei, apoi îl țintuiră cu priviri lacome pe cavalerul care își punea în farfurie o bucată de friptură de fazan, înmuiată într-un sos picant de prune. Desmond își mai îndesă o lingură uriașă de budincă în gură și o înghiți cu zgomot.

Pe când Bannor și Hollis se bucurau de ospățul lor, oprindu-se din mestecat și ronțăit numai cât să mormăie laude la adresa

bucătarului şi a ajutoarelor sale, Edward începu să se scarpine pe piept.

– Pot să fac baie azi? A început să mă mănânce pielea.

Kell îi aruncă o privire urâtă şi se dădu mai departe de el, spunând:

– Ai început şi să miroşi.

– Îmi pare rău, fiule, zise Bannor, care tocmai îşi îndesa în gură o halcă zdravănă de friptură de porc, dar, după cum a fost înţelegerea dintre noi, o să faci baie cel mai devreme peste două săptămâni.

Kell se prinse de nas şi se strâmbă, scoţând un zgomot de parcă i-ar fi venit să vomite. Edward îi dădu un ghiont în coaste.

– Nu pricep de ce te plângi. Nici tu nu miroşi chiar ca regina, pufni el, apoi râse. Sau poate că miroşi ca ea.

Bannor voia, fără doar şi poate, să nu fie martor la încă o repriză de ghionturi, aşa că se şterse la gură cu un ştergar de in şi se ridică. Înainte ca odraslele sale să-şi facă speranţe deşarte că s-ar putea ridica la rândul lor, îi făcu semn scutierului care trecea prin faţa cămării să ia tava de pe masă.

După aceasta, se uită vesel la copiii care îl priveau cu nişte feţe tare lungi.

– Ce ne jucăm azi? Cu cercul? Sau bâza, baba-oarba?

Desmond îşi aţinti încruntat privirea în castron, pe când ceilalţi se uitau la el cu chipurile golite de orice expresie şi cu ochii aproape închişi. Mary Margaret îşi ascunse cu o mână căscatul.

Bannor ridică din umeri şi oftă, reuşind să arate aproape la fel de descurajat ca Hammish.

– Ei, dacă nimeni nu vrea să se joace cu mine în dimineaţa asta, atunci o să mă duc la terenul de lupte, să văd dacă are cineva nevoie de mine pe acolo.

Şi-i aruncă lui Willow o ocheadă care o făcu să-i tresară inima în piept, apoi plecă de la masă.

– Poate ar trebui să te duci la Windsor. Poate că regele are nevoie să-i tragă cineva nişte bice la fund.

Deşi Desmond stătea cu capul plecat, glasul lui răsună în toată sala. Pentru o clipă, toţi se opriră din mâncat şi din băut. Unii

dintre ostașii lui Bannor se zgâiră de-a dreptul la masa cea mare, în timp ce alții deveniseră brusc foarte interesați de banierele roșu cu auriu care atârnau pe ziduri.

Bannor se răsuci încet, cu pumnii strânși.

– Ce-a fost asta, fiule?

Willow își ținu răsuflarea. Se aștepta ca el să mormăie ceva aiurea ori să nege ce spusese, însă băiatul îi ului pe toți, sărind în picioare. Ea observă abia acum că Desmond se făcuse stacojiu la față nu de stânjeneală, ci de furie. Își privea tatăl drept în față, cu mâinile încleștate în pumni.

– Te rog, tată, nu vreau să te rețin. Ar fi cel mai bine să te duci cât mai repede la terenul de lupte să-ți exersezi sabia cea mare, pentru că nu se știe niciodată când ne-ar putea ataca din nou francezii. Și știi ce? Eu mă rog s-o facă. Atunci va trebui să te grăbești să te duci la rege, nu? Și de data asta sper să nu te mai întorci. Ori, dacă o s-o faci, să fii așezat de-a curmezișul pe spatele calului!

Bannor își privea fiul cu chipul neclintit, dar atât de amenințător, că s-ar fi zis că era sculptura de granit care avea să-i fie cândva pusă pe mormânt. Pe sub masă, Willow îl prinse de mână pe Hammish, care tremura, așteptând ca Bannor să-i tragă un dos de palmă fiului celui mare. Dacă era s-o spună pe-a dreaptă, băiatul o cam căutase cu lumânarea.

Când Bannor rupse în cele din urmă tăcerea, glasul său era atât de periculos de domol, că toți se văzură nevoiți că ciulească urechile ca să-l audă:

– Băiete, dacă regele îmi cere să mă duc la el, fără îndoială că o să-i dau ascultare. Dar n-am nici o intenție să mor de sabia vreunui francez. Nici măcar ca să-ți fac ție pe plac.

Și, în timp ce vorbele lui încă mai răsunau în urma sa, Bannor se răsuci pe călcâie și ieși cu pași mari din sală, croindu-și drum printr-o grămadă de scutieri rămași cu gurile căscate.

– Bannor!

Strigătul tremurător îl urmărea de-a lungul pajiștii, mai neobosit decât acele înghețate de zăpadă care îi biciuiau fața.

Bannor grăbi pasul, strivind cu cizmele frunzele uscate din calea lui. Aproape toată viaţa şi-o petrecuse la război, dar acum nu-şi dorea decât o clipă de pace. Iar clipocitul leneş al râului îi susura în urechi, ca o făgăduială de linişte.

– Domnul meu!

Strigătul devenise şi mai rugător. Şi mai gâfâit.

– Lasă-mă-n pace, Willow, îi strigă el peste umăr, fără să se oprească. Azi n-am nici o rană de care să te îngrijeşti.

– Nici măcar cea pe care ţi-a făcut-o fiul tău?

Bannor se opri brusc pe o ridicătură a malului, mârâind o sudalmă.

Nu se îndură să se întoarcă, nici măcar când o auzi gâfâind disperată în spatele lui. Willow însă veni, clătinându-se, în faţa lui, cu părul argintat de zăpadă şi cu fustele înnoroite, ca şi cum ar fi căzut de mai multe ori în timp ce-l urmărea cu încăpăţânare. Probabil s-ar fi rostogolit şi ar fi căzut în râu dacă el n-ar fi întins o mână s-o prindă.

Dar, de îndată ce ea îşi recăpătă echilibrul, îşi luă mâinile de pe ea şi începu să coboare spre malul râului.

– Dacă ţii cu tot dinadinsul, poţi să vii cu mine, dar o să-ţi fiu recunoscător dacă n-o să-mi mai vorbeşti deloc despre fiul meu.

Ea îl urmă grăbită.

– Cum să vorbesc despre altceva? N-ai văzut ce expresie avea? Era clar că şi-a pus în gând să te aţâţe.

– La fel ca tine?

Ea continuă, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit:

– Bietul băiat te implora de-a dreptul să-l iei de gât şi să-l scuturi zdravăn, aşa cum merită. Când i-ai întors spatele şi ai plecat, am crezut că o să înceapă să plângă acolo, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor. Şi, dacă s-ar fi întâmplat aşa, nu cred că te-ar fi iertat vreodată.

Bannor nu se oprea din mers.

– Nu pricep de ce l-ai lăsat să fie aşa sălbatic, când ar fi trebuit să înveţe meşteşugurile luptelor, cu tine şi cu oamenii lui, zise Willow, cu un glas mai ridicat. Şi nu pricep cum se poate ca Lord

Bannor cel Îndrăzneț, mândria Angliei și spaima francezilor, să fie înfricoșat de un băietan sfrijit, de treisprezece ani!

Bannor se răsuci pe călcâie pe malul râului, și mugi cu ochii aruncând flăcări:

– Nu sunt înfricoșat de el! Mi-e groază de mine!

Willow se opri brusc. Bannor își trecu o mână prin păr.

– Alți bărbați, când își ies din fire, urlă, se îmbățoșează și bat din picior. Când îmi ies eu din fire, capetele se rostogolesc, și sângele țâșnește în valuri. Mor oameni. Apoi se îndreptă spre ea, cu mâinile ridicate. Willow, uită-te la mâinile astea! Uită-te cât sunt de mari! îi zise, strângându-și pumnii. Uită-te la puterea lor! Ce-ar fi dacă l-aș ridica pe unul dintre ei împotriva lui Desmond? Sau poate a lui Mary Margaret? I-aș putea rupe oasele sau i-aș zdrobi căpșorul numai dacă aș strânge puțin din degete!

Willow nu-și dădea seama cum se putea ca Bannor să pară așa puternic și totodată atât de neajutorat. Știa numai că, dacă nu și-ar fi dat deja seama că îl iubește, s-ar fi îndrăgostit de el chiar în clipa aceea. Străbătu cei câțiva pași care îi despărțeau și-i desfăcu plină de blândețe unul dintre pumnii rigizi.

– Eu știu doar că mâinile astea sunt în stare să fie deopotrivă foarte blânde și foarte puternice. Că pot mai degrabă să semene plăcere decât durere.

Chipul lui rămânea întunecat.

– Au semănat și mult mai multă moarte decât îți poți tu închipui vreodată.

Ea își trecu ușor degetul mare peste încheieturile degetelor lui, care purtau urmele atâtor bătălii.

– Prin urmare, în toate lunile astea, te-ai ferit să-ți pedepsești copiii pentru purtările lor urâte de teamă să nu-ți ieși din fire? Ți-e frică să nu te apuce iar furia care ți-a fost atât de folositoare în război și să faci ca unul dintre capetele lor obraznice să se rostogolească pe jos în sala mare?

El o privea bănuitor.

– Sunt în stare. De unde să știu că n-o s-o fac?

– Acum ești furios pe mine, nu-i așa?

– Mânios, recunoscu el.

Ea continuă să-i lovească uşor încheieturile degetelor, până când mâna i se deschise încet. Willow îşi lăsă capul în jos şi depuse un sărut în palma lui bătătorită, privindu-l pe sub gene.

– Şi sunt în primejdie în clipa asta?

– Mult mai mult decât crezi, şopti el, ridicându-şi cealaltă mână ca să-i dea la o parte un fulg din păr.

– Nu mi-e câtuşi de puţin teamă, minţi ea, sperând să-şi ascundă în spatele zâmbetului frica uriaşă. Eşti un bărbat bun şi cinstit, Bannor de Elsinore. Un bărbat care n-ar lovi niciodată pe cineva mai slab şi mai neajutorat decât el.

– Dar tu nu eşti câtuşi de puţin neajutorată, doamna mea, răspunse el, trecându-şi degetul mare peste buza ei de sus, atât de moale, pentru a-i aduce aminte, atât ei, cât şi lui, de darul dulce pe care ea i-l făcuse cu atâta generozitate în ziua trecută. Dimpotrivă, n-am înfruntat în viaţa mea un duşman care să-mi primejduiască atât de tare inima.

Peste puţină vreme, când Bannor ajunse la terenul de lupte, urmat fără grabă de Willow, pe chipul lui se citea o hotărâre nestrămutată, pe care oamenii lui i-o văzuseră numai în bătălii. Ostaşii schimbară între ei priviri uluite, întrebându-se dacă nu cumva Franţa chiar încălcase tratatul, aşa cum prezisese fiul său, şi le declarase război.

Câţiva dintre cavalerii şi ostaşii lui cei mai credincioşi îşi scoaseră armele şi îl urmară, atât din obişnuinţă, cât şi din curiozitate. Alaiul cel încruntat ajunse în curtea castelului, unde Desmond, batjocoritor, îi provocase pe câţiva dintre pajii mai tineri la un joc cu zarurile pe care n-aveau cum să-l câştige.

– Când o să fiu eu lordul de Elsinore, zicea el, zornăindu-şi zarurile în pumnul strâns, preotul n-o să ne bată la cap cu lecţii de scris şi de citit. Şi o să am eu grijă ca toţi scutierii ăia trufaşi să-şi frece singuri cizmele, aşa că voi o să scăpaţi de povara asta. Şi pe cei care refuză să facă aşa cum spun *eu*, o să-i arunc în temniţă până o să se târască în genunchi la mine, ca să-mi cerşească iertarea.

Şi Desmond continuă să trăncănească în faţa ascultătorilor pe care îi ţinea prizonieri, fără să-şi dea seama că ochii lor

se tot măreau, până când o umbră amenințătoare căzu asupra lui. Abia atunci se întoarse și-l văzu pe tatăl său în picioare în fața lui, înconjurat de o duzină de ostași încruntați la față. Pajii o luară la sănătoasa, iar el scăpă zarurile printre degetele care i se înmuiaseră. Punctele săpate pe fețele lor păreau să arate un câștigător, însă Desmond știa prea bine că nu era așa.

Pumnul tatălui se înfipse în partea de la ceafă a tunicii lui. Bannor îl ridică de la pământ pe Desmond până la înălțimea ochilor săi, făcând ca picioarele să-i atârne la o distanță destul de mare de pământ. Apoi, chipul împietrit al lui Bannor se lumină de un zâmbet atât de plin de iubire părintească, încât lui Desmond începură să-i clănțănească dinții.

– Îmi pare tare rău că-ți stric toate planurile astea mari, băiete, dar încă nu ești stăpânul acestui castel. Eu sunt.

Desmond începu să se zbată, dar Bannor îl aruncă pur și simplu pe umeri și se întoarse spre terenul de lupte. Băiatul își sucea disperat capul în stânga și-n dreapta, căutând un aliat în toată mulțimea de privitori. În clipa aceea, o zări pe Willow.

– Willow! strigă el, dând din picioarele încălțate în cizme. Salvează-mă, Willow! Tata și-a pierdut mințile. L-a cuprins o nebunie ucigașă. Te rog, nu-l lăsa să-mi smulgă capul de pe umeri!

Willow îi strigă la rândul ei, fără să-și poată ascunde zâmbetul batjocoritor:

– N-a trecut prea mult timp de când îl rugai pe el cu cerul și pământul să te apere de mine. S-ar zice că n-ai învățat nimic de atunci încoace.

În clipa când eșafodul apăru în raza vederii lui, smiorcăielile lui Desmond se preschimbară într-un vaier de toată frumusețea:

– Nu stâlpul de pedeapsă, nu din nou! N-o să mai înjur, tată! Jur că n-o s-o mai fac!

Dar Bannor trecu de eșafod, fapt ce-l făcu pe Desmond să arunce o căutătură melancolică spre spânzurătoare. Cu siguranță, ar fi fost de dorit să fie spânzurat, în loc să îndure cine știe ce soartă groaznică îi pregătise tatăl său. Bannor străbătu curtea cu el în spate, trecu de terenul de lupte și intră pe porțile larg deschise ale grajdului. În clipa când se făcu nevăzut înăuntru,

de acolo ieşiră în goană vreo doisprezece scutieri şi grăjdari, ca şi cum ar fi fost alergaţi de toţi diavolii. Apoi porţile se trântiră cu un bubuit răsunător, care îi făcu să tresară pe toţi cei care-l putuseră auzi.

Kell veni în graba mare, cu ochii lucioşi din pricina agitaţiei, şi o trase zdravăn de fustă pe Willow.

– Ai văzut? S-a sfârşit cu el, nu?

Ea îl cuprinse pe flăcăiandru pe după umeri şi-l îmbrăţişă, străfulgerată, pentru prima oară, de o umbră de îndoială.

– Da, băiete, mă tem că aşa e.

Capitolul 22

Bannor îşi aruncă fiul care se zvârcolea pe o grămadă de fân proaspăt. Se temea ca băiatul să nu se facă mic de teamă şi să izbucnească în plâns, dar Desmond sări în picioare ca să-l înfrunte, ascunzându-şi tremurul maxilarului în spatele unei măşti sfidătoare.

Bannor nu putea să exprime în cuvinte cât de mult îl bucura atitudinea băiatului.

– Hai, vino! îi aruncă Desmond. Vino şi fă-mă una cu pământul! Amândoi ştim prea bine că o merit din plin.

– Asta şi intenţionez, să te fac una cu pământul. Când o să fiu eu pregătit.

Desmond se aruncă pe un balot de fân, cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

– Şi când o să fie asta? După ce o să termini antrenamentele cu oamenii tăi? După ce o să-i coşi la loc capul uneia dintre păpuşile lui Mary Margaret? Sau după ce o să-ţi strecori mâna la Willow, pe sub...

Bannor ridică o sprânceană, provocându-l să continue. Însă Desmond se apucă să ronţăie un fir de pai, cu buzele strânse şi cu privirea îndreptată înainte.

– Nu știam că ești atât de doritor să fii făcut una cu pământul, zise Bannor, încrucișându-și brațele la piept.

– Am crezut că abia aștepți s-o faci. Sunt sigur că ai tu treburi mai importante, zise Desmond și ridică din umeri, mormăind apoi aproape în șoaptă: Poate că regele are nevoie să-i arunce cineva oala de noapte.

Bannor simțea că ia foc de mânie.

– În timp ce te hlizești pe seama credinței pe care i-o port regelui, poate n-ar fi rău să-ți aduci aminte că, dacă n-ar fi fost el, aș fi un mercenar oarecare, nevoit să-și vândă brațul înarmat celui care dă mai mult. Tot ceea ce am, tot ceea ce ai *tu* a fost o răsplată pentru că l-am slujit: titlul meu, castelul ăsta, mâncarea din burta ta, pământul pe care calci. Până și mama ta a fost un dar pe care l-am primit de la el! Un bastard ca mine n-ar fi putut nici măcar să viseze să-i sărute trena pelerinei lui Mary, dacă regele nu mi-ar fi dat binecuvântarea lui. Oricât ți-ar sta ție asta în gât, îi datorez credință deplină și nu am altă alegere decât să stau lângă el în războaie.

– E, hai, nu te mai preface că ai făcut cine știe ce jertfă! Toată lumea îți vedea focul din ochi când venea vremea să te întorci la lupte. Și mama, și Lady Margaret plângeau zile întregi după plecarea ta, însă nu cred că tu te-ai gândit măcar o dată la ele sau la noi.

Bannor era uluit de adevărul care zăcea în învinuirile aduse de fiul său. Îl loviseră mai adânc decât orice bici mânuit de dușmani, făcându-l să-și dorească să dea și el, ca să se apere. Măsură un timp cu pasul grajdul, de la un cap la altul, apoi se întoarse ca să-și privească băiatul în față.

– Eu nu știam decât să mă războiesc. Era singurul lucru la care am fost bun vreodată. În toți acești ani, am luptat cot la cot cu regele pentru voi toți – ca să umplu de glorie și de onoare numele Elsinore, ca să vă fac să fiți mândri.

Puștiul îi aruncă o privire plină de ironie, care-l făcea să pară mult mai în vârstă decât era.

– Oare mândria noastră te-a ținut pe câmpurile de bătălie, tată? Sau poate mândria ta?

Bannor era sfârşit. Înţelesese brusc că toate luptele lui glorioase, toate izbânzile lui nu însemnau nimic pentru băiatul acesta care crescuse fără mamă. Mai degrabă s-ar fi aruncat în propria sabie decât să-şi părăsească fie şi un singur ostaş dintre cei aflaţi sub comanda lui, dar, fără să-şi dea seama, chiar asta făcuse. Toate lucrurile pe care le ştia despre onoare, datorie, despre a fi în slujba regelui i se ciocneau în minte, la fel de goale ca privirea din ochii fiului său. Îşi întoarse chipul de la acei ochi şi, pentru prima dată în viaţă, înţelese cum e să fii înfrânt.

– Cred că ţi-am făcut o nedreptate îngrozitoare. Tu voiai un tată, iar eu nu ţi-am putut da decât un erou. Dar, până la urmă, pentru tine nu sunt nici una, nici alta.

După o vreme, Desmond rupse iar tăcerea, cu un glas ciudat de rece:

– Odată, când eram mic de tot, am fugit de-acasă. Era după moartea mamei. Am luat una dintre săbiile pe care le-ai lăsat acasă ultima dată când ai trecut pe aici. Era aproape de două ori cât mine, dar am reuşit să o târăsc până la fruntariile domeniului Elsinore. Mi-a luat atâta vreme să înaintez, încât am fost convins că am ajuns în Franţa. M-a găsit unul dintre şerbii tăi, dar i-am zis să se dea la o parte din calea mea, pentru că sunt fiul lui Lord Bannor cel Îndrăzneţ şi am plecat să lupt împreună cu tata.

– Şi ce a făcut omul? întrebă Bannor, care îşi întorsese încet faţa spre fiul său.

Desmond ridică din umeri, sfios.

– Mi-a luat spada, m-a aruncat pe umeri şi m-a dus drept la Fiona. Am urlat şi l-am lovit tot drumul.

– N-aş zice că mă miră, încercă Bannor o glumă, dar râsul îi muri în gât la vederea lacrimilor care străluceau în ochii băiatului.

– Erai eroul meu, şopti Desmond. Nu voiam nimic mai mult pe lume decât să fiu ca tine.

Din doi paşi, Bannor fu lângă fiul său şi-l luă în braţe.

– Într-o zi, o să fii un războinic măreţ şi un tată mult mai bun decât am fost eu. Şi o să fii şi stăpânul acestui castel. Dar nu azi. Azi, trebuie doar să fii copilul meu, zise el, trecându-şi mâna prin părul castaniu al băiatului. Îmi aduc aminte ziua când mama

ta mi te-a pus pentru prima dată în braţe. Era tare mândră că mi-a dăruit un fiu.

– Acum n-ar fi la fel de mândră, nu? mormăi Desmond, trăgându-şi nasul.

Bannor îl apucă pe băiat de bărbie şi-l privi foarte serios în ochi.

– Dimpotrivă. În toţi anii ăştia, cât eu am fost departe, tu ai fost şi mamă, şi tată pentru fraţii şi surorile tale. Mama ta ar fi la fel de mândră de tine pe cât sunt şi eu.

Băiatului îi tremurau buzele când întrebă:

– Chiar aşa crezi?

– Da, răspunse Bannor, pe tonul cel mai convingător cu putinţă. Îmi pun viaţa zălog pentru asta.

– Zălog, repetă Desmond, cu gândurile duse departe. Se scărpină în cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva, apoi pocni din degete şi, desprinzându-se grăbit din îmbrăţişarea tatălui său, dădu să se repeadă la uşa grajdului.

– Unde ai luat-o aşa grăbit? îl întrebă Bannor, ajungându-l dintr-un pas.

– Mă duc să-mi iau zarurile norocoase, înainte ca pajii ăia trişori să le facă dispărute.

– Nu aşa repede, flăcăule, spuse Bannor, lăsându-şi o mână pe umărul lui, ca să-l oprească.

Desmond îi aruncă o privire sfioasă; tatăl lui se uita la el cu un zâmbet diavolesc.

– Încă n-am terminat partea aia în care te fac una cu pământul.

Dimineaţa trecea, iar zăpada începuse să se năpustească din cerul de smoală, căzând cu fulgi mari şi pufoşi. Willow se plimba de colo-colo pe terenul de lupte, întrebându-se dacă nu cumva făcuse un lucru îngrozitor. Îşi muşca mâinile, chinuită de vedenii în care Bannor ieşea din grajd cu trupul lipsit de viaţă al lui Desmond în braţe, privind-o cu o ură de nestins pe femeia care îl ademenise să-şi ucidă copilul.

Ostaşii şi cavalerii lui Bannor se făcuseră nevăzuţi unul câte unul, mormăind cine ştie ce motive. De fapt, nu mai erau în stare să se uite la chipul disperat al lui Willow ori să îndure tăcerea aceea, mult mai ameninţătoare decât urletele de spaimă ori rugămințile de îndurare.

Spaima lui Willow creştea odată cu zăpada. Copiii ieşiră şi ei ca să ia parte la veghea ei mohorâtă, feţişoarele lor încruntate părând a-i aduce un reproş. Până şi Edward rămânea tăcut. Era puţin trecut de ora unsprezece, când Beatrix catadicsi să-i binecuvânteze cu prezenţa ei.

–Am auzit ce i-a spus tatălui său, şopti ea la urechea lui Willow. Dacă mă întrebi pe mine, indiferent ce i-ar face, e exact ce merită.

Poate că Willow ar fi dojenit-o pe fată pentru răutatea asta dacă n-ar fi remarcat că Beatrix îşi rodea unghiile cu mult sârg.

Când clopotele capelei bătură ora amiezii, Willow se prăbuşi într-o căpiţă de fân şi-şi îngropă faţa în mâini. Abia dacă simţi mâna lui Hammish, care o trăgea uşor de păr.

Înălţă capul ca să vadă cum uşa grajdului se deschidea cu un scârţâit. O siluetă mătăhăloasă stătea în prag, luminată de torţele aprinse în grajd. Willow clipi, ca să-şi înlăture zăpada de pe gene, înspăimântată că se întâmplase tot ce era mai rău. În faţa ochilor ei însă nu se afla un monstru furios, sfâşiat de blestemul propriei mânii, ci un bărbat care zâmbea, cu braţul musculos petrecut pe după umerii fiului său.

Desmond părea mai înalt – şi oarecum mai matur –, ca şi cum, odată cu mâna tatălui său, pe umăr i se aşezase şi mantia bărbatului care avea să devină. Cum băiatul avea ochi verzi şi păr castaniu, Willow se gândise mereu că semăna ca două picături de apă cu mama lui, însă acum, pentru prima dată, văzu în el amprenta de neşters a tatălui său în felul mândru în care îşi înălţa capul, în încordarea încăpăţânată a maxilarului şi în zâmbetul lui dulce-amărui.

Copiii săriră în picioare, urmaţi de îndată de Beatrix. Se repezeau să-şi întâmpine eroul, chiţăind ca o turmă de căţeluşi

flămânzi; Willow îşi strânse fustele şi îi urmă. Şi ea avea de onorat un erou.

– Deşşşmond! strigau într-un glas gemenii.

Meg înconjură piciorul fratelui ei cu braţele-i grăsuţe, în timp ce Mary Margaret îl luă de mâna liberă, trăgând de ea ca de o funie. În ultima clipă, Beatrix îşi aminti să se dea înapoi.

– Ne-a fost teamă că te-a omorât tata, zise Mary Margaret.

– M-a făcut una cu pământul, mărturisi Desmond, privindu-şi zâmbitor tatăl. Mai că m-a lăsat fără suflare.

În ciuda afirmaţiei lui, spuse cu veselie, Willow nu putea să găsească nici o urmă pe trupul lui Desmond.

Bannor se străduia să rămână serios.

– Şi trebuia de mult să-l fac chiseliţă.

– Te-a durut? întrebă Hammish, holbându-şi ochii căprui.

– Rău de tot, îl asigură Desmond.

Beatrix îi aruncă o privire de sus, de la înălţimea nasului ei aristocrat.

– Mă mir că n-ai scâncit ca o fată.

– N-am scâncit deloc. Nici măcar o dată.

Bannor ridică o sprânceană.

– Bine, poate doar o dată, se învoi Desmond, plecându-şi capul.

Mary, fetiţa în vârstă de zece ani, îl urmărea plină de un respect care tocmai se născuse în ea.

– Ce curajos ai fost! Eu aproape sigur aş fi început să plâng.

– Eu nu! exclamă Edward, fandosindu-se într-o caricatură de mers ţanţoş. Pentru că sunt bărbat, şi bărbaţii nu plâng.

Kell îi trase un ghiont.

– Dar tu miroşi aşa rău, că-mi dau mie lacrimile.

Înainte să înceapă să plouă cu pumni, Bannor păşi între cei doi băieţi şi îşi puse mâinile pe capetele lor, ca să-i despartă.

– După ce l-am altoit, eu şi fratele vostru am avut o lungă discuţie şi am hotărât să negociem nişte schimbări în tratatul nostru.

Desmond încuviinţă din cap, strălucind de mândrie că tatăl lui îl includea în această mărturisire.

–Aşa e. N-o să mai mâncăm rodii în miere şi budincă de smochine la fiecare masă. O să mânăm mâncare gustoasă şi solidă şi pâine proaspăt coaptă.

–Şi legume? ciripi Hammish, plin de speranţă. Chiar şi cele care au un gust scârbos?

–Da, răspunse Bannor. De trei ori pe zi. Apoi îl ţintui cu degetul pe Edward. Iar tu, fiule, o să faci baie în fiecare săptămână, indiferent dacă ai nevoie sau nu. Şi, cum toţi sunteţi morţi de oboseală pentru că în ultimele seri aţi stat treji până la miezul nopţii, o să reparăm asta în această după-amiază. Cu un pui de somn.

Edward şi Kell schimbară între ei o privire de-a dreptul îngrozită.

–Un pui de somn?

–Acum?

–În mijlocul zilei?

Bannor ciufuli părul blond al lui Kell.

–Nu mai fi aşa îmbufnat, fiule! Gândeşte-te numai ce plăcut o să fie să te cuibăreşti într-un pat moale şi pufos, în vreme ce focul licăreşte în vatră şi ninsoarea se aşterne afară.

Iar privirea piezişă pe care i-o aruncă lui Willow îi promitea că un pat moale şi pufos, cu un foc care licărea în vatră, nu era decât începutul plăcerilor care o aşteptau.

–Grăbiţi-vă, copii, interveni ea, cu braţele deschise, ca să-i îndemne spre castel. Cu cât adormiţi mai repede, cu atât mai repede o să vă treziţi ca să mâncaţi împreună cu mine şi cu tatăl vostru o cină tare bună, cu carne şi cu legume.

Făcură cu toţii câţiva paşi până să-şi dea seama că una dintre oiţe se depărtase de turmă. Mary Margaret stătea în zăpadă, cu braţele încrucişate la piept. Fetiţa se uita drept înainte, cu buza de jos scoasă în afară, bosumflată.

–Eu n-o să dorm. Nu vreau. Nu mă puteţi obliga.

Desmond ridică o sprânceană, cu ochii spre Bannor. Toţi copiii se uitau la tatăl lor, ca să-şi dea seama dacă această revoltă avea să mai fie tolerată, din moment ce tratatul lor avea acum alţi termeni.

Bannor oftă nefericit și se uită la Willow cu o privire încărcată de regret.

– Dacă refuză să doarmă, cred că nici eu n-o să mă mai culc.

Și, ridicând ochii spre cer, o luă pe fetiță în brațe, o aruncă pe umeri și se duse înapoi în grajd.

Spre deosebire de fratele ei, Mary Margaret nu era deloc interesată să sufere în tăcere. Multă vreme după ce Willow îi băgase pe ceilalți copii la căldură în paturile lor, zbieretele de furie ale fetiței răsunară peste castel, cu o voioșie atât de drăcească, încât îi determina pe toți cei care le auzeau să-și facă cruce și să-și astupe urechile cu mâinile. Abia după ce urletele ei nebunești se potoliră, părintele Humphries îndrăzni să se îndrepte spre grajd și întredeschise ușa, așteptându-se la ce era mai rău, dar o descoperi, în schimb, pe mica diavoliță dormind epuizată în brațele tatălui său.

Bannor ridică privirea când preotul se strecură înăuntru.

– Șșș, șopti el, ducându-și un deget la buze. Abia am adormit-o. Și, în timp ce dădea la o parte un zuluf de pe obrazul brăzdat de lacrimi al fetiței, trăsăturile aspre ale feței i se îmblânziră într-un zâmbet mândru. Nu-i așa că te face să te gândești la un înger?

Părintele Humphries se uită și el zâmbind la copilă, în vreme ce își îndesa în mâneca robei crucifixul și sticluța de agheasmă, ca să nu le zărească tatăl ei, și spuse:

– Așa e, stăpâne. Chiar că e un îngeraș.

Capitolul 23

Oricine i-ar fi zărit în seara aceea pe copiii lui Lord Bannor adunați la masa înaltă din sala cea mare ar fi putut să jure că părintele Humphries scosese dracii din cei mai mulți dintre ei. Până și cavalerii, care trânteau și bufneau că fuseseră izgoniți de pe scaunele lor de onoare de odraslele stăpânului, trebuiau să admită că în viața lor nu mai văzuseră așa îngerași de copii.

Cu ochii strălucitori, după somnul de după-amiază, proaspăt spălați și înveșmântați în cele mai elegante veșminte de catifea și de damasc, nu le lipseau decât aureolele și aripile ca să fie luați drept cele mai divine dintre ființele cerești. În lumina pâlpâitoare a torțelor, părul le strălucea și pielea avea puritatea ca de rouă specifică numai copiilor aflați în floarea tinereții. Fiona întinsese chiar și un pled în fața vetrei, pentru ca Peg și Mags, una gângurind, cealaltă chicotind, să ia parte la vesela adunare. Copiii nici nu se uitau la tăvile cu tot soiul de dulciuri care le treceau pe sub nas; în schimb, își umpleau farfuriile cu bucăți zemoase de carne de oaie și cepe prăjite, condimentate cu șofran. Spuneau cu glas scăzut „te rog", „mulțumesc" și „pot să mai iau un pic?", cu atâta politețe, că îi zăpăciseră cu totul pe scutierii care se tot loveau unii de alții și scăpau sosul pe fețele de masă de in.

Bannor se aplecă în jilțul său, aflat la mijlocul mesei, și luă o gură de vin de Bordeaux din pocalul său de argint, clătinând din cap, uluit că zânele fuseseră atât de drăguțe încât îi furaseră odraslele lui prost crescute și le schimbaseră cu niște copii foarte drăgălași. De fapt, nu zânelor trebuia să le mulțumească, ci unui spiriduș subțirel, pe nume Willow. Privirea îi rătăcea spre treptele de piatră. Criza de personalitate a lui Mary Margaret îl văduvise de mult mai mult decât un biet somn de după-amiază. Îi furase cele câteva ceasuri de neprețuit pe care și le-ar fi putut petrece în brațele soției sale. La gândul ăsta, un zâmbet pofticios i se ivi pe buze. Dacă ar fi putut face întocmai ce-și dorea, ar fi dormit foarte puțin și ar fi fost și mai doborâți de oboseală ca înainte.

Dar orice gând legat de oboseală i se șterse din minte când Willow își făcu apariția în capul scărilor. Era înveșmântată într-o rochie la fel de moale și de albastră ca penele de pe burta unei cinteze. O bandă subțire de aur bătut îi împodobea fruntea, lăsându-i buclele negre să-i încadreze chipul. În vreme ce ea se apropia de masă, el îi zâmbi și-și ridică paharul în cinstea ei, dându-i omagiul pe care îl merita.

–Ai toate laudele mele pentru bătălia pe care ai dus-o cum nu se poate mai bine, zise, făcând semn cu capul înspre copii. De acum înainte, o să fii cunoscută ca Doamna Băii.

– M-am temut că o să fie nevoie să-i cer regelui să-mi trimită întăriri, răspunse ea, pe când se așeza în jilțul de lângă el. Mary Margaret s-a aplecat prea mult spre vasul cu jăratic și și-a ars o buclă. Pe Edward a trebuit să-l ud de trei ori, pentru că-l tot uda pe Kell. Şi Hammish a mâncat o bucată întreagă de săpun.

Bannor își privi fiul cu coada ochiului și observă că încă mai făcea baloane de săpun.

– Dacă mă gândesc la gura lui spurcată, cred că ar fi trebuit să-i aplic lui Desmond tratamentul ăsta, și încă de mult.

– N-o să mai fie nevoie. Desmond s-a spălat la gură cu o cârpă de șters pe jos, pentru că Beatrix l-a prins că se uita sub fustele ei în timp ce ea îi curăța mizeria din urechi.

– Nu mă miră, oftă Bannor. După ce l-am altoit de dimineață, am avut o discuție foarte grăitoare despre cum ar putea s-o provoace pe micuța ta servitoare să i se așeze în brațe. „O fi având ea limba ascuțită, tată", mi-a zis, „dar, în rest, e tare moale".

Willow își dădu ochii peste cap.

– Doamne, Dumnezeule, îndură-te de noi! La urma urmelor, e fiul tatălui său. Cred că nu mai trebuie să așteptăm prea mult până când o să-i crești copiii împreună cu ai tăi.

– Ce prostie! pufni Bannor. Nu-i decât un băiețandru.

Willow flutura din gene, făcând pe neștiutoarea.

– Tu ce vârstă aveai, domnul meu, când te-ai uitat prima dată după o fată frumoasă?

Bannor se făcu alb la față și își bău vinul dintr-o singură înghițitură.

– E clar. Îl închid în odaia lui pe băiat, încă din noaptea asta.

– Şi te vei încuia și tu?

El se aplecă spre Willow, încălzindu-i obrazul cu răsuflarea lui.

– Numai dacă ai tu cheia.

Willow își ridică ochii cenușii spre el, și, dintr-odată, toți cei din sală parcă se făcură nevăzuți; nu mai erau decât ei doi, într-un nor pufos ce mirosea a iasomie.

Copiii făcură să dispară închipuirea asta, căci izbucniseră într-un ropot de aplauze. În sală își făcuse apariția un scutier care aducea un păun cu toate penele aranjate pe el. Penajul strălucitor

al păsării fusese jumulit înainte de preparare, după care fiecare pană fusese cu mare greutate aşezată la loc, în splendoarea ei iniţială.

Uitându-se la copiii care ţopăiau de încântare, Bannor şopti:

– Cred că somnul de după-amiază a fost o mare greşeală. Mă tem că n-o să mai doarmă toată noaptea.

– Poate nici tu n-o să dormi, domnul meu.

Ocheada îndrăzneaţă pe care i-o aruncă Willow îi spori hotărârea lui Bannor de-a găsi o cale de scăpare pentru ei amândoi. Începea să se simtă ca un scutier disperat care încearcă să ademenească o slujnică ţărăncuţă într-un colţ întunecat, ca să-şi împlinească poftele cu ea, rezemând-o de vreun perete. Era tare amărât că fusese în stare să-şi rupă lanţurile şi să scape prin luptă dintr-o temniţă păzită până-n dinţi, dar nu era în stare să fugă de o duzină de copii cu ochi luminoşi.

Tocmai se gândea serios s-o arunce pe Willow pe umăr, să-şi tragă spada şi să ameninţe că o să străpungă pe oricine ar fi îndrăznit să le stea în cale, când, spre încântarea copiilor, nişte muzicanţi şi saltimbanci care se adăpostiseră la castel de zăpada din acea noapte se hotărâră să muncească pentru cina care le fusese dăruită. Doi saltimbanci începură să facă tumbe prin toată sala, alegându-se cu o ploaie de monede şi cu urale de încântare până şi de la cavalerii cei mai osteniţi ai lui Bannor.

Unul dintre muzicanţi sări pe o masă şi se apucă să bată cu beţele în tobele lui de piele netăbăcită, pe când altul învârtea de roata unei viele. Sunetele vesele care se revărsau din instrument îl făcură pe un terier cu blana în multe culori să se ridice pe picioarele din spate şi să înceapă să danseze. Willow izbucni într-un râs sonor când câinele dresat înşfăcă o bucată de păun din mâna ei întinsă, după care îşi continuă mersul în două labe, într-un cerc larg.

Bannor scruta cu privirea profilul miresei lui, la fel de încântat de ea precum era Willow de căţelul saltimbancului. Aşa cum bătea din palme în ritmul muzicii, cu ochii strălucind de încântare, nu părea cu mult mai mare decât Mary Margaret.

Nu se putu împotrivi pornirii de a-i cuprinde umerii cu brațul, îmbrățișând-o cu tandrețe.

– Micuțul ăsta e tare încântător, nu-i așa, prințeso?

Ea rămase neclintită. Bannor își plecă privirea, văzând-o că se uită la el cu o expresie tare ciudată. Ochii ei cenușii erau enormi și încețoșați.

– Bannor, trebuie să-ți mărturisesc ceva, zise într-un sfârșit, lăsându-și capul în jos și frângându-și mâinile în poală. Eu... eu...

El se aplecă spre ea, străduindu-se să priceapă ceva din bâiguiala ei peste țipetele ascuțite ale gemenilor. Dar, până să le ceară să tacă, un bubuit ca de tunet răsună în sală. Willow tresări violent.

– Probabil nu-i decât vreun călător ostenit care vrea să se adăpostească de zăpadă, o liniști Bannor, punându-și mâna peste mâinile ei care tremurânde. Acum, spune-mi, ce voiai să-mi mărturisești? Vreun păcat pe care l-ai făcut sau – și, zicând asta, își coborî glasul – vreunul pe care o să te ajut eu să-l faci, dacă putem să fugim de aici câteva clipe?

Dar zâmbetul poznaș de pe chipul lui Bannor dispăru la vederea soldatului care străbătu încăperea cu pași mari și cu chipul înnegurat. Bannor se ridică și dădu pe negândite drumul mâinilor lui Willow. Se aștepta ca străjerul să se îndrepte spre el și să-i spună pentru ce venise, însă bărbatul părea să evite în mod voit să arunce vreo privire înspre el. În schimb, își croi drum spre Fiona și se aplecă să-i șoptească acesteia ceva la ureche.

Bătrâna se încruntă, apoi se ridică și-l urmă, lăsându-le pe Mags și pe Peg în grija lui Bea, care se strâmbă. Bannor simți că îl străbate un fior de gheață, prevestitor de rău, care nu avea nici o legătură cu vântul înghețat care strecurase în sală pe ușa lăsată deschisă.

Peste câteva clipe, când Fiona se întoarse, ținând la piept ceva învelit în cârpe, se vădi că instinctul nu-l înșelase. În vreme ce ea se îndrepta spre el cu pași târșâiți, toți cei din sală amuțiră. Saltimbancii se așezară la loc pe băncile lor și până și copiii se cufundară într-o tăcere stânjenitoare. Bannor fu copleșit de rușine când își dădu seama că oamenii se străduiau să evite să se uite nu la el, ci la mireasa lui.

Nici măcar el nu îndrăznea să o privească. Dar putea s-o simtă. Observă când își trase răsuflarea, tremurând, și numără clipele până când, în sfârșit, lăsă aerul să-i iasă din plămâni.

Fiona ridică bocceaua, iar el nu avea de ales decât să o ia.

– Stăpâne, l-a găsit unul dintre străjeri în fața podului mobil. Sărmanul e aproape vânăt de frig.

Bannor ridică un colț al țesăturii aspre și destrămate care acoperea bocceaua. Ființa înfășurată în cârpa aceea era atât de micuță, încât aproape că nu aducea a om. Părea să aibă prea multă piele pentru câte oase avea. Și, cu toate că era prea plăpând ca să scoată altceva decât un miorlăit slab, ca un pisoi aproape leșinat de foame, ochii albaștri, acoperiți ca de o pâclă, îl făcură pe Bannor să-și dea seama că abia fusese născut, poate chiar în acea noapte. Tare păcat era, își spuse el în gând, cu sălbăticie, că bietul copil trebuise să se nască într-o lume atât de rece și de lipsită de milă.

– Era și un bilet, zise Fiona. Și, cum Bannor avea mâinile ocupate, îi întinse pergamentul rupt și boțit lui Sir Hollis.

Cavalerul aruncă o privire la scrisul grosolan; fu nevoit să-și dreagă glasul de două ori până să poată citi, cu voce răgușită, cuvintele:

– „Poartă-i de grijă, stăpâne. E al tău."

Bannor îi aruncă lui Willow o privire ca de câine bătut. Ea însă avea ochii ațintiți drept înainte, albă la față ca un balot de in egiptean. El se uită din nou la ființa neajutorată pe care o ținea în brațe. Copilul era mult prea slăbit ca să poată apuca degetul cu care Bannor îi atinse pălmuța.

– Firește, e al meu, spuse cu glas hotărât, punându-i iar Fionei copilul în brațe. Încălzește-l lângă foc, te rog, înainte să-i cadă năsucul. Și trimite-o pe Bea s-o aducă pe doica lui Mags. Femeia trebuie să aibă destul lapte ca să-i hrănească pe amândoi. Apoi le aruncă tuturor celor din sală, care rămăseseră neclintiți, privirea cu care în bătălie îi făcea pe dușmani să o ia la goană.

– De ce sunteți așa mohorâți? întrebă el, în timp ce-și turna vin în pocal și-l ridica în aer. Doar stăpânul vostru nu întâmpină în fiecare zi apariția încă unui fiu la Elsinore!

Înveseliți de vorbele lui, ostașii lui își ridicară cupele, izbucnind în urale vesele. Muzicanții începură un cântec de dans, iar copiii săriră de pe bănci și se strânseră în jurul Fionei, nerăbdători să-și vadă noul frățior.

Un cavaler roșu la față îi dădu lui Bannor o palmă pe spate, cu o familiaritate pe care nu și-ar fi îngăduit-o cu câteva minute în urmă.

– S-o fi terminat războiul, stăpâne, dar e bine să știm că lancea ta nu și-a pierdut puterea.

– Nu-ți bate capul cu fătălăul ăsta obraznic, zise Sir Darrin, pe al cărui chip zbârcit se ivise un zâmbet răutăcios. Am auzit că e așa nerăbdător să-și ducă lancea acasă, că de cele mai multe ori greșește ținta.

– Mai bine o lance prea lacomă decât una frântă, i-o întoarse tânărul cavaler, cu urechile în flăcări.

Cavalerii lui Bannor izbucniră în hohote tunătoare de râs, adunându-se în jurul lui și luându-se la întrecere în glume deocheate despre bărbăția lui de poveste. Bannor nu reuși decât după câteva minute să scape din împresurarea lor. Iar atunci observă că jilțul lui Willow era gol. Ea plecase.

Willow stătea țeapănă în pat, urmărind cu privirea fulgii pufoși de zăpadă care se zăreau pe fereastră și ascultând clopotele capelei, care băteau miezul nopții. Numai atât putea face ca să nu mai tresară la fiecare bătaie cristalină a lor. Parcă nu se mai opreau, deși, în același timp, părură să se oprească mult prea repede, lăsând-o într-o tăcere întreruptă doar de sforăitul lipsit de delicatețe ale surorii ei vitrege. Se întreba dacă Bannor se strecurase pe furiș în turnul lui și o aștepta să vină la el.

Stătea întoarsă cu spatele la Beatrix, cu mâinile reci ca gheața puse sub obraz. Când fata se băgase în pat, se prefăcuse adormită, căci știa prea bine că nu era în stare să asculte trăncăneala nesfârșită a lui Beatrix despre dramatica apariție a bastardului lui Bannor.

Se gândea că ar trebui să fie recunoscătoare că bebelușul fusese adus înainte ca ea să se umilească fără putință de scăpare,

înainte să-i iasă pe gură cele două cuvinte care i-ar fi lăsat inima neajutorată în fața oricărei lovituri.

Își închise ochii strâns, căci glasul lui Bannor îi răsuna în minte, plin de tandrețe și de veselie: „Micuțul ăsta e tare încântător, nu-i așa, prințeso?"

Poate ar fi reușit să reziste dulcii ademeniri a îmbrățișării lui, ar fi reușit să reziste clipelor în care se uita la chipurile strălucitoare ale copiilor și, pentru prima dată în viață, simțea că avea și ea o familie. Dar dezmierdarea lui atât de simplă o sfâșiase cu totul, făcând-o să redevină acea fetiță prăpădită care fusese prea mândră ca să creadă că ar putea să nu fie iubită de toată lumea. O făcuse să-și urzească în minte o imagine a viitorului ca o tapiserie țesută cu fir de purpură și aur. Un viitor în care Elsinore devenea căminul pe care visase întotdeauna să-l aibă.

Dar, în clipa când Fiona intrase în sală, ținând în brațe copilul zămislit de Bannor cu o altă femeie, tapiseria ei începuse să se destrame. Willow își dăduse seama că acel cămin la care se gândise nu era decât un castel de visuri, ridicat pe nori.

Își îngropă fața în perna udă, cuprinsă de un simțământ de scârbă de sine. Rămase așa timp îndelungat, fără ca măcar să se miște când clopotele capelei bătură o singură notă melancolică, încărcată de blesteme.

Ecoul sunetului nu se ștersese când ușa odăii se dădu de perete. Ea se ridică în genunchi, și se trezi că privește fix în ochii soțului ei, în care ardea o flacără mocnită.

Capitolul 24

Beatrix sări în picioare, cu un urlet sfredelitor. Până în clipa aceea, Willow nu simțise niciodată milă pentru dușmanii lui Bannor. Gura lui frumoasă era acum doar o linie mohorâtă, iar ochii i se înnegriseră ca o noapte fără nori. O privea cu o hotărâre feroce, avertizând-o astfel că nici o baricadă făcută din mobile,

nici măcar un cazan cu smoală fierbinte n-avea să-l țină departe de ea în acea noapte.

Se simți aproape ușurată când el își întoarse ochii spre Beatrix.

– Afară, doar atât îi zise, dar porunca rostită pe un glas liniștit era mai înspăimântătoare decât dacă ar fi urlat.

– D-d-dar, stăpâne, se bâlbâi Beatrix, trăgându-și cearșafurile până la bărbie, fără nici o urmă din cochetăria ei obișnuită, eu nu dorm decât despuiată cu totul.

Bannor făcu un pas spre pat, ca și cum ar fi vrut s-o azvârle chiar el de acolo. Beatrix smulse o blană și sări peste Willow, în partea cealaltă a patului, apoi o luă la goană pe lângă Bannor și se făcu nevăzută pe ușă, lăsându-și la vedere pentru o clipă doar spatele golaș. După ce lipăitul înspăimântat al picioarelor ei goale se stinse, lordul închise ușa cu o grijă forțată, gestul lui, peste poate de grăitor, lăsând să se înțeleagă cât de mult și-ar fi dorit s-o trântească.

Dintr-un motiv neștiut, Willow simți că prinde curaj când își dădu seama de vulcanul de simțăminte care clocotea sub aparenta lui stăpânire de gheață. Dacă el se aștepta s-o vadă bâlbâindu-se și ascunzându-se sub pături, ca Beatrix, atunci îi era sortit să sufere o cruntă dezamăgire. Azvârli blănurile cât colo și rămase în picioare lângă pat, doar în cămașa pe care o găsise în dulap în prima noapte pe care o petrecuse la Elsinore. În noaptea când se temuse că proaspătul ei soț nu era decât un satir libidinos, care își pusese în minte să facă din ea roaba plăcerilor sale.

Și, pe când Bannor o măsura cu privirea din cap până-n picioare, atât de direct și de amănunțit, că-i făcea pielea de găină, Willow trebuia să recunoască în sinea ei că asemănarea dintre el și creatura imaginată era destul de mare. Își desfăcuse șireturile de la cămașă, iar părul îi era ciufulit, ca și când și-ar fi trecut de multe ori degetele prin el. Willow nu putea face nimic ca să acopere felul în care țesătura transparentă i se lipea de sfârcurile rozalii și i se cuibărea între coapse, așa că nici măcar nu se strădui să încerce. După cum se așteptase, Bannor nu-și pierdu vremea cu galanterii.

– Ce-ai fi vrut să fac, Willow? Să azvârl copilul înapoi în ger?

– Nu, fireşte! Aşa o femeie mă crezi tu pe mine?

– Aproape că mi-am dorit s-o fac, mărturisi el, măsurând cu paşi mari spaţiul dintre fereastră şi uşă, cu o mână încleştată în păr. Totul ar fi mult mai uşor, nu-i aşa? Aş putea să mă minunez de cât îţi e de caldă şi de dulce carnea, cu toate că n-ai în piept decât o lespede de gheaţă. Mi-aş putea justifica propriile păcate, condamnându-le pe ale tale. Poate chiar aş putea să învăţ să te urăsc, adăugă el în cele din urmă cu o patimă aspră în glas, răsucindu-se spre ea.

– Îmi pare tare rău să te dezamăgesc, stăpâne, dar nu blândeţea pe care i-ai arătat-o bietului micuţ mi-a frânt inima în două. Ci mila din ochii lui Sir Hollis. Ai Fionei. Ai oamenilor tăi. Şi glasul ei se stinse într-o şoaptă răguşită, pe când se chinuia să-şi înghită nodul din gât. Din ochii copiilor tăi.

El clătină din cap.

– N-am vrut ca tu să devii o fiinţă demnă de milă sau de râs, pentru nici unul dintre ei. Dacă aş fi putut, te-aş fi cruţat de toate astea.

– Cum? Doar nu renegând copilul? Un copil pe care l-ai zămislit cu o altă femeie, deşi mi-ai arătat dureros de bine că nu vrei să zămisleşti nici unul cu mine.

Willow nu voise să zică aşa ceva, însă cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu pe gură, iar acum zăceau între ei, ca o mănuşă azvârlită la întâmplare.

Bannor călcă în picioare provocarea invizibilă pe care i-o aruncase ea, străbătând din doi paşi distanţa dintre ei.

– Am crezut că şi tu eşti de aceeaşi părere cu mine, doamna mea. Dacă m-am înşelat, te asigur că sunt mai mult decât doritor să-mi împlinesc îndatoririle de soţ. Dacă vrei un copil din carnea şi din sângele tău, atunci ţi-l voi dărui. Primul dintr-un mare şir, de asta pot să te asigur.

Şi îşi duse mâinile la pantaloni, pregătindu-se să-şi desfacă cingătoarea de argint pe care o purta. Speriată, Willow îşi puse mâna peste a lui. Voia doar să-l împiedice să-şi scoată cingătoarea, însă, în clipa când atinse uşor cu degetele pielea subţire

a pantalonilor lui, își dădu seama că el nu numai că dorea să-i ofere un copil, ci era și tare pregătit pentru asta.

El îi susținu privirea fără cea mai mică urmă de rușine. Ea fu cea care se făcu roșie la față și-și retrase de îndată mâna, punând-o pe unul dintre stâlpii patului, ca să-și ascundă tremurul, după care își ridică bărbia a sfidare.

– Domnul meu, eu nu sunt unul dintre cavalerii tăi, ca să fiu impresionată de mărimea și de fălnicia lăncii tale. Nu sunt nici măcar una dintre drăguțele tale, ca să faci pace cu mine cu o îmbrățișare grăbită și să-mi trântești un prunc în burtă timp de nouă luni în fiecare an.

El râse, fără să se poată stăpâni.

– Bine măcar că-ți dai seama că bebelușul care a fost adus în noaptea asta a fost zămislit cu multe luni înainte să-mi treacă prin minte să-mi iau o soție. Cu multe luni înainte să-ți văd chipul, adăugă cu glas blând, mângâindu-i ușor obrazul cu degetele.

Willow rămase țeapănă, îngrozită că mângâierea asta avea să-i facă țăndări mândria.

– Poți să-mi promiți că așa ceva n-o să se mai întâmple vreodată? Poți să-mi juri că la ușa ta n-o să mai apară prunci după ce vor trece nouă luni de la nunta noastră? Un an? Cinci ani?

Bannor o țintuia cu privirea, cu o expresie chinuită pe chip, cum nu-l văzuse niciodată până atunci. După câteva clipe, își retrase mâna de pe obrazul ei și-și plecă ușor capul.

– Nu pot să fac un jurământ pe care nu-l pot ține.

Willow își lipi fața de stâlpul patului, fără să-și mai poată zăgăzui lacrimile care de mult stăteau să izbucnească.

– Atunci mă tem că o să-mi cer libertatea pe care mi-ai oferit-o cu atâta generozitate.

Bannor înălță dintr-odată capul; ochii îi scânteiau de mânie.

– Și unde o să te duci, doamna mea? O să te întorci în casa tatălui tău? E mai bine să se poarte toți de acolo cu tine ca și cum ai fi cea mai amărâtă servitoare în loc să fii soția mea?

Și, spunând asta, îi luă mâinile în ale lui, obligând-o să-și deschidă pumnii și, cu degetele mari, îi frecă bătăturile care încă îi brăzdau palmele. Numai câteva săptămâni de viață bună n-aveau

cum să înlăture urmele unei vieți întregi de chin. Willow încercă să-și tragă mâinile, însă strânsoarea lui nu slăbea deloc.

– Nu trebuie să mă întorc la Bedlington. Nu mi-ai spus chiar tu să-mi caut adăpost într-o mănăstire?

În râsul aspru al lui Bannor nu se prea simțea nici urmă de veselie.

– Și tu m-ai acuzat că vreau să te pun sub lacăt, ca să mori ca o fecioară stafidită. Îi cuprinse fața în palme, scrutându-i-o cu ochi plini de patimă. Asta vrei, Willow? Să zaci trează în fiecare noapte pe un pat tare și îngust, visându-mă pe mine? Visând asta?

Dacă i-ar fi luat buzele în stăpânire la fel de brutal cum îi prinsese mâinile, poate că ea ar fi fost în stare să i se împotrivească. Numai că gura lui i-o pecetluise pe a ei cu atâta blândețe, că Willow se temea că era posibil să se fi cufundat deja în vise. Un sărut atât de fermecător ar fi trebuit să alunge orice blestem, să îndeplinească orice dorință, să-i dea un sfârșit fericit până și celei mai triste povești. În vreme ce el îi explora gura umedă și caldă cu limba, Willow își dădu seama că n-avea să moară ca o fecioară stafidită. Când avea să zacă pe patul cel îngust și tare din mănăstire, trupul ei avea să jelească după el așa cum jelea chiar în clipa asta.

Bannor o cuprinse cu brațele, îngropându-și fața umbrită de barbă în buclele ei moi.

– Rămâi cu mine, Willow, șopti el răgușit. Fii soția mea! N-o să-ți lipsească nimic, îți jur.

Cu toate că-l încolăcise și ea cu mâinile pe după talie, ca și cum n-avea de gând să-i mai dea drumul vreodată, Willow știa că n-avea de ales. Trebuia să-l părăsească. Altfel, avea să-i lipsească singurul lucru fără de care nu putea să trăiască.

Mândria ei.

Îl privi prin vălul de lacrimi.

– Domnul meu, dacă ție nu-ți face trebuință inima mea, atunci nu-mi rămâne decât să i-o dau Domnului. Îmi redai libertatea sau o să mă ții aici, ca soție a ta, împotriva voinței mele?

Willow nu se simțise niciodată atât de înghețată ca în clipa în care Bannor își lăsă în jos brațele și se îndepărtă de ea, cu mișcări grele, cu o expresie foarte serioasă pe chip.

– Ți-am spus că n-o să fac un jurământ pe care nu pot să-l țin. Dacă ți-am promis libertatea, atunci de libertate vei avea parte. Mâine-dimineață, Hollis te va însoți la abația Weyborne. Cum căsătoria noastră nu a fost consumată, nu va fi greu să obținem anularea ei.

Şi Bannor se îndreptă spre uşă, dar apoi se întoarse, fără să-şi poată ascunde amărăciunea din glas:

– Ți-aş fi recunoscător dacă ai putea să pleci înainte de trezirea copiilor. Aş prefera să-i cruț de chinul de a-şi lua rămas-bun de la o a treia mamă.

După ieşirea lui, Willow se duse clătinându-se la fereastră şi-şi apăsă fruntea de geamul înghețat. Lacrimile îi țâşneau şuvoi din ochi. Ar fi vrut să-l urască, însă nu putea decât să se disprețuiască pe sine. Fugise de la Bedlington în speranța că avea să scape de fantoma fetiței demne de milă care fusese, însă din fereastră o privea chiar chipul scăldat în lacrimi al acelei copile. Era aceeaşi fetiță care-şi lăsase tatăl, fără să se opună, în ghearele lui Blanche. Iar acum, când găsise în sfârşit un bărbat pentru care era posibil să merite să se lupte, se recunoştea înfrântă fără ca măcar să ridice brațele.

Îşi şterse cu furie lacrimile de pe obraji, uitându-se cum dispărea chipul acelei copile. Acum o privea o femeie în ai cărei ochi cenuşii ardea o hotărâre nestrămutată.

Decisă s-o caute pe singura persoană care putea să-i arate chipul duşmanului, Willow îşi trase în grabă rochia şi încălțările, îşi smulse din cui pelerina şi ieşi ca o vijelie din încăpere.

– Despre cine-i vorba?

Netta făcu ochii mari când doamna de la Elsinore se năpusti în coliba ei, învăluită de un nor de fulgi de zăpadă, ca un înger al răzbunării. Netta o țintuia cu privirea de peste umărul vânjos al cavalerului beat care se agita între picioarele ei; fără să vrea, admira îndrăzneala lui Willow. Doamna lui Bannor

nu se înroşise, nici nu începuse să se bâlbâie la vederea dosului gol al tânărului care continua să se mişte mai degrabă plin de entuziasm decât de vreun ritm.

– Cine e? repetă Willow, ca şi cum n-ar fi fost decât ele două în coliba luminată de foc.

– Dă-te de pe mine, tăntălăule, zise Netta şi îl lovi în braţ pe cavaler. Avem oaspeţi.

– Dar n-am terminat, se plânse el, cu ochii strâns închişi. Ţi-am dat bănuţul. Următorul să-şi aştepte rândul.

– Nu-i un bărbat, ci o doamnă, îi şuieră ea în ureche.

Mormăind, omul se rostogoli de pe ea. Netta îl acoperi în grabă cu cearşaful până la mijloc, sperând s-o cruţe pe Willow de vederea a ceva şi mai nepotrivit decât văzuse deja. În ce o privea, nu trebuise decât să-şi tragă fusta în jos pe picioare, căci tânărul necopt nu i se păruse demn de osteneala de a şi-o scoate.

Cavalerul se uită urât la intrusă, dar se lumină la faţă în timp ce-i mânca din ochi silueta zveltă.

– Ce-avem noi aici? O oiţă rătăcită, care-şi caută păstorul?

– Afară! porunci Willow, pe un ton mai îngheţat decât vântul care şuiera pe hornul casei.

El însă îşi ridică braţele deasupra capului, cu un rânjet trufaş pe buze.

– Ce atâta grabă, drăguţo? Să ştii că ciomagul meu este destul de tare ca să vă bucure pe amândouă.

– Abia dacă poate să dea un pic de plăcere uneia dintre noi, pufni Netta.

Willow îl recunoscu. Era tânărul cavaler fălos care lăudase puterea lăncii lui Bannor. Plină de răutate, se apropie de el şi-şi lăsă gluga pe spate.

Bărbatul holbă ochii, îngrozit. Îşi trase pătura până la bărbie, tremurând atât de tare, că începuse să se zgâlţâie şi patul.

– S-s-s-stăpână, rogu-te, iertare! N-am ştiut că tu eşti!

Ea arătă spre uşă.

– Afară!

Cavalerul aruncă o privire neajutorată spre Netta, apoi se prelinse din pat, ţinându-şi strâns cearşaful, ca să-şi acopere părţile

intime. Era atât de disperat să se aplece și să facă temenele, că abia mai reușea să țopăie și într-un picior, ca să-și tragă pantalonii.

– N-o să-i spuneți lui Lord Bannor despre asta, vă rog? O să-mi ia cu siguranță capul.

Willow zâmbi dulce.

– Dacă mă gândesc la natura iubitoare a propunerii tale, sir, mă îndoiesc că fără de *cap* va vrea să te lase.

Mormăind ceva neînțeles, cavalerul își înșfăcă spada și pintenii și se făcu nevăzut în zăpada nopții, trântind ușa după el.

Willow se întoarse spre Netta; n-avea deloc stare să-și măsoare cuvintele.

– Cum de poți să suporți? Eu nu-mi închipui că l-aș putea lăsa să mă atingă așa pe alt bărbat decât cel pe care-l iubesc.

– Nu toate ne permitem să fim așa pretențioase, stăpână, zise Netta și ridică din umeri în vreme ce își îndesa sânii generoși în cămașă și strângea zdravăn șireturile. În plus, după ce ai cunoscut doisprezece bărbați, ce mai contează încă unul? Sau o sută? Își ridică ochii spre Willow. Cel puțin, așa mi-a zis mama ca să mă liniștească, după ce m-a vândut prima dată. Era atât de mulțumită că nu mai era nevoită să mulțumească singură un întreg regiment de gărzi ale regelui, că mi-a dat voie să păstrez unul dintre șilingii pe care-i câștigasem.

Dorind cu disperare să scape de privirea aspră a femeii, Willow își scoase pelerina și o aruncă pe scaunul din fața vetrei.

– Cred că ai auzit deja ce s-a petrecut în noaptea asta la Elsinore.

Netta făcu un semn din mână spre ușă.

– Când Sir Fără-Lance a năvălit la mine, a dat tot din el. Dar nu prea pricep de ce e așa mare lucru că a mai apărut încă un copil din flori la ușa lui Lord Bannor. La urma urmelor, se întâmplă destul de des, nu-i așa?

Willow încremeni. Se părea că Netta o atacă voit.

– Vreau să știu cine este mama copilului. Vreau să le știu pe toate.

Netta o privi strâmb, dându-și pe spate părul răvășit.

–Şi pe urmă ce-o să faci, buna mea stăpână? O să le ungi cu smoală şi cu pene? O să le alungi din sat? O să le omori cu pietre?

–Aş putea, răspunse Willow, ridicând bărbia.

–Şi dacă refuz să-ţi spun? O să-mi faci şi mie la fel?

–Nu. Şi, înainte ca Netta să zâmbească batjocoritor, Willow adăugă, pe un ton fără inflexiuni: o să te arunc în temniţele de la Elsinore, până o să te hotărăşti să-ţi foloseşti limba aia ascuţită pentru ceva mai folositor decât să le oferi plăceri oamenilor lui Bannor.

Netta înclină capul, privind-o pe Willow cam cum s-ar uita un mastiff la o pisicuţă ce păruse neajutorată, dar care tocmai se repezea furioasă la nasul lui. Se ridică din pat, zâmbind mai degrabă uluită decât batjocoritoare.

–Stai jos, stăpână, îi spuse, în timp ce turna bere într-o cupă de pământ, ciobită, şi i-o întindea lui Willow, şi-o să-ţi zic tot ce vrei să ştii despre femeia care i-a prins în lanţuri inima soţului tău.

Willow se prăbuşi în jilţ, temându-se că inima ei avea să se sfâşie la auzul cuvintelor Nettei. Deşi nu bea decât rareori băuturi mai tari decât vinul fiert, luă o duşcă zdravănă de bere, bucuroasă de căldura şi de puterea pe care i-o dădea.

Netta se aşeză pe marginea patului, sorbind direct din carafă.

–A venit la Elsinore într-o noapte când ningea, cam ca acum. Vântul urla peste munţi, atât de rece, că putea îngheţa scuipatul unui om înainte să ajungă pe pământ. Era Noaptea Regilor şi, chiar de la depărtare, ea tot putea să audă sunetele muzicii şi râsetele ce se revărsau dincolo de zidurile castelului. Şi-a apucat strâns de mână băieţelul, îngrozită; dar ştia că, dacă nu va avea destul curaj să pătrundă în fortăreaţa preaputernică, el avea să moară. Fusese deja nevoită să-şi vândă trupul ca să-i pună o îmbucătură de pâine în gură, dar acum trupul ei se ofilea, pentru că-i dădea lui porţia ei de mâncare. Ochii Nettei priveau ca prin ceaţă. Când au dus-o în sala cea mare, s-a lăsat brusc tăcerea. Stăpânul castelului stătea la masa înaltă, înconjurat de frumoasa lui soţie şi de copiii lui minunaţi. Ea şi-a tras fiul

în față și, înghițindu-și și ultima urmă de mândrie, a șoptit: „E al tău, stăpâne. Te rog să-l primești în casa și în inima ta". Lordul l-a măsurat pe băiat din cap până-n picioare. Deși nu avea decât vreo șase, șapte ani, se ținea drept și îl privea plin de îndrăzneală pe omul despre care i se spusese că era tatăl lui. Lordul s-a aplecat și i-a ciufulit părul, după care a izbucnit într-un râs zdravăn. „De ce aș vrea să recunosc bastardul unei târfe?", i-a întrebat pe cei de față, „când am copiii aceștia frumoși, care sunt ai mei?"

Willow lăsă jos pocalul cu bere, incapabilă să mai poată bea din cauză că dinții îi clănțăneau în ultimul hal.

– La semnul stăpânului lor, ostașii au luat-o și au târât-o afară din sală. Au azvârlit-o în zăpadă, împreună cu copilul, la poarta castelului, râzând de ea și batjocorind-o neîncetat. Prea copleșită de rușine ca să mai ceară adăpost în vreuna dintre colibele din apropiere, ea și-a luat băiatul și a pornit-o peste câmpuri. Nu avea în gând decât să se întoarcă în satul ei, dar vântul îi biciuia ochii cu zăpadă, făcând-o să rătăcească în cercuri tot mai mari. S-a gândit atunci că, dacă se așeza puțin și-și odihnea picioarele tremurătoare, avea să poată găsi forța să-și continue drumul. Și-a luat fiul la piept și s-a prăbușit în genunchi în zăpadă. Netta își îndreptă privirea spre Willow, cu ochii la fel de întunecați ca acea imagine îngropată în zăpadă. Băiatul era puternic și rezistent. Ea nu. În dimineața următoare, când i-au găsit, el era agățat de ea, plângând atât de amarnic, că oamenii jurau că încerca să topească gheața de pe trupul ei țeapăn și rece cu lacrimile lui. Trei bărbați abia l-au putut smulge de lângă ea.

Willow sări în picioare, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Minți! Îl cunosc pe Bannor. Știu ce fel de om e. N-ar putea să fie atât de crud, atât de lipsit de inimă, încât să azvârle o femeie și un copil în mijlocul viscolului!

Ochii Nettei ardeau.

– Firește că nu, prostuțo. Dar tatăl lui așa era.

Willow se prăbuși la loc în jilț, căci o lăsaseră genunchii. „Ce voiai să fac? Să azvârl copilul în zăpadă?" Asta o întrebase Bannor, cu ochii plini de o furie nestăpânită.

Aceiaşi ochi îşi văzuseră mama murind. Vărsaseră lacrimi pârjolitoare de spaimă peste leşul ei de gheaţă. Se umpluseră de milă în timp ce mângâia cu degetul palma fiinţei micuţe, pe jumătate îngheţate, care-i fusese dată în grijă în noaptea aceasta.

Willow fu copleşită de un val de emoţie.

– Copiii? şopti ea, ridicându-şi chipul scăldat în lacrimi spre Netta. Nu sunt ai lui, nu-i aşa?

– Nu, răspunse ea simplu. Sunt ai mei.

Capitolul 25

Netta se ridică iute; în ochi i se citea o mândrie încăpăţânată.

– Nu pot să spun acelaşi lucru despre ultimii doi, dar Meg, gemenii şi fetiţa pe care ai adus-o în dimineaţa aceea cu tine – toţi sunt ai mei.

Willow se clătină la amintirea felului în care o ţinuse Netta în braţe pe Peg – atingerea ei plină de dragoste, uluirea din ochii ei. Nu-i trecuse nici o clipă prin cap că femeia se uita la chipul propriului ei copil.

În clipa în care cuvintele Nettei îşi croiră loc prin mintea ei năucită, Willow se încruntă.

– Dacă Mags şi bebeluşul lăsat la poarta castelului în noaptea asta nu sunt ai tăi, atunci ai cui sunt?

– Cea pe care o numeşti Mags e a unei femei care are deja douăsprezece guri de hrănit. Celălalt copil s-a născut în noaptea asta şi este al unei fetişcane de doisprezece ani, care a crezut în minciunile unse cu miere ale unui trubadur ce a trecut acum nouă luni prin sat.

Willow clătină din cap.

– Nu pricep cum de pot să-şi părăsească aşa copiii.

– Să-i *părăsească?* Netta aproape că scuipă cuvântul. Tatăl lui Annie a ameninţat-o că o să-i înece copilul într-o găleată dacă nu scapă chiar ea de el. Era aşa slăbită după naştere, că ar fi trebuit

să se târască până la poarta castelului. Dar s-ar fi târât dacă nu i-aş fi promis că o să-i duc chiar eu copilul lui Lord Bannor.

Netta se duse spre vatră, dar apoi se întoarse, rotindu-şi fustele.

– Stăpână, tu ce soartă ai fi ales pentru copila ta? S-o creşti cum am fost eu crescută, ca fata târfei satului? întrebă ea, arătând cu degetul spre aşternuturile răvăşite şi pătate, din care se revărsa un iz de mosc. Să vezi că toţi bărbaţii din sat aşteaptă ca ea să-ţi ia locul în pat când o să îmbătrâneşti sau o să fii prea mâncată de vărsat ca să mai suporţi foielile şi gemetele lor? Apoi glasul i se îmblânzi: Ori s-o creşti ca pe fiica îndrăgită a unui nobil, căreia nu-i lipseşte nimic, cu excepţia iubirii de mamă?

Willow îşi lăsă capul în jos, plină de ruşine.

– De ce nu mi-a spus? şopti ea. De ce m-a lăsat să cred tot ce-i mai rău despre el?

– Pentru că mi-a jurat că nimeni n-are să ştie vreodată că aceşti copii nu sunt ai lui. I-am cerut făgăduiala că n-o să fie nevoiţi să îndure privirile rele, şoaptele urâte, ruşinea de a fi bastarzii nedoriţi ai unei târfe.

Willow nu ştia dacă să râdă ori să plângă. Ca să-i apere pe copiii care-i fuseseră încredinţaţi, Bannor fusese în stare să o lase pe ea să creadă că nu era decât un armăsar în călduri, gata să sară pe orice iapă căreia îi simţea mirosul. Era în stare s-o lase să plece de la Elsinore în această dimineaţă, însoţită de Sir Hollis, şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Râse încetişor, dar în râsul ei stăruia o urmă de tristeţe.

– M-a avertizat că n-a făcut niciodată un jurământ pe care să ştie că nu-l poate ţine.

– Aşa-i, zise Netta şi se aşeză pe marginea vetrei. Este un om care-şi ţine făgăduielile. Într-o noapte rece de noiembrie, când am lăsat-o pe prima copilă la poarta lui, nici măcar nu mi-a trecut prin minte că va spune că e a lui. Mă rugam doar să o ia vreuna dintre spălătorese ori vreo servitoare, adăugă ea, cutremurându-se. A doua zi, când doi dintre ostaşii lui au venit la mine să mă ducă la castel, m-a luat groaza. Credeam că o să mă arunce în temniţă

sau poate o să mă pună la stâlpul ruşinii, ca să afle toată lumea ce lucru înfiorător am făcut.

Pe Willow aproape o pufni râsul amintindu-şi cât de greu îi venise lui Bannor până şi să-şi pălmuiască propriul fiu răzvrătit.

– Tremuram ca o frunză când m-au dus la el. Deşi Willow crezuse că aşa ceva era imposibil, obrajii femeii începuseră să se înroşească în timp ce ea îşi lăsa capul în jos. Pe urmă le-a zis soldaţilor să plece şi şi-a turnat o cupă de mied, iar eu am început să mă dezbrac. Credeam că vrea să-i ofer nurii mei, ca să se îndure de mine.

Willow ridică din sprânceană, mirată.

– Cred că l-ai şocat cu asta.

– Chiar că da, o asigură Netta. La început, am crezut că o s-o ia la goană afară din odaie. Pe urmă însă şi-a dat seama că-mi tremurau genunchii de spaimă. Aşa că a luat o tapiserie de pe perete, m-a înfăşurat în ea şi m-a obligat să mă aşez într-un jilţ, în faţa focului, înainte să mă prăbuşesc. Atunci mi-a povestit despre mama lui şi mi-a promis că nici unui copil n-aveau să-i fie vreodată închise în nas porţile de la Elsinore, atâta timp cât are să fie el stăpân aici.

Willow îşi dădu seama că recunoaşte strălucirea sălbatică din ochii Nettei. O văzuse şi în propriii ei ochi, cu foarte puţin timp în urmă.

– Tu eşti pe jumătate îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Îşi regretă pe dată cuvintele, căci simţea că nimic altceva n-ar fi putut s-o facă pe femeie să se oprească aşa de repede.

Ea zâmbi trist. Nici măcar nu se strădui să-şi ascundă lacrimile.

– Cum aş putea să nu fiu, stăpână?

– Aşa-i, murmură Willow, prinzând-o pe femeie de mâna slabă. Cum ai putea să nu fii?

Willow se strecura pe culoarele întunecate de la Elsinore. Încă nu se luminase, iar castelul era cufundat într-o tăcere pe care n-o tulbura decât foşnetul pelerinei ei pe dalele de piatră. Aproape

că s-ar fi putut spune că locuitorii lui căzuseră pradă aceleiaşi linişti fermecate ca lumea de afară, cufundată sub zăpadă.

Când ajunse la catul al doilea, o uşă întredeschisă o ademeni spre ea.

Inima i se strânse în mod ciudat, văzându-i pe copiii lui Bannor care se întorseseră la vechiul lor obicei de a dormi cu toții în acelaşi pat enorm. Ca s-o spună pe-a dreaptă, nu le putea găsi vreo vină pentru asta, într-o dimineață aşa rece. În focul aproape stins nu mai străluceau decât câțiva tăciuni, şi răsuflarea lor scotea aburi. Cioara lui Desmond moțăia pe o stinghie, lângă fereastră, cu capul băgat în pieptul lucios. Motanul lui galben era făcut colac la picioarele patului. Când Willow se apropie, mâța îşi deschise un ochi auriu şi clipi la ea.

O şuviță blondă răvăşită se odihnea lângă buclele castanii ale lui Desmond. Probabil că, după ce fusese izgonită din propriul pat, Beatrix căutase adăpost la ei. Willow se întreba ce-avea să facă băiatul la trezire, când avea să dea peste ea, cuibărită în spatele lui şi despuiată, învelită numai în blănuri. Zâmbi. Avea să se poată considera norocos dacă şocul n-avea să-l facă să se dea de-a berbeleacul jos din pat şi să-şi spargă scăfârlia.

La început, când abia sosise la Elsinore, îi văzuse pe copii doar ca pe o turmă de frați lipsiți de chipuri; acum însă, pe când le mângâia fețele adormite cu privirea, îşi dădu seama că ajunsese să-i cunoască mai bine decât îşi cunoscuse vreodată frații şi surorile.

Ennis cel deşirat, care se străduia să fie glasul rațiunii; Mary cea mititică şi serioasă, cu obiceiul ei amuzant de a vedea mereu partea întunecată a lucrurilor; Hammish cel generos şi bun la suflet; Edward, căruia îi plăcea să trăncănească; Kell, cu părul lui galben ca soarele şi replicile lui usturătoare; Mary Margaret, plină de voință; Meg şi gemenii, care semănau cu nişte îngeraşi, cu mânuțele şi picioruşele dolofane şi cu obrăjorii cu gropițe.

Şi Desmond – şi el tot un copil, dar apropiindu-se rapid de vârsta maturității, semănând mai mult decât credea cu tatăl său în felul aprig în care îşi apăra frații şi surorile şi în bunătatea arătată animalelor pe care nu le voia nimeni altcineva.

Poate că Willow ar fi trecut pe lângă odaia bebeluşilor fără să se oprească dacă n-ar fi auzit sforăitul zdravăn al Fionei. Bătrâna era întinsă pe un pat îngust, lângă un leagăn de lemn. În el dormeau Peg şi Mags, una lângă alta, înfăşate ca nişte mieluţi grăsuni şi blănoşi. Willow le mângâie uşor obrăjorii pufoşi, apoi se întoarse şi dădu să iasă.

Aproape că ajunsese la uşă, când auzi un sunet slab – nu era chiar un scâncet, dar nici un gângurit. Se întoarse încetişor. Pe vatră se afla un coşuleţ din nuiele împletite. Îngenunche şi văzu bebeluşul nou-născut, cuibărit în el. Un bebeluş care avea să se facă în curând un băieţel zdravăn. Un băieţel care n-avea să ducă vreodată lipsă de hrană, care n-avea să fie nevoit să se aşeze tremurând în zăpadă şi să vadă cum mama lui îşi dă ultima suflare.

Deodată, simţi cum o cuprinde o nerăbdare ciudată. Îl înveli în grabă pe băieţel şi se strecură cu paşi uşori din odaie. De îndată ce se îndepărtă îndeajuns de camerele copiilor, o luă la goană. Urcă scările câte două şi dădu de perete uşa turnului lui Bannor fără să se mai oprească să ciocănească. Odaia era goală, iar grătarul şemineului, rece. Pe salteaua de puf nu se vedea urma trupului lui. Un pocal zăcea răsturnat în vatră, ca şi cum cineva l-ar fi azvârlit acolo, într-o izbucnire de mânie.

Willow se repezi în jos pe scări, spre sala cea mare. Cu toate că dinspre cuhnii începea să se strecoare mirosul îmbietor de pâine coaptă, cei mai mulţi oaspeţi care se adăpostiseră de crivăţ încă dormeau, legănaţi de berea care le fusese servită după ce Lord Bannor îşi primise în casă noul fiu. Willow se împiedică de unul dintre saltimbanci, care mormăi ceva nedesluşit şi se înfăşură şi mai bine în mantie. Willow se repezi în curtea goală, învârtindu-se neliniştită în toate părţile. În clipa aia, soarele se ridică dinspre răsărit, izbind zăpada cu o asemenea strălucire, că aproape o orbi. Abia după ce-şi duse mâna la ochi, ca să-i ferească de lumina orbitoare, îl zări pe bărbatul care stătea singur pe crenelurile de deasupra ei, cu părul negru fluturând în bătaia vântului.

Când ajunse, în sfârşit, sus pe zid, Willow reuşise să-şi domolească respirația, dar nu şi bătăile nebuneşti ale inimii.

Bannor stătea cu privirea pierdută peste câmpurile îngropate sub zăpadă, cu mâinile pe muchia de piatră a crenelurilor. Nu se întoarse nici măcar la auzul gheții sparte de încălțările ei.

– Doamna mea, nu ți-a trecut prin minte, zise el, cu un glas la fel de dur ca țurțurii de gheață din copaci, că poate şi eu încerc să mă cruț de chinul de a-mi lua rămas-bun de la o a treia soție?

În ciuda răcelii din glasul lui, cuvintele sale îi încălziră inima lui Willow. Bannor nu o numise niciodată soția sa.

– Nu ți-a trecut prin minte, domnul meu, că poate şi eu încerc să te cruț de acest chin?

– Ca să fiu cinstit, absolut deloc.

– Tocmai am fost în odaia bebeluşilor, zise ea, apropiindu-se de el, în ciuda faptului că nu părea bine-venită. Noul tău fiu îşi revine bine. Aş zice că, mulțumită bunătății tale, până la sfârşitul zilei o să ajungă să se bată cu micuța Mags care să sugă primul.

– Mă bucur că băiețelul va trăi, dar nu mai pot îndura să fiu lăudat pentru generozitatea mea. Mai ales că plătesc un preț aşa mare pentru asta.

Willow lovi zăpada cu vârful pantofului, vorbind pe un ton în mod voit vesel:

– Dar eu n-am venit să te laud pentru bunătatea ta, ci să te pedepsesc pentru mândrie.

– E a doua oară în câteva zile când sunt acuzat de un asemenea păcat, pufni el. Ai stat de vorbă cu Desmond?

– Nu, am vorbit cu un prieten, răspunse Willow, bucuroasă că el nu putea zări zâmbetul ironic de pe buzele ei. Un prieten care-ți e mai devotat decât ai crede.

– Destul de devotat încât să spună că sunt un prost trufaş, pe câte văd.

– Poate trufaş, dar nu prost, zise Willow, îndreptându-se spre el, cu un oftat prefăcut. Dacă aş fi un războinic puternic, atât de temut încât duşmanii nu-mi rostesc numele decât în şoaptă, poate că şi eu aş vrea ca toată lumea să creadă că sămânța mi-e la fel de puternică precum sabia. Cu siguranță, faima ți-ar fi rău

ştirbită dacă ar merge vorba că ai o inimă atât de bună, încât nu poţi să alungi un copil de la porţile tale. Şi, ridicându-se pe vârful picioarelor, îi şopti la ureche: Nici măcar pe cei pe care nu i-ai zămislit tu.

Bannor îşi descleştă mâinile de pe piatra rece şi se întoarse încetişor cu faţa spre ea.

– Nu-s decât vorbe de clacă, doamna mea, aruncate de gura trădătoare a cuiva care sigur nu e prieten, ci duşman.

Deşi el o fixa cu o privire intensă, Willow nu dădu înapoi.

– Tot vorbe de clacă sunt şi cele despre o femeie care a murit pe un câmp, nu departe de aici? Care a îngheţat şi şi-a dat sufletul după ce tatăl tău a numit-o târfă şi le-a poruncit oamenilor lui să-i azvârle pe ea şi pe copilul ei nevinovat afară, în crivăţ?

Dacă n-ar fi fost încordarea repetată a maxilarului, s-ar fi zis că şi Bannor era dăltuit din gheaţă.

– Copilul acela nu era nevinovat, doamna mea. Îşi petrecuse până atunci nopţi nenumărate în frig, în faţa uşii colibei mamei sale, în timp ce ea primea în patul ei şiruri de bărbaţi încruntaţi şi urât mirositori. Chiar dacă îi făcea greaţă, învăţase să înghită fiecare bucăţică de pâine mucegăită pe care i-o dădea ea, căci ştia prea bine ce preţ plătea mama lui pentru asta. Bannor se întoarse iar spre creneluri, cu chipul la fel de aspru precum crestele munţilor ce se zăreau în depărtări. Când a murit, mi-am jurat că toate astea vor fi ale mele într-o zi. Aş fi vrut doar ca tatăl meu să trăiască îndeajuns încât să prindă ziua asta.

Willow îl apucă de braţul încordat.

– Poate că, dacă ar fi trăit, nu te-ai fi războit atâţia ani cu el. Spune-mi, Bannor, ai ucis vreodată vreun potrivnic pe care să nu zăreşti chipul lui plin de răutate?

Râsul lui Bannor era cu totul lipsit de veselie.

– Nu chipul lui mă bântuie, ci al ei. Pe ea nu pot s-o iert.

Willow îşi dădu seama că, oricât de îngrozitoare ar fi fost povestea pe care o auzise, Netta o cruţase de partea cea mai rea.

– L-a iubit, nu-i aşa? întrebă ea, într-o şoaptă aproape neauzită.

– L-a venerat. Nu avea decât cincisprezece ani când a sedus-o și a crezut mereu că el o să se întoarcă într-o zi la ea. N-a acceptat niciodată că el avea câte o fată ca ea în fiecare sat, până la o sută de leghe distanță de Elsinore. Și Bannor continuă, cu amărăciune și mai mare în glas: Îmi spunea ce om bun e tatăl meu. Cât e de generos! Ce blând! Ce nobil! Când a fost nevoită să se facă târfă, a plâns nu pentru că își vindea trupul și sufletul pentru o coajă de pâine, ci pentru că se temea că n-avea să mai fie demnă de el, spuse Bannor, aruncându-i o privire în care se citea în același timp o rugăminte și un avertisment. Iubirea ei era o boală a inimii. Și, în cele din urmă, asta a ucis-o.

Willow simțea că se prăbușește pe dinăuntru. Își dădea seama acum că toate armele ucigătoare pe care le strânsese el de-a lungul anilor, scuturile strălucitoare care-i împodobeau pereții, toate fuseseră alese cu mare grijă pentru a-l face invulnerabil la săgeata otrăvită care-i ucisese mama. În toți anii ce trecuseră de la moartea ei, Bannor își pusese platoșă după platoșă în jurul inimii, ca să se apere de orice amenințare.

Chiar și de amenințarea venită din partea ei.

Era acum rândul lui Willow să-și încleșteze mâinile de muchia crenelurilor și să privească în depărtări, peste frumusețea golașă a câmpurilor învăluite în omăt, în vreme ce vântul îi răvășea buclele desfăcute, biciuindu-i ochii cu ele.

– Pot să înțeleg prea bine de ce nu mai vrei copii din carnea și sângele tău, spuse ea cu glas blând. Dacă se duce vorba că stăpânul de la Elsinore ia în grija lui orice copil care-i e lăsat la ușă, în curând noi o să fim copleșiți de drăcușori micuți.

– Noi? repetă Bannor încetișor, ca și cum i-ar fi fost teamă că o auzise greșit.

Îl simțea în spatele ei. Căldura trupului său era la fel de palpabilă ca o mângâiere. Până acum, nici măcar nu-și dăduse seama cât îi era de frig. Cândva, fusese îndeajuns de trufașă încât să-i fie milă de primele două soții ale lui Bannor pentru că se mulțumiseră cu mai puțin decât dragostea lui. Acum însă nu mai simțea decât o stranie asemănare cu ele.

Se răsuci ca să-l privească; bărbia îi era neclintită, iar ochii – uscați.

– Ești un om de cuvânt, Bannor de Elsinore. Nu te lași pradă mâniei de nestăpânit, nu bei și nu iei numele Domnului în deșert. O femeie nu poate să ceară mai mult de la soțul ei. Dacă ai și pentru mine câteva rămășițe de afecțiune, atunci o să mă mulțumesc cu ele, cum m-am mulțumit mereu.

– Asta crezi tu că am eu pentru tine? Doar rămășițe? replică Bannor, punându-i mâna pe obraz, cu ochii întunecați de o patimă sălbatică. Dimpotrivă, doamna mea. Dacă vei cina cu mine la masă, îți făgăduiesc un ospăț mai minunat decât tot ce ți-ai închipuit vreodată.

Willow își ținu răsuflarea în timp ce gura lui o acoperea pe a ei. Limba lui caldă și aspră se afunda în gura ei, delectând-o nu doar cu o înghițitură de ambrozie, ci cu gustul raiului însuși. Îl prinse cu mâna pe după ceafă, cuibărindu-se la pieptul lui, neajutorată, în vreme ce el o ridica în brațe.

Bannor nu-și dezlipi gura de a ei. Nici când coborî cu ea în brațe scările înguste ce duceau la turnul ei. Nici când izbi orbește cu piciorul ușa în spatele lor. Nici când o lăsă jos, îi desfăcu încheietoarea pelerinei și i-o scoase de pe umeri. Fu nevoit să-și dezlipească buzele de ale ei abia când îi ridică rochia și voi să i-o tragă peste cap. Și, făcând asta, scoase un geamăt plin de emoție.

Willow ar fi trebuit să tremure, rămasă doar în cămășuța subțire, dar, din câte se părea, nici unul dintre ei nu simțea frigul din încăperea în care focul se stinsese de mult. Bannor o sprijini cu spatele de unul dintre stâlpii baldachinului; trupul lui puternic tremura, arzând de aceeași arșiță care o cuprinsese și pe ea pe dinăuntru.

– Nu pot îndura să te văd că plângi, șopti el, sărutându-i urmele de lacrimi de pe obraji.

– Nici măcar când plâng după atingerea ta? îi murmură Willow la ureche, prinzând, spre propria uluire, curaj.

Nici măcar în fantasmele ei cele mai îndrăznețe nu și-ar fi putut închipui că Bannor avea să cadă în genunchi la picioarele ei, că avea să-i ridice cămășuța și că avea să-și dorească să guste

din acele lacrimi perlate. Icni când el își trecu degetul mare peste cârlionții ei de jos, dezgolind-o pentru explorarea mătăsoasă a limbii lui.

Primul ei instinct fu să-și strângă picioarele, pentru ca nici unul dintre ei să nu poată comite un păcat atât de delirant de șocant, încât sigur nu ar fi putut fi altfel decât letal.

Bannor își apăsă însă obrazul cu barba de o zi în carnea albă a coapselor ei și gemu, cu glasul răgușit de dorință:

– Te rog, Willow...

Ea știa prea bine că el nu era genul de bărbat care să implore. Nu era un bărbat care să îngenuncheze în fața oricui altcuiva decât a regelui său. Dar acum voia să se umilească pe sine, ca s-o aducă pe ea la extaz. Și, cum îi acorda cu atâta generozitate dreptul de a domni asupra lui, îi lua orice putere de a-i refuza ceva, absolut orice. Willow își înfipse degetele în părul lui, îngăduindu-i să-i depărteze coapsele, apoi închise ochii strâns, mult prea sfioasă ca să îndure frumusețea primitivă a capului său întunecat între picioarele ei. În clipa în care el luă prima înghițitură din preaplinul potirului ei, Willow simți o plăcere atât de intensă, încât i se făcu teamă că avea să leșine. Își înfipse pumnii în părul lui, rostindu-i numele cu voce gâtuită. El însă îi prinse posteriorul în palme, ca pentru a-i arăta că n-avea decât să implore și să se zbuciume cât voia, căci era fără nici un folos. Cu spatele sprijinit de stâlpul rigid al baldachinului și cu gura lui fierbinte lipită de ea, n-avea cum să scape de farmecul păcătos al sărutului său.

El își plimba ușor limba peste ea, gustându-i cochilia delicată a cărnii moi, ca și cum ar fi fost în căutarea unei comori neprețuite. În cele din urmă, când găsi perla strălucitoare cuibărită înăuntru, începu să i-o sugă, până când Willow își lăsă capul pe spate, și genunchii i se înmuiară. Degetele lui se afundau în carnea moale a feselor ei, în timp ce ea era zguduită de avalanșa de extaz pur.

În cele din urmă, când totul încetă, Willow se prăbuși pe umărul lui, agățându-se de el ca și cum s-ar fi temut să nu-și găsească sfârșitul într-un ocean fără fund. Într-adevăr, păcatul lor chiar era ucigător. Murise în brațele lui, și el îi răpise sufletul, la fel cum îi răpise și inima.

–Nu-i de-ajuns, dulcea mea, şopti înflăcărat Bannor, sărutându-i pântecele. Nu de data asta. Ţi-am promis mai mult.

Apoi se ridică, îi scoase cămăşuţa şi o întinse pe spate pe salteaua de puf, după care îşi trase şi el cămaşa peste cap, cu o expresie necruţătoare pe chip, de parcă s-ar fi pregătit să plece la bătălie. Willow îşi întinse mâinile spre el, fără să se poată împotrivi chemării primitive a pieptului său brăzdat de cicatricele luptelor. El îşi azvârli cizmele cât colo şi se prăbuşi peste ea ca un om hămesit, devorându-i buzele, gâtul, sfârcurile întărite. Înainte să-şi poată trage răsuflarea, degetele lui se şi strecuraseră prin cârlionţii uzi de la îmbinarea coapselor, croindu-şi cale prin mierea caldă din adâncurile ei femeieşti pe care limba lui o topise.

Îşi înfipsese degetul cel mai lung în despicătura ei de fecioară şi-l mişca încoace şi-ncolo, făcând-o să se înfioare în aşteptarea plăcerilor ce aveau să vină. Fără ca măcar să-şi dea seama, Willow începu să-şi arcuiască şoldurile într-un ritm la fel de antic precum timpul, chemându-l să intre mai adânc, rugându-l să fie mai puţin delicat, gemând de o nevoie pe care abia dacă o putea pricepe.

Bannor însă părea să ştie prea bine ce îi făcea ei trebuinţă. În timp ce o săruta pe gură, cu o blândeţe ce mai că o făcea să plângă, el pusese încă un deget lângă primul. Le înfipse pe amândouă în ea, după care începu să-şi rotească vârfurile bătătorite ale degetelor în jurul perlei ei zvâcninde. Ea suspină gâtuită de plăcerea care o inundase fără nici un avertisment, făcând-o să se înmoaie toată de încântare, deşi, în mod ciudat, se simţea neîmplinită. Deschise ochii şi-l văzu ca prin ceaţă pe Bannor culcat pe spate lângă ea, cu un braţ peste ochi.

–Bannor? şopti ea.

El mormăi uşor, fără să-şi îndepărteze însă mâna de la ochi.

Willow se întoarse pe o parte şi începu să-i mângâie pieptul; se gândea cât era de ciudat că ea stătea acolo goală-goluţă, pe când el încă era pe jumătate îmbrăcat, dar, cu toate acestea, nu simţea nici urmă de ruşine.

–Ştiu că nu-ţi place să vorbim pe faţă, dar, dacă o să rămânem căsătoriţi şi nu mai vrei alţi copii, poate ar fi mai bine să-mi spui

cum ai făcut să nu zămisleşti cu toate acele femei care nu ți-au fost soții.

–Asta n-a fost nicicând o grijă pentru mine. Nu voiam să risc să răspândesc prin toată țara o ceată de bastarzi, cum am fost şi eu. Nu voiam ca un fiu sau o fiică pe care nu l-am văzut vreodată să crească dispreţuindu-mă.

Mâna lui Willow se opri, încremenită.

–Vrei să-mi spui că, atunci când te-ai căsătorit cu Mary, erai...?

Bannor îşi luă mâna de la ochi, privind-o urât.

–Dacă începi să râzi, o să cer anularea aia de la biserică. *După* ce te sugrum.

Însă zâmbetul lui Willow trăda mai degrabă uluirea.

–Şi, în toți anii care au trecut de la moartea lui Margaret, tu niciodată...?

–Nici măcar o dată. Deşi numai Dumnezeu ştie cât aş fi vrut, răspunse el şi-i aruncă o căutătură şi mai încruntată. Şi niciodată atât de mult ca în clipa în care te-am văzut pentru prima dată pe tine, doamna mea.

Ea simți cum i se topeşte inima la auzul mărturisirii pe care el o făcea fără prea mare tragere de inimă. Îşi plimbă mâna în jos pe pieptul lui, făcându-i pielea de găină.

–Netta mi-a zis că am mai putea încerca o şmecherie.

El ridică mirat o sprânceană.

–Chiar crezi că ar fi înțelept să ne încredem în sfatul unei femei care a avut patru copii?

Ea se aplecă spre el şi-i şopti ceva la ureche. O clipă, el rămase nemişcat, după care sări în genunchi şi începu să tragă de un nod de la pantaloni, care se încăpățâna să nu se desfacă.

Pe Willow o nelinişti întru câtva izbucnirea lui bruscă de entuziasm.

–Fireşte, ar trebui să te previn că Netta mi-a zis că nu există decât o singură cale sigură pentru ca o femeie să nu rămână grea.

–Şi care ar fi aceea? întrebă el, trăgând atât de tare de sfoară, că o rupse în două.

La vederea pantalonilor care îi cădeau pe şolduri, Willow se înroşi şi îşi întoarse faţa, cuprinsă de un val tardiv de sfială.

– Să facă legământ de castitate.

Bannor îşi azvârli pantalonii cât colo şi-i cuprinse faţa în mâini.

– Atunci, îţi las ţie alegerea, dulcea mea doamnă. Vrei castitate? o întrebă, în timp ce o acoperea cu trupul, cuibărindu-se între coapsele ei. Sau pe mine?

– Pe tine, şopti Willow, fascinată de sclipirea pătimaşă din ochii lui pe jumătate închişi.

Încă nu-şi dezlipise privirea din ochii lui când Bannor se afundă adânc în trupul ei. Îi făgăduise că avea să-i ofere un ospăţ mai dulce decât tot ce cunoscuse ea vreodată, dar uitase s-o prevină că avea să fie atât de săţios. Trupul ei se chinuia să-l primească tot, şi un geamăt răguşit – pe jumătate de plăcere, pe jumătate de durere – îi ieşi din gâtlej. Durerea ascuţită dispăru repede, însă plăcerea părea să continue la nesfârşit, zvâcnind la unison cu fiecare bubuitură a inimii ei.

Bannor îi săruta obrajii uzi de lacrimile pe care nu şi le putea reţine, în timp ce se mişca, intrând şi ieşind din ea, izbindu-i lăuntrul onctuos cu atâta tandreţe paralizantă, încât, în curând, clipele în care o părăsea deveniră mai dureroase decât cele în care se întorcea în ea. Era mult mai mare decât ea şi cu mult mai puternic. Totuşi, Willow simţea că el îşi ţinea propria plăcere în frâu, aşa cum făcuse şi cu mânia atunci când se temuse să nu le facă vreun rău copiilor. Agăţată de umerii lui puternici, întorcând capul dintr-o parte în alta, ca să poată răsufla, Willow murmură:

– Bannor, te rog... o, cerule, te rog...

El îi luă scâncetul drept o rugăminte de a o elibera. Dar când încercă să se dezlipească de ea, Willow îi încolăci mijlocul cu picioarele şi se rostogoli odată cu el, înfigându-se în toată splendoarea bărbăţiei lui. Bannor se prăbuşi pe saltea, gemând de parcă el, nu ea, ar fi fost străpuns de lovitura ucigătoare.

Willow îşi dădu părul din ochi, uluită că în trupul ei plăpând îşi puteau găsi adăpost atâta forţă, atâta patimă. Se umplea tot mai mult de plăcere, în timp ce privea extazul zugrăvit

pe trăsăturile de o frumusețe aspră ale lui Bannor, care se succedau cu fiecare ridicare și coborâre a șoldurilor ei. El îi înlănțui mijlocul cu mâinile, venind spre ea, făcând-o să primească tot mai mult din bărbăția lui, deși Willow ar fi putut să jure că primise deja cât putea îndura.

Fără să-și desprindă brațele din jurul ei, Bannor se răsuci din nou, întemnițând-o sub el. Un fior de încântare înnebunită punea stăpânire pe ea în vreme ce șoldurile lui se mișcau într-un ritm tot mai rapid. Îi luase gura în stăpânire, făgăduindu-i, fără cuvinte, că de data asta n-avea să se mai stăpânească. N-avea să arate pic de îndurare, pic de păsuire, până când ea n-avea să se supună întru totul măiestriei lui pline de tandrețe.

Lui Willow nu-i rămânea de ales decât să facă întocmai asta, mai ales când el își arcui șoldurile, frecându-și în mod voit bărbăția de tăciunele aprins aflat la răscrucea coapselor ei. Peste ochi îi coborî o ceață stacojie, ca și cum toată lumea ar fi fost mistuită de flăcări. Și, pe când pântecele i se cutremura, pradă unei plăceri ucigătoare, trupul măreț al lui Bannor începu să tremure și el.

Willow îl cuprinse în brațe în timp ce el se smulgea din ea, vărsându-și sămânța pe pântecele ei moale, cu un muget puternic.

Capitolul 26

Sir Hollis se târguia pentru un butoi de vin cu un tinichigiu ambulant în clipa când urletul stăpânului său răsună în tot castelul. Poate că n-ar fi tresărit așa tare dacă Bannor n-ar fi strigat numele *lui*. Mormăind în grabă o scuză ca să scape de omulețul crăcănat din fața lui, Hollis o luă ușurel spre ieșirea din cămară. Și, de îndată ce coti după colț, uită cu totul de demnitatea poziției sale și o luă la fugă în sus pe scări spre turnul de nord, temându-se de tot ce era mai rău. Ultima dată când lordul lui îl chemase cu un strigăt de-ăsta care-ți spărgea timpanele, îl găsise

pe Bannor baricadat în turn, blestemând tratatul de pace cu Franța și văicărindu-se că propriile lui odrasle îl țineau ostatic.

De data aceasta însă, de pe ușa larg deschisă a turnului se revărsa pe scări pulberea aurie a soarelui. Când Hollis năvăli în încăpere, mai să se prăbușească, Bannor se răsuci în grabă de la fereastră, privindu-l uluit.

– Ai strigat, stăpâne? întrebă Hollis, cu răsuflarea întretăiată.

– Nu trebuia să te grăbești așa tare. N-a luat foc turnul; și nici barba mea, răspunse Bannor, ducându-și mâna la părul proaspăt crescut care-i umbrea fața.

Cu bănuiala că se cam făcuse de râs, Hollis trase de vestă, ca să și-o îndrepte, și veni și el la fereastră, către Bannor.

– Vechile obiceiuri mor greu, stăpâne. De unde să știu că n-o să te găsesc cu un pumnal francez înfipt în gât sau cu Mary Margaret sărindu-ți pe piept?

– Odinioară, aș fi preferat prima variantă, recunoscu Bannor amuzat, dar acum nu mai sunt la fel de sigur.

Din curtea de sub ei răsună deodată un țipăt vesel, care îl făcu să zâmbească larg, nu să tresară. Ziua era neobișnuit de rece, dar însorită, și, după aproape două luni de ninsori, întrerupte numai de rafale înghețate de grindină, copiii se năpustiseră afară din castel ca un roi de albine flămânde, care își părăseau, în sfârșit, stupul.

În clipa asta jucau cu entuziasm bâza. Ennis ceru încă un voluntar, iar Hammish își ridică brațul în aer, sărind în sus de nerăbdare să fie el cel ales. Băiatul își trase apoi o glugă grosolană pe față, iar copiii începură să-i dea ocol, lovindu-l peste cap și strigând, ca să-l ghicească pe cel care-l lovise. Dar, cum loviturile lor, date cu toată puterea, n-aveau alt efect decât să-l facă pe flăcăiandru să râdă de să se prăpădească, se plictisiră curând și-și pierdură cheful.

Desmond propuse atunci să se joace de-a baba-oarba. Deși nu prea voia, o convinseră pe Bea să fie prima la joc, de data asta. Cu ochii acoperiți de faldurile glugii, ea orbecăia de jur împrejur, în vreme ce restul copiilor țopăiau în jurul ei, fără ca ea să-i poată ajunge.

Bannor clătină din cap.

– Tot nu pricep de ce-i ține Willow partea slujitoarei ăsteia mici a ei. Încă n-am văzut-o să facă vreo treabă mai acătării.

În timpul ăsta, Desmond o apucă de una dintre cozile groase care-i ieșeau de sub glugă și o trase de ea în joacă.

Bea își smulse gluga de pe față și se repezi la el, împroșcând flăcări de mânie din ochii albaștri. El o luă la fugă prin curte, aruncându-i o zeflemea peste umăr, iar ea își adună fustele și se repezi după el. Așa cum îi fluturau cozile pe spate, arăta exact ca o fetiță, cum și era, nu ca femeia care se dădea.

– N-o să-l prindă nicicum dacă băiatul și-a luat picioarele la spinare, prezise Hollis.

– Ba da, o să-l prindă, zise Bannor, cu un zâmbet răutăcios pe față. O să aibă el grijă de asta, pun rămășag.

În timp ce Bannor îi privea cum alergau cât îi țineau picioarele pe terenul de lupte, după care se făcură nevăzuți în hambar, privirea lui Hollis fu atrasă spre o poartă de fier, aflată într-un colț mai îndepărtat al curții. Din grădina cu plante de leac tocmai ieșise o femeie, care o ținea în brațe pe micuța Peg. Degețelele dolofane ale copilașului se încâlciseră în cocul larg al femeii și îi desfăcuseră coama deasă, de un castaniu ca mierea, răspândindu-i părul pe umeri. În loc să certe copilul, ea îl sărută pe obrăjorii rozalii, cu un zâmbet înflorindu-i pe chipul osos.

Bannor își îndreptă privirea în direcția în care se uita Hollis.

– E o femeie frumoasă, nu-i așa?

– Și încăpățânată, zise Hollis, refuzând să ia în seamă privirea gânditoare pe care i-o aruncase Bannor.

– Așa e, știu prea bine. La început, a refuzat-o pe Willow când i-a propus să vină la castel și s-o ajute pe Fiona cu copiii. Nu s-a înmuiat decât atunci când am amenințat-o c-o s-o mărit cu primul bărbat care vrea s-o ia.

Hollis se rugă în gând să nu se înroșească.

– Nu-i așa că Fiona a fost un pic geloasă la început, când a văzut că a apărut încă o cloșcă pe lângă puii ei?

Bannor ridică din umeri.

–A trântit şi a bufnit câteva zile, până a priceput că şi Netta era tot un copil pierdut, care-şi căuta o mamă.

Netta nu era singurul copil pierdut care intrase sub protecţia lui Bannor în ultimele două luni. La îndemnul lui Willow, şi tânăra Annie, al cărei tată o ameninţase că avea să-i înece puiul nou-născut într-o găleată cu apă, era acum una dintre servitoarele de la castel. Tatăl ei primise, la rândul său, o vizită de la stăpânul castelului. Iar prin sate umbla vorba că fierarul nu reuşise decât după vreo şase ore să-i scoată omului capul grăsun din propria oală de noapte.

Hollis îşi smulse privirea de la Netta.

–Mă îndoiesc că m-ai chemat să-ţi admir copiii ori pe noua lor dădacă, oricât ar fi de frumuşică.

Bannor îi puse o mână pe umăr, şi se îndreptară spre masă.

–Ai mare dreptate, Hollis. De viclenia ta am trebuinţă acum. Vreau să mă ajuţi să pun la cale cea mai importantă campanie din viaţa mea.

Odinioară, Hollis ar fi fost, probabil, cuprins de încântare la auzul vorbelor lui Bannor. Acum însă, simţi că îl cuprinde spaima. Viaţa singuratică de soldat nu-l mai atrăgea cum îl atrăsese cândva.

–Ai primit vreo veste de la rege? S-a terminat cu pacea? Mergem cu el în Franţa? Dacă te-a chemat la el, poate ar fi mai bine ca eu să rămân aici, la Elsinore. La urma urmelor, este nevoie să se ocupe cineva şi de treburile castelului. Aş fi tare supărat dacă ar ajunge să cadă iar în neorânduială şi să se dărapene.

Deloc tulburat de cuvintele înflăcărate ale majordomului său, Bannor îl împinse într-un jilţ.

–Nu vreau să mă ajuţi să pregătesc un război, prietene, ci să fac ceva sărbătoresc.

–Sărbătoresc? repetă Hollis nedumerit, străduindu-se din răsputeri să nu se dea cu capul de masă de disperare.

–Da. Vreau să mă ajuţi să pun la cale o nuntă. O nuntă cum n-a mai văzut Elsinore şi nici n-o să mai vadă vreodată, spuse Bannor, cu un zâmbet blând pe buze. Vreau să mă căsătoresc cu Willow.

Hollis scutură din cap, năucit.

– Dar ești deja căsătorit cu Willow. Nu cred că mă înșel, doar am fost acolo.

– Exact. Dar eu n-am fost. De data asta, vreau să stau chiar eu în fața preotului și să-mi rostesc singur jurămintele. Vreau să-i ofer tot ce am pe lume. Și glasul, și privirea lui Bannor se înmuiară când se uită către patul care acum era adesea răvășit, pentru că îl împărțea cu Willow. Vreau să-i făgăduiesc că o voi venera cu tot trupul meu.

– O sarcină căreia nu mă îndoiesc că i-ai dat deja atenția cea mai pioasă.

Fără să bage de seamă rânjetul lui Hollis, Bannor îi puse în față un pergament.

– O să începem prin a trimite o invitație familiei ei.

Veselia lui Hollis se preschimbă pe dată în neîncredere.

– Stăpâne, ți-ai pierdut cumva mințile? Ea n-a fost pentru ei decât o roabă pe care au vândut-o celui care a dat mai mult.

Bannor se întunecă la față.

– De-asta și vreau ca ei să fie martori la victoria ei. Să știi că am de gând să-i fac să se plece la picioarele ei, în timp ce o iau de soție cu toată măreția și laudele pe care le merită cu prisosință. Abia aștept să văd cât o să fie de uluită când o să-i vadă venind ca să-i aducă un omagiu.

Hollis înghiți în sec.

– Willow nu știe de invitația asta?

Bannor părea mirat până și de sugestia asta.

– Firește că nu. Vreau să fie o surpriză, așa cum o să fie și nunta.

Hollis mai că gemu:

– Chiar crezi că e un lucru înțelept să pui la cale o nuntă fără acordul miresei?

– De ce-ar putea să se împotrivească? De mai bine de trei luni, trăim împreună ca soț și soție.

– Mă îndoiesc că Willow nu va dori să-și vadă unirea binecuvântată și a doua oară. Dar, din câte am văzut eu până acum, știu că femeile preferă să creadă că au un cuvânt de spus în treburi din astea, indiferent dacă e așa sau nu.

Bannor flutură din mână, ca pentru a-i înlătura sfatul.

–Nu te supăra, prietene, dar Willow m-a învățat mai multe despre femei decât am aflat în cei treizeci și doi de ani de viață ai mei. Știam eu prea bine ce am de făcut ca să ofer plăcere femeilor, dar prea puțin despre cum să-i fiu pe plac uneia anume. Știam că au carnea dulce, dar nu că le e și inima la fel. Dacă aș fi știut, poate aș fi fost un soț mai bun pentru Mary și pentru Margaret, adăugă el, cu chipul umbrit de regret.

–Din ce am văzut eu, stăpâne, cele două nobile doamne, Dumnezeu să le odihnească sufletele, n-au avut să se plângă de prea multe.

Bannor îi zâmbi plin de recunoștință.

–Dacă acum am un cuvânt de spus, Willow nu se va putea plânge de nimic.

–Mă unge pe inimă când te văd că te porți ca un flăcăiandru căruia i s-au aprins călcâiele, chicoti Hollis.

Lui Bannor i se șterse zâmbetul de pe față.

–Nu fi ridicol, îi zise el înțepat. Nu sunt un flăcăiandru căruia i s-au aprins călcâiele, ci un bărbat care știe să aprecieze valoarea unei soții bune.

–Și a unei săbii bune. Și a unei șei bune. Și a unei bucăți bune de carne de cal, adăugă Hollis, căci nu se putu abține.

Bannor îl privi urât.

–Și a unui majordom care știe să-și țină gura și să-și vadă de treburile lui.

Hollis se decise, cu înțelepciune, să țină seama de avertismentul ăsta și își îndreptă întreaga atenție spre strădania de a înfige o pană proaspăt ascuțită în călimara cu cerneală.

–Trebuie să ne grăbim, zise Bannor, care măsura odaia cu pasul în spatele lui. Nu știm cât o să țină vremea asta ceva mai bună.

Și Bannor începu să-i dicteze, iar Hollis se gândea ce bine ar fi să reușească să-i pună în scris și tonul ucigător de sarcastic din glas. Nu trecu mult și renunță cu totul la vorbele drăguțe.

–„E marea mea plăcere să vă invit..." Bannor se opri, iar scânteia din ochii lui se preschimbă într-o privire răutăcioasă.

Nu, schimbă cu „poruncesc"! E marea mea plăcere să vă *poruncesc* să veniți la căsătoria iubitei voastre fiice, peste şapte zile...

– Desmond? şopti Beatrix, strecurându-se în hambarul pustiu.

Băiatul cel buclucaş părea a se fi făcut nevăzut, lăsând-o să-şi croiască singură-singurică drum prin umbre. Razele soarelui se strecurau prin crăpăturile dintre scânduri, făcând să strălucească firele de praf în aer ca o pulbere de aur. Cu grinzile lui mari şi acoperişul înalt, cu pante repezi, hambarul părea la fel de tăcut şi de plin de sfințenie ca o catedrală. Beatrix se înfioră. Bisericile nu-i plăcuseră niciodată cine ştie ce. Avea prea multe gânduri păcătoase şi o lua groaza numai la gândul că va trebui să ispăşească pentru ele.

– Desmond?

De data aceasta, chemarea ei îmbufnată primi drept răspuns un nechezat înăbuşit şi un tropăit de copite. Majoritatea cailor şi toți grăjdarii erau afară, bucurându-se de vremea neaşteptat de însorită. Izul de fân îi gâdila nările. Îşi înăbuşi un strănut, apoi se opri în loc, încremenită. Ar fi putut să jure că auzise ceva foşnind în podul de deasupra ei. Îşi lăsă capul într-o parte, dar sunetul nu se mai repetă.

– Probabil nu a fost decât un şoarece, îşi spuse pe un ton ferm. Sau un liliac, şopti apoi, în timp ce se dădea mai spre uşă.

Iar un liliac nu era decât un şoarece cu colți ascuțiți ca nişte pumnale, care nu voia decât să se repeadă şi să se încâlcească în cozile ei. Îngrozită de imaginea asta, se răsuci pe călcâie, pregătită s-o ia la fugă. Cu coada ochiului, zări o formă imensă care se repezea spre ea. Urlă ca înjunghiată când creatura cea înspăimântătoare o cuprinse cu aripile şi o aruncă într-o căpiță de fân.

Beatrix încă mai țipa şi-şi lovea capul cu mâna când îşi dădu seama că ființa care îi aterizase în cap nu era cine ştie ce liliac drăcesc, ci Desmond, care se zguduia tot de râs.

– Dă-te de pe mine, scârbosule! țipă ea, zbătându-se să scape de sub el.

Zbaterea ei era însă în zadar. Înainte, reuşise să-l învingă fără prea multe strădanii, dar, de vreo două luni încoace, se părea că umerii i se dublaseră ca mărime, ținând pasul cu lungimea picioarelor. Dacă băiețandrul ăsta obraznic n-avea să se oprească din crescut, în curând avea să se uite în jos la ea.

Ochii lui verzi scânteiau de răutate.

– Ar fi trebuit să te las să umbli brambura prin hambar, behăind ca o oaie rătăcită.

– Poate că eu behăiam, dar tu o să bălteşti de sânge dacă nu mă laşi în pace.

Şi Beatrix îi prinse urechea între degete şi începu să-l tragă de ea. El scrâşni din dinți, dar refuză să se dea bătut.

– Nu mă mai trage, țopârlanco, altfel jur că... că... Şi, în timp ce se străduia să găsească o amenințare îndeajuns de mârşavă cât să o subjuge, privirea i se opri pe buzele ei tremurătoare.... Că o să te sărut!

Beatrix se opri brusc.

– N-o să îndrăzneşti.

Desmond ridică o sprânceană, reuşind să arate chiar mai drăcesc decât tatăl lui.

– Serios, n-o s-o fac?

Beatrix nu se aşteptase să-şi simtă obrajii în flăcări.

Nici Desmond. Deschisese deja gura, dar o închise brusc.

– N-ai fost niciodată sărutată, nu-i aşa?

Beatrix profită de şocul care îl făcuse să-şi slăbească strânsoarea şi îl azvârli de pe ea, ridicându-se imediat şi scuturându-şi fânul de pe şorț cu mişcări repezi.

– Nu fi prost! Am avut o armie de pețitori, şi cel puțin o duzină m-au cerut de nevastă.

– Dar n-ai fost sărutată, repetă el, de data asta atât de sigur pe el, că fetei îi venea să-l urecheze.

– Ba da, răspunse ea, îndepărtându-se cât putea de el.

– Ba nu!

Şi, în timp ce ea se lipise cu spatele de un balot de fân, Desmond îşi cuprinse genunchiul cu o mână, scuturându-se tot de râs.

– Ia uite treabă! Dulcica de Bea se fâțâie încoace și-ncolo, arătându-și peste tot decolteul, dând din funduleţul drăguț și punându-i pe jar pe scutieri, dar n-a fost sărutată niciodată.

Ea țipă, ca pentru a-și recunoaște înfrângerea.

– Da, bine! N-am fost sărutată niciodată! N-ai decât să-ți bați joc de mine, dar, dacă află cineva, și mai ales Willow, o să mor de rușine. O să mă arunc în râu, jur că o s-o fac! zise, trăgându-și nasul în mod jalnic. Dacă ești un bărbat de cuvânt, o să juri că nu vei spune nimănui.

Desmond o privi îndelung.

– Până acum, nu m-ai numit niciodată bărbat. Îmi place cum sună cuvântul ăsta pe buzele tale. Își plecă ușor capul, căci începuse să se îmbujoreze de la mărul lui Adam până la maxilarul pătrățos. Mă gândesc că n-aș putea să spun nimănui că n-ai fost sărutată – zise el, privind-o printre șuvițele de păr care îi căzuseră peste ochi – dacă ai fost.

Dacă ar fi zărit în privirea băiatului cea mai mică sclipire răutăcioasă, Beatrix i-ar fi râs în nas pentru târgul pe care voia să-l facă. Însă privirea lui era ciudat de serioasă, oglindind nesiguranța ei. Era mult prea uluită ca să protesteze când el o prinse de coada blondă, trecându-și-o în jurul mâinii ca s-o tragă mai aproape de el.

Beatrix închise ochii. N-ar fi fost mirată dacă el ar fi încercat să-și bage limba în gura ei, așa cum îi spuseseră surorile mai mari că făceau bărbații. Însă buzele lui doar le atinseră ușor pe ale ei, într-o mângâiere blândă ca o adiere. Și amândoi rămaseră așa cât de mult îndrăzniră, fără să-și atingă altceva decât gurile. Beatrix trăgea adânc aerul în piept, uluită că, până și în miezul iernii, el păstra încă parfumul soarelui. În cele din urmă, când el se retrase, avu nevoie de câteva clipe ca să-și adune tot curajul și să deschidă ochii. Dacă râdea, hotărî ea, avea să ia furca proptită de zid și să-l înjunghie drept în inimă.

Deschise ochii. Desmond zâmbea. Nu era rânjetul batjocoritor de care se temuse, ci un surâs în colțul gurii care o atrăgea spre el la fel de inexorabil cum o trăsese mâna lui de coadă.

– Din moment ce nu vrei să ştie nimeni că n-ai fost sărutată decât o dată, şopti el, cu un glas uşor răguşit, care o făcu să se înfioare, cred că e de datoria mea, ca bărbat de onoare, să te mai sărut o dată.

– Cât de cavalereşte te porţi, sir!

Beatrix se aplecă, ţuguindu-şi buzele seducător, mişcare pe care o făcea în mod absolut natural. Buzele lui Desmond erau doar la o fluturare din gene distanţă de ale ei, când ea şopti:

– Dar pentru asta trebuie să mă prinzi.

Şi, izbucnind în râs, ţâşni în picioare şi ieşi în goană pe uşa hambarului; în mişcare, cozile ei i se strecurară băiatului printre degete ca mătasea de porumb.

– Ţopârlancă trădătoare! strigă el, sărind, la rândul său, în picioare.

Dar, în timp ce trecea dintr-un salt peste un balot de fân, luând-o la fugă după ea, şi el râdea cu aproape acelaşi entuziasm ca al ei.

Willow stătea la o fereastră îngustă boltită, la al doilea cat al castelului, uitându-se neîncrezătoare la grădina desfrunzită de dedesubt. De cinci minute, Desmond o tot fugărea pe Beatrix în jurul unei bănci de piatră, iar cererile lui, cu răsuflarea tăiată, ca ea să se supună se împleteau cu ţipetele ei vesele. Asta n-o mira pe Willow, din moment ce ei doi îşi petreceau aproape tot timpul sărind unul la beregata altuia.

Ceea ce o uluise se întâmplase când Desmond sărise peste bancă şi-o înlănţuise pe Beatrix cu braţele. Iar ea, în loc să-l urecheze, aşa cum se aştepta Willow, îşi lăsase capul în jos şi-i aruncase o privire sfioasă, cum nu se poate mai diferită de purtările obişnuite ale micii vulpi.

Willow rămase cu gura căscată când Desmond luă bărbia lui Beatrix în mână şi, cu mişcări stângace, îi ridică faţa spre a lui. Aburul cald al respiraţiei lor se amestecă în clipa în care buzele li se întâlniră într-un sărut atât de nevinovat şi de plin de făgăduieli, că Willow fu nevoită să-şi întoarcă privirea, cu lacrimi în ochi.

Rușinată că trăsese cu ochiul la jocul lor plin de tandrețe, ea închise încetișor obloanele. Doar nu era așa ticăloasă încât să se lase cuprinsă de gelozie le vederea norocului surorii sale vitrege! Cum s-o pizmuiască pe Beatrix pentru venerația pe care i-o arăta un flăcău căruia îi sucise mințile când ea însăși era una dintre cele mai norocoase femei de pe lume?

Avea o casă. Avea o familie. Nu mai era nevoită să trudească din zori și până-n noapte, într-o încercare zadarnică de a-i face pe plac unei stăpâne pe care n-avea cum s-o mulțumească vreodată.

Și îl avea pe Bannor.

Willow se sprijini de arcada ferestrei, cu un zâmbet blând pe buze. Soțul ei era, cu adevărat, un om care-și ținea cuvântul. Îi făgăduise un ospăț și îi oferea în fiecare noapte o sărbătoare a simțurilor. Căuta cu nesaț noi moduri de a-i oferi plăcere fără să o lase grea, fiecare dintre ele mai delicioase decât celelalte.

Cu o noapte înainte, o provocase să joace șah, dar un joc în care nu pierdeau doar piese, ci și câte un veșmânt. Willow câștigase numai prin abandon, căci vederea sânilor ei goi în lumina pâlpâitoare a flăcărilor îl înnebunise pe Bannor într-atât încât nu mai știuse de el. El azvârlise tabla de șah cât colo și, cu un geamăt, se repezise la ea. Willow nu putuse rezista și-i șoptise „șah mat“ la ureche, în timp ce el o culca pe blănurile de lup din fața șemineului.

Abia mai târziu, pe când stătea cuibărită la pieptul lui cald, ascultându-i sforăitul încetișor și, în mod ciudat, liniștitor, se simțise cuprinsă de o ușoară melancolie. Poate că Bannor era prințul ei, dar n-avea să rostească niciodată cele două cuvinte magice care aveau s-o preschimbe și pe ea într-o prințesă. Willow nu era într-atât de naivă încât să creadă că majoritatea căsătoriilor se întemeiau pe iubire. Dimpotrivă, cele mai multe erau puse la cale încă de când cei doi soți erau prea tineri ca să priceapă înțelesul acestui cuvânt. Cu siguranță, nici tatăl ei nu se căsătorise cu Blanche din dragoste, ci pentru zestrea generoasă pe care i-o făcuse regele. Însă Willow nu uitase privirea întipărită pe chipul tatălui său când îi spusese că n-avea să mai iubească nici o femeie așa cum o iubise pe mama ei.

Scuturând din cap, ca să-şi alunge prostiile din minte, se îndepărtă de la fereastră. Indiferent cât de preţuită o făcea Bannor să se simtă, poate că undeva, în adâncul sufletului ei, avea să fie mereu fetiţa stângace care se agăţase de mâna tatălui ei, numai ca să vadă apoi cum era smuls de lângă ea.

Capitolul 27

Lui Sir Rufus îi tremurau mâinile pe când scotea dopul butelcii de argint şi o ducea la buze. Trăsura alese chiar acel moment ca să treacă peste încă un şleau, iar berea i se scurse pe bărbie. El o şterse, simţindu-se mai bătrân ca oricând, după care luă o duşcă zdravănă din butelcă.

Băutura aromată îşi făcu drum până în stomacul lui, dar nici măcar căldura ei plăcută nu putea să facă să dispară râsul strident al soţiei sale ori să şteargă rânjetul de pe chipul fiului său vitreg. Blanche şi Stefan şuşotiseră şi chicotiseră împreună aproape toată ziua, purtându-se mai degrabă ca doi îndrăgostiţi decât ca o mamă cu fiul său.

N-avea cum să nu-şi dea seama că blondul şi chipeşul său fiu vitreg arăta chiar mai mulţumit de sine decât de obicei. Stătea tolănit pe scaunul capitonat, lângă Blanche, cu picioarele lungi întinse în tot spaţiul strâmt al trăsurii. Trăsura mai sări peste un şleau, iar genunchiul flăcăului izbi cu atâta putere piciorul bolnav de gută al lui Rufus, încât îi smulse o grimasă de durere.

– Iertare!

Stefan îşi arătă dinţii într-un zâmbet ca de lup, părând că nu se căieşte absolut deloc, după care luă un pergament din punga de satin care îi atârna la cingătoare şi se apucă să-l cerceteze.

Pielea era îngălbenită şi boţită, ca şi cum ar fi fost deschis, citit şi apoi împăturit la loc, cu dragoste, de nenumărate ori. De sigiliul rupt încă mai atârna o urmă de ceară purpurie. Rufus îşi lungi gâtul, dar nu putea pricepe cuvintele pe jumătate şterse.

–Vrei o pernă, dragule? îl întrebă Blanche, acoperindu-i vederea cu una dintre pernele moi pe care le brodase cu mâinile ei albe și grațioase.

Rufus își aținti privirea asupra soției lui. Era mereu tare drăguță, tare îndatoritoare Se gândea atât de mult la confortul lui! Cu toate acestea, nu putea să alunge ideea că ea ar fi vrut mai degrabă să-i apese perna pe față.

–Nu, mulțumesc, răspunse el, îndepărtându-se de ea. Ar trebui să ajungem destul de curând la castelul ăsta de la capătul pământului. Mă rog, dacă n-o să fim îngropați de vii de crivățul care se pregătește.

Apoi dădu la o parte draperia de la fereastră, strâmbându-se la norii care se adunau peste piscurile dușmănoase.

–Nu ți se pare cam ciudat că Lord Bannor ne cheamă în felul ăsta trufaș? La urma urmelor, s-a însurat deja o dată cu Willow. Pe vremea mea, asta era mai mult decât de-ajuns.

Stefan și Blanche îl țintuiră amândoi cu privirea, arătând ca două mâțe care tocmai se înfruptaseră dintr-un canar mai mult decât gustos.

–Poate că Lord Bannor vrea doar să-i ofere lui Willow nunta pe care o merită cu prisosință, presupuse Blanche.

–Asta vrem cu toții, nu-i așa? șopti Stefan, vârând la loc pergamentul în punga lui. Să vedem că Willow primește ceea ce merită.

Neliniștit de sclipirea lacomă din ochii flăcăului, Rufus încuviință din cap spre Blanche.

–Bine măcar că așa o s-o poți lua înapoi acasă pe fiica aia răzvrătită a ta.

Stefan schimbă încă o privire încărcată de subînțelesuri cu mama lui.

–Poate că Beatrix o să aleagă să rămână la Elsinore. În ultima ei scrisoare, mi-a spus că Lord Bannor a devenit foarte atașat de ea.

–Ce noroc că i-am lăsat acasă pe ceilalți copii, mormăi Rufus. Poate s-ar fi atașat și de ei și ar fi hotărât să-i păstreze pe toți la el.

Lăsă să cadă la loc draperia, cu mâini tot tremurânde. Nu-şi dădea seama de ce gândul de a-şi revedea fiica îl umplea atât de nerăbdare, cât şi de presimţiri ciudate.

Îşi amintea de momentul când o văzuse ultima dată; stătea în faţa preotului în capela de la Bedlington, palidă, fără să se clintească. Glasul îi rămăsese calm chiar şi atunci când îşi rostise jurămintele în faţa unui străin care avea în curând să i-o dea pe mână altui străin.

„Doar n-o să-mi vând fata!

De ce nu, tată? N-ar fi pentru prima oară!"

La amintirea vorbelor ei acuzatoare, lui Rufus i se strânse inima cu un amestec dureros de teamă şi păreri de rău. Fata n-avea nici un drept să-i aducă reproşuri! Doar se străduise mereu să facă tot ce era mai bine pentru ea, nu? La urma urmelor, toată lumea ştia că o fetiţă are nevoie de o mamă. Nu i-ar fi folosit la nimic să o lase să cutreiere castelul şi pajiştile de la Bedlington ca un spiriduş sălbatic.

Şi nu-i oferise Blanche toate asigurările că, după ce dăduse naştere la şase copii, ştia prea bine cum să ţină în frâu o fetiţă încăpăţânată? Nu-i făgăduise că avea să tempereze exuberanţa naturală a lui Willow, făcând-o să se înfrâneze cum se cuvine, s-o facă o fecioară? De fiecare dată când Rufus protestase că Blanche e puţin cam aspră cu copila, nu-l liniştise ea cu vorbe meşteşugite pe buzele-i pline de miere? Cum putea el să spună că mâna ei era tare grea pe trupul fetei, când o folosea cu atâta blândeţe pe el? Cum putea el să protesteze că ea avea limba prea ascuţită, când făcea atâta prăpăd delicios în intimitatea iatacului lor?

Poate că din ochii lui Willow pierise orice strălucire, şi râsul ei fericit nu mai era decât o amintire, însă Blanche îl asigurase că acesta era preţul pe care fata trebuia să-l plătească pentru că se despărţea de plăcerile fără rost ale copilăriei ca să caute bucuriile mai mari ale preschimbării ei în femeie.

Rufus mai luă o gură de bere, dar se strâmbă, căci i se părea mai degrabă amară, nu dulce.

În timp ce trăsura urca un deal abrupt, se înfăşură şi mai bine în mantie. Vinul nu-l scăpase de presimţiri, nici nu-i oprise tremurul

mâinilor, însă îi îngreunase pleoapele. Închise ochii, visând că ajunseseră deja la Elsinore. Visa că se dădea jos din trăsură cu pasul sprinten al bărbatului care fusese înainte de război, înainte ca Blanche să-i răpească mândria. Visa că o fetiță cu bucle întunecate și cu ochi cenușii și strălucitori străbătea în goană curtea ca să-i ureze bun sosit, cu un strigăt de bucurie pe buze. Iar când ea i se aruncă în brațe, acoperindu-i barba de sărutări, el fu nevoit să-și îngroape fața în buclele ei, ca să-și ascundă lacrimile.

Willow gonea prin curte, urmărind cu disperare porcul pe care Mary Margaret tocmai îl scăpase de loviturile pline de furie ale securii măcelarului.

– Ennis! țipă ea. Vine spre tine!

Începu să râdă cu gura până la urechi când creatura se repezi spre picioarele crăcănate ale lui Ennis, după care își schimbă direcția – Willow ar fi putut să jure că o făcuse înadins – și o lovi mai întâi pe Margery, apoi pe Colm, drept în coastele lor dolofane. Willow mai să se prăpădească de râs când Mary veni în fugă și începu să se cațăre pe ea ca într-un copac, încercând înnebunită să scape de furia animalului.

Edward și Kell se apropiau din colțuri opuse; purcelul scoase un guițat plin de supărare. Cei doi băieți săriră pe el în aceeași clipă. Și nici unul nu-l prinse, dar se loviră amândoi cap în cap, cu un zgomot puternic, ce o făcu pe Willow să tresară.

Hammish apăru în poarta grădinii de ierburi de leac, iar porcul își domoli goana până la un trap. Băiatul făcu un pas înainte, cu mâna întinsă.

– Hai, porcuț, porculeț, zise el îmbietor. Am ceva bun pentru tine!

Fascinat de chemarea cântată a băiatului, porcul adulmecă aerul, apoi își lăsă râtul în palma lui Hammish și începu să ronțăie încântat coarnele pe care le găsise acolo.

– Drăguț purceluș, îl lăudă Hammish cu glas blând, scărpinând animalul după urechile ascuțite. Frumos purceluș!

– Gustos purceluș! mormăi Ennis, pufnind dezgustat în vreme ce încerca să-și șteargă petele de noroi de pe nădragi.

– Habar n-are că mai degrabă o să-l mănânce Hammish decât măcelarul, prezise Mary, cocoţată în braţele lui Willow.

– Chiar crezi că Hammish o să-l mănânce pe măcelar? întrebă Edward, care se clătina pe picioare.

– Aşa ar face dacă i-ar fi prea foame, răspunse Kell, frecându-se la cap.

Mary Margaret se găsi chiar în clipa aceea să-şi facă apariţia în curte, ca o prinţesă a piticilor.

– Aici erai, purcel rău ce eşti! Mă întrebam eu unde te-ai dus.

Şi, trecându-i animalului o panglică liliachie peste gât, se apucă să-l plimbe în jurul curţii, fără să-i pese absolut deloc de haosul pe care îl provocase.

Willow îşi scoase din ureche unul dintre degetele de la picioare ale lui Mary şi o puse jos pe fetiţă.

– Gata, drăguţa mea! Acum cred că eşti în siguranţă.

În vreme ce copila o lua la fugă ca să admire porcul proaspăt îmblânzit, Willow cercetă pagubele pe care le suferise rochia ei. Urme noroioase de mânuţe şi de picioruşe pătau lâna rochiei, care fusese mov cândva. Nici cămaşa de damasc nu era într-o stare mai bună. Nasturii cu pietre preţioase erau plini de noroi de când căzuse cât era de lungă, în timp ce se chinuia în van să lege purceluşul. Îşi ridică poalele, descoperind că avea ciorapii rupţi în câteva locuri şi că îşi pierduse una dintre încălţări.

Cu un oftat întristat, Willow îşi desfăcu centura, folosindu-şi-o ca pe o năframă ca să-şi prindă părul răvăşit. Dacă tot se purta ca o porcăriţă, putea să şi arate ca una. În vreme ce-şi căuta pantoful, muşcătura îngheţată a vântului îi înflori bujori de gheaţă pe obraji. Dacă burduhanele tivite cu negru ale norilor care se adunau spre miazănoapte puteau fi luate drept un semn, atunci în curând aveau să fie iarăşi prinşi în ghearele zăpezilor.

Se băgă pe sub careta unui vânzător ambulant, dar nu se alese pentru strădania asta decât cu o pată proaspătă de noroi pe nas. Când se ridică, îi văzu pe Bannor şi pe Hollis, care se îndreptau spre ea cu paşi mari.

Bannor arăta ca un adevărat prinț, cu barba frumos tunsă, înveşmântat în pantaloni de culoarea fildeşului şi într-o vestă din lână de un albastru ca safirele. Era aşa chipeş, că-i tăie răsuflarea.

Willow nu putea rezista dorinței de a-l necăji puțin, aşa că-şi ridică fustele într-un simulacru de reverență, scoțându-şi la iveală ciorapii deşirați şi dând din degetele de la picioare în modul cel mai necuviincios cu putință.

– Bună ziua, domnul meu! Îți sunt pe plac noile mele veşminte?

– Eşti absolut încântătoare, draga mea, murmură Bannor, sărutând-o distrat pe frunte, după care o luă către poarta castelului.

Willow îşi lăsă jos fustele şi rămase cu privirea țintuită asupra lui, uluită. Toată ziua se purtase cât se poate de ciudat – când străbătând cu paşi grăbiți sala cea mare, când aruncându-se într-un jilț şi bătând darabana. Chiar şi acum, ochii îi rătăceau neliniştiți de la drumul cu ocolişuri care urca la castel la norii cerniți care se adunau de peste munți. Nu părea nici măcar să-şi fi dat seama că fiica lui plimba prin curte un ditamai porcul, legat cu o panglică liliachie.

Măcar îmbufnarea lui Sir Hollis avea o pricină cum nu se poate mai clară. Fără îndoială că majordomul lui Bannor încă suferea de pe urma respingerilor repetate cu care îi întâmpina Netta fiecare avans. În ciuda afecțiunii pe care i-o arăta cavalerul, mândria înghețată a femeii nu dădea nici un semn că s-ar mai înmuia.

– Nu te mai ține după mine, neobrăzat mic ce eşti, că altfel te urechez de nu te vezi!

Willow se răsuci pe călcâie, văzând-o pe Beatrix care ieşea cu pas grăbit din grădina de ierburi de leac, trântind poarta în urma ei. Desmond sări peste poartă şi ateriză plin de eleganță pe călcâie.

– Mai bine să fiu un neobrăzat mic decât o fată mare şi trufaşă, cu nasul ăla de mironosiță mereu pe sus.

Cei doi se străduiau aproape în mod comic să dea impresia că se disprețuiesc reciproc. Gâlceava lor neîncetată era aşa diferită

de privirile pline de dorință pe care și le aruncau unul altuia când credeau că nu-i vede nimeni, încât Willow nu se putu abține și izbucni în râs. Desmond se duse cu pași mari spre ceilalți copii, prefăcându-se îmbufnat, iar Willow se îndreptă spre sora ei, căreia voia să-i ceară s-o ajute să-și caute pantoful.

Sunetul puternic al unui corn de vânătoare o făcu însă să încremenească în loc. Curtea se însufleți dintr-odată. În miezul iernii, la castel apăreau foarte rar vizitatori. Cu atât mai puțin vizitatori atât de importanți încât să le fie anunțată sosirea de către paznicul din turnul porții.

Willow se întoarse, scrutând drumul cu privirea.

O trăsură singuratică își croia drum spre culmea dealului, însoțită nu de un alai de cavaleri, ci de trei ostași cam răpănoși, cocârjați în șei. Chiar și de la depărtare, Willow putea să vadă poleiala aurie care se cojea de pe roțile albe ale trăsurii. Nu era trasă de șase armăsari albi ca zăpada, ci de doi cai de căruță prăpădiți. Cu toate acestea, clopoțeii care le erau împletiți în coamă răsunau dogit până în străfundul amintirilor lui Willow. Sunetele false pe care le scoteau păreau să nu se mai oprească, făcând-o să nu mai audă nimic altceva decât glasul lui Beatrix, în spatele ei, care șoptea singurul cuvânt în stare s-o facă pe Willow să simtă până în inimă lama înghețată a spaimei.

– Mama?

Cu fiecare rotire a roților trăsurii, timpul părea să o ia înapoi, azvârlind-o în trecut. Trăsura se făcea tot mai mare, iar Willow simțea că ea însăși devenea din ce în ce mai mică. Mai că și-ar fi dorit să se micșoreze cu totul și să dispară.

Cu privirea încă nedezlipită de la drum, își duse mâna la năframa prăfuită din păr, după care își netezi cămașa, cu un gest absent; mai că se aștepta să dea acolo peste niște trandafiri brodați neîndemânatic.

Nu-l văzu pe Bannor care ieșea pe poartă, strălucind de nerăbdare. Nu-l văzu cum îl lovește ușor cu umărul pe Hollis, șoptindu-i:

– Uite ce mirată este!

Nici nu-l auzi pe Hollis, care răspundea:

– Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că este gata-gata să i se facă rău.

Vedea numai trăsura bine cunoscută care străbătu hurducăindu-se podul mobil, trecu pe sub arcada porţii şi se opri la doar douăzeci de metri de ea. Unul dintre scutierii lui Bannor se grăbi să deschidă portiera.

Toţi cei din curte părură a-şi ţine răsuflarea când o mână elegantă, cu o mănuşă albă ca neaua, ieşi din coconul de mătase şi luă mâna scutierului care se înroşise ca un rac. Timpul tivise cu argint părul blond al lui Blanche, dar zâmbetul de pe buzele ei nu-şi pierduse deloc farmecul enigmatic. Cingătoarea incrustată cu perle care fusese cândva a mamei lui Willow îi prindea şoldurile bine conturate.

Îşi aruncă privirea prin curte, fulgerând-o scurt pe Willow, apoi coborî din trăsură, exclamând:

– Fetiţa mea iubită, ce dor mi-a fost de tine!

Şi se îndreptă spre Willow cu braţele deschise; Bannor se încruntă uimit.

– Oare am judecat-o prea aspru pe femeia asta?

Dar, chiar în clipa aceea, Blanche trecu în grabă pe lângă Willow, ca şi cum nici n-ar fi existat, şi o prinse în braţe pe Bea, care rămăsese cu gura căscată.

Capitolul 28

Beatrix stătea ţeapănă ca un lemn în îmbrăţişarea mamei sale; părea la fel de ameţită şi de nefericită ca o vulpe care şi-a prins laba în capcana unui vânător. Blanche gângurea vorbe de alint, Bannor se încruntase, iar Desmond se uita urât la Beatrix, de parcă ea l-ar fi trădat într-adins. Willow îi privea pe toţi ca prin ceaţă, atât era de năucită.

Ceaţa nu i se ridică de pe ochi până în clipa când tatăl ei ieşi cu greu din trăsură, cu mâna beteagă la piept.

– Tati? şopti ea, făcând fără să vrea un pas spre el.

El se întoarse spre ea, cu un zâmbet tremurător pe buze. Însă, înainte ca Willow să apuce să mai facă vreun pas, Stefan coborî din trăsură, în spatele tatălui ei. Amândoi încremeniră când Stefan trecu pe lângă Sir Rufus, o luă pe Willow de umeri şi o sărută foarte puţin frăţeşte pe gură, cuprinzând-o pe după umeri, cu chipul schimonosit într-o îngrijorare prefăcută.

– Nu fi îndurerată pentru că nemernicul ăsta lipsit de inimă te-a dat deoparte, draga mea soră. Atâta timp cât o să fiu eu stăpân la Bedlington, zise el, fără să ia în seamă icnetul scandalizat al lui Sir Rufus, o să ai întotdeauna o casă. Îi atinse tâmpla cu buzele, coborând glasul până la o şoaptă pe care n-o auzi decât ea: Şi un pat.

Înainte ca Willow să se poată smulge din îmbrăţişarea posesivă a fratelui ei vitreg, nemernicul lipsit de inimă despre care fusese vorba se îndreptă ca fulgerul spre Stefan, cu mâna pe sabie şi cu setea de sânge în privire. Blanche păşi între cei doi bărbaţi. Beatrix reuşi să scape din braţele mamei sale şi se ascunse după ea, în timp ce Stefan făcu o mişcare înţeleaptă şi se dezlipi de Willow, deşi pe buze îi adăsta încă un rânjet triumfător.

– Explică, femeie, tună Bannor, aruncând pumnale din ochi spre Stefan. Ce înseamnă asta?

Blanche îşi desfăcu pelerina tivită cu blană de dihor într-o reverenţă plină de graţie.

– Ah, tu trebuie să fii Lord Bannor! Permite-mi să mă prezint. Sunt Blanche de Bedlington.

– Ştiu al naibii de bine cine eşti, zise Bannor şi o arătă cu degetul pe Beatrix, care se iţea pe după umărul mamei sale, cu ochii holbaţi, pământie la faţă. Vreau să ştiu cine dracu' e asta.

Blanche păru descumpănită pentru o clipă, însă nu-i luă mult să-şi regăsească vioiciunea şi-i aruncă lui Bannor o privire ademenitoare.

– Domnul meu, cu siguranţă te joci cu mine, punându-mă să dezleg ghicitori. Este fiica mea şi logodnica ta, nu?

Sir Rufus începu să se bâlbâie de-a dreptul, însă Bannor era mult prea uluit ca să nege spusele ei.

Blanche o cruţă pe Willow de o privire compătimitoare.

–Trebuie să mărturisesc că am fost foarte uluită când am aflat că Willow a noastră nu ți s-a potrivit. Sper să nu dai vina pe noi că ți-am vârât-o pe gât pe biata fată. N-am fi făcut asta dacă majordomul tău nu ar fi stăruit atâta. Și, înfigându-și mâna înmănușată în brațul fetei, Blanche o trase pe Beatrix în fața ei. Poți să fii sigur că fiica mea o să-ți fie o soție minunată.

–Ți-ai pierdut mințile, femeie? tună Sir Rufus. Lord Bannor are deja o soție. Pe fiica mea.

Bannor își regăsi, în cele din urmă, glasul.

–Doamna mea, tu vorbești în cimilituri. În ciuda a ceea ce-oi fi crezând tu, n-am nici cea mai mică dorință să mă însor cu... cu copilul ăsta!

Lui Stefan îi pieri rânjetul de pe față, iar Blanche îngheță.

–Nu înțeleg, domnul meu. Doar tu ne-ai trimis scrisoarea în care ne invitai să luăm parte la nunta fiicei noastre iubite. Tu ai stăruit să venim la Elsinore pentru acest eveniment.

–Tu?

Cuvântul fusese spus aproape în șoaptă, însă cu o limpezime de cristal, astfel că toți se întoarseră să se uite la Willow.

Bannor nu se dăduse niciodată înapoi de la vreo bătălie, dar învinuirea plină de durere din ochii soției lui mai că îl făcea să vrea s-o ia la fugă.

–*Tu?* repetă ea. Tu ai făcut asta? Tu i-ai chemat aici fără să-mi ceri permisiunea? Fără ca măcar să ai cuviința de a mă avertiza că o să vină? Tu ai făcut din mine ținta acestei batjocuri?

Bannor îi aruncă o privire disperată lui Hollis, dorindu-și să se afle pe cine știe ce câmp de luptă din Franța, străpuns de săgețile dușmanilor. Sau poate înlănțuit în bezna de iad a vreunei temnițe, înconjurat doar de șobolani și de schelete. Hollis însă se mulțumi să ridice din umeri, ca și cum i-ar fi spus că bătălia asta trebuia s-o ducă singur.

Bannor întinse o mână și vorbi pe același ton pe care îl folosise odinioară ca s-o dezarmeze pe o spioană franțuzoaică deghizată în vivandieră, care ajunsese să-i dezvăluie toate tainele înainte ca el s-o scoată cu blândețe afară din patul lui:

–I-am chemat aici ca să-ţi aducă toate onorurile, scumpa mea, în vreme ce pregăteam o nuntă minunată în cinstea ta.

–Şi aşa crezi tu că mi-ar plăcea să-mi primesc oaspeţii? întrebă ea cu glas ridicat, scuturându-şi în faţa lui fustele pătate de noroi. Uită-te la mine, Bannor!

Lui Bannor mai că nu-i venea să creadă că leoaica înfuriată din faţa lui era aceeaşi pisicuţă blândă care dormise noaptea trecută în braţele sale, torcând de plăcere. O măsură cu privirea de sus până jos, înfruptându-se din ochii ei cenuşii şi strălucitori, din trandafirii care-i înfloreau în obraji, din degeţelele rozalii de la picioare care-i ieşeau din ciorapul rupt.

Şi clătină din cap, cuprins de o autentică uluială.

–Nu ştiu dacă te-am văzut vreodată arătând mai frumoasă. Mărturisirea lui o făcu să geamă de-a dreptul. N-am vrut nici o clipă să fiu necuviincios. Mi-am dorit să fie o surpriză.

–Şi chiar a fost. O surpriză încântătoare! Aproape la fel de plăcută ca o vizită neaşteptată a portăreilor regelui. Sau ca o epidemie de ciumă.

Era rândul lui Blanche să se răstească:

–Ei bine, trebuie să spun că nu eşti prea ospitalieră.

Willow se întoarse spre Blanche, cuprinsă de o linişte stranie. Nu mai era o copilă, ci o femeie în toată firea. Nu mai era nevoită să înghită toate otrăvurile pe care mama ei vitregă voia să i le toarne pe gât.

–Ce ştii tu despre ospitalitate, Blanche? Vreme de treisprezece ani, m-ai făcut să nu mă simt bine-venită în propria-mi casă.

Blanche bătu din picior.

–Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti cu asemenea lipsă de respect? N-o să înghit una ca asta!

–Şi ce-o să faci ca să mă opreşti? întrebă Willow, scoţându-şi năframa din păr ca să-şi elibereze buclele scurte, gest ce-i smulse un geamăt gâtuit lui Stefan. O să mă ameninţi că mă tunzi? Că mă baţi? Că-l pui pe tata să mă trimită la culcare fără să mănânc?

Ca şi cum vorbele lui Willow i-ar fi dat o idee, Blanche se întoarse spre Rufus.

–E fata *ta*. *Tu* ar trebui să te descurci cu neobrăzarea ei. Mă rog, dacă eşti îndeajuns de bărbat pentru asta.

–Eu... ăăă... Sir Rufus îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea roşie; curajul îl părăsise în fața batjocurii nevestei sale. Poate dacă voi două o să vă străduiți ceva mai mult...

În timp ce bărbatul pe care îl idolatrizase cândva stătea acolo, prins în capcană între soția şi fiica lui, Willow îşi dorea cu disperare să mai simtă pentru el şi altceva decât acel amestec de milă şi dispreț.

Îl bătu uşor pe umerii cocârjați.

–Nu-ți face griji, tată! O să ne străduim să ne înțelegem. După care se întoarse spre mama ei vitregă şi zise, privind-o sfidător: Iertare, doamna mea! M-a luat gura pe dinainte.

După strâmbătura ironică a mamei sale, îşi dădea prea bine seama că aceste cuvinte nu însemnaseră nici pentru Blanche mai mult decât pentru ea.

Grația nestrămutată a lui Willow îl făcea pe Bannor să-i tresalte inima de bucurie. Îşi puse mâinile pe umerii ei, aruncând către Blanche, Beatrix şi toți cei din clanul ei nemernic o privire încărcată de furie.

–Nu ştiu ce ați pus la cale voi şi fata *asta* a voastră, dar Willow este şi va fi mereu soția mea. Ea e femeia pe care... pe care eu...

Şi Bannor mângâie clavicula delicată a lui Willow, părând că se sufocă sub povara afecțiunii care îi umplea inima.

Willow se uită peste umăr la el, cu ochii cenuşii de-a dreptul imenşi. Nici măcar în cele mai pătimaşe clipe când făceau dragoste el nu zărise atâta vulnerabilitate în adâncurile lor. Părea că-şi ține răsuflarea, în vreme ce Bannor nu reuşea să respire. Ştia, din instinct, că era în puterea lui să ispăşească pentru toate păcatele pe care le făcuseră bărbații încă de când Adam începuse să se smiorcăie şi să dea vina pe Eva că-i oferise mărul.

În clipa când cuvintele îi reveniră pe buze, le rosti cu o grabă disperată:

–Ea e femeia pe care eu vreau s-o iau în căsătorie pentru a doua oară, chiar în seara asta.

Hollis gemu şi-şi îngropă faţa în palme. Pe buzele lui Stefan se ivi un rânjet pe care acesta nici măcar nu se strădui să-l ascundă.

Willow se desprinse din îmbrăţişarea lui Bannor cu atâta răceală, că-l făcu să îngheţe până în măduva oaselor.

– Ba cred că nu, domnul meu, spuse ea. Căci, de-aş fi ştiut ce nemernic necioplit eşti, nu te-aş fi luat niciodată de soţ. Apoi o trase pe Beatrix din braţele mamei sale şi o împinse fără tragere de inimă spre Bannor. Sper ca voi doi să fiţi foarte fericiţi împreună!

În vreme ce Willow se îndrepta spre castel, cu capul sus, Beatrix izbucni în plâns şi o luă la goană prin curte; suspinele ei zgomotoase stăruiră mult timp după ce ea se făcuse nevăzută.

Bannor rămăsese cu privirea pierdută în urma lui Willow, cu braţele atârnându-i neajutorate pe lângă corp, când Hollis se strecură în spatele lui.

– Ce noroc că ai devenit atât de priceput în ale femeilor, nu-i aşa? Un bărbat ceva mai puţin abil ar fi putut să strice totul.

Desmond o găsi pe Beatrix în hambar, căţărată pe acelaşi balot de fân unde se sărutaseră întâia oară. Când se apropie, ea îşi cuprinse genunchii cu braţele şi-i aruncă o privire sfidătoare printre genele ude de lacrimi.

– Dacă ai venit să mă dojeneşti şi să ţipi la mine, să ştii că n-am chef de aşa ceva.

– Poţi să mă învinuieşti că sunt furios? M-ai lăsat să cred că nu eşti decât o slujitoare oarecare, când, de fapt, eşti o... o... o *doamnă*, zise el, cu o strâmbătură dispreţuitoare.

– A fost ideea lui Willow să mă dau drept slujitoare. Se temea că, dacă Lord Bannor afla că am fugit de acasă, avea să mă trimită înapoi. Iar acum Willow mă urăşte, şi probabil că Lord Bannor o să mă trimită oricum acasă, încheie ea, ştergându-şi nasul cu dosul palmei.

Desmond se mişcă pentru a o privi fix. Abia acum îşi dădea seama că se putea întâmpla aşa ceva.

– Ba nu, n-o s-o facă, zise el, cu o trufie care avea să-l prindă foarte bine când avea să fie el stăpânul castelului. N-o să-l las.

– Ce-ți pasă ție? îl înfruntă ea. Şi tu te porți ca şi cum m-ai urî!

Desmond se îndepărtă de ea, trăgându-se de cele câteva tuleie din barbă de parcă ar fi fost o barbă în toată regula.

– Cât timp am crezut că eşti o slujitoare, eram liber să-mi fac de cap cu tine cât voiam. Puteam să te fugăresc prin grădină şi să-ți fur câte sărutări voiam. Dar acum, zise el, privind-o urât, acum, că te-ai făcut o doamnă, nu pot să te mai arunc într-o grămadă de fân şi să te seduc. Fir-ar să fie, va trebui să mă însor cu tine mai întâi!

Beatrix clipi, în timp ce lacrimile de bucurie îi curgeau din ochii albaştri.

– O, asta e cea mai frumoasă cerere de măritiş pe care am primit-o vreodată! şopti ea.

Ochii lui Desmond străluceau de tandrețe şi de hotărâre când îi întinse o mână pistruiată şi o ajută să se ridice.

– Lady Beatrix de Bedlington, dacă am şi eu un cuvânt de spus, atunci asta va fi şi ultima cerere pe care o vei primi vreodată.

Înainte să se lase amurgul, când Bannor ajunse în capul scărilor, zece dintre copiii lui stăteau înghesuiți în fața odăii lui Willow, vorbind în şoaptă, ca pentru a sublinia importanța veghii lor acolo. Desmond şi Beatrix stăteau împreună pe treapta de sus, iar mâinile lor înlănțuite abia dacă erau ascunse de faldurile fustei ei. La apariția lui Bannor, tresăriră vinovați şi se îndepărtară unul de altul, cu obrajii la fel de îmbujorați.

„Deci *aşa* stăteau, de fapt, lucrurile", gândi Bannor cu un uşor amuzament în ochi, pe când îşi croia drum printre ei. Deşi n-avea nici o tragere de inimă să negocieze o logodnă cu lacoma mamă a fetei, măcar n-avea de ce să-şi facă griji că fiul şi moştenitorul său se ținea după fusta celei mai leneşe slujitoare din toată Anglia.

Aruncă o privire înnegurată spre fereastra arcuită. Dacă zăpada avea să mai cadă cum o făcea de câteva ceasuri încoace, se temea că urma să aibă la dispoziție mai multă vreme decât şi-ar fi dorit ca să facă toate aranjamentele. Bannor se cutremură la gândul că avea să fie închis în castel până la primăvară cu năpârcile

alea pe care Willow le numea familia ei. Tatăl ei se prăbuşise într-o beţie cruntă de la întâmplarea din curte, iar Bannor nu putea nici măcar să se uite la rânjetul mohorât al fratelui ei vitreg fără să-i vină să-i tragă un pumn în faţă.

Vaierul tot mai puternic al vântului era singurul sunet care tulbura liniştea de pe scări. Suspinele înfundate, ţipetele de furie sau chiar zgomotul de oale sparte, toate ar fi fost mai bune decât tăcerea încărcată de jale care umplea spaţiul de dincolo de uşa lui Willow. Bannor închise ochii o clipă, blestemându-se pe sine şi pe toţi strămoşii lui de parte bărbătească pentru afurisita lor de neghiobie. Dacă ar fi dat ascultare sfatului lui Hollis, poate că acum ar fi în patul lui Willow, nu la uşa odăii ei, cu mâinile goale, ca un cerşetor.

Ridică mâna să bată, însă copiii se uitară la el cu un amestec tulburător de supărare şi milă.

– N-o să-ţi dea voie să intri, prezise Mary, cu feţişoara ei rotunjoară mai abătută decât de obicei.

– De unde ştii?

– Eşti ultimul bărbat de pe pământ? întrebă Mary Margaret, care-şi trăgea cracul la pantalonaşi.

– Nu prea cred, zise el.

Fetiţa îşi cântări câteva clipe răspunsul, apoi ridică din umeri.

– Păi, chiar dacă ai fi, Willow tot nu te-ar lăsa să intri.

– Nici n-o să rămână măritată cu tine, mormăi Ennis.

– Nici n-o să-ţi arunce o frânghie dacă o să cazi cu capul înainte într-un puţ, adăugă Edward, cu glasul lui vesel.

– De unde ştiţi? îi întrebă Bannor.

– I-a spus Fionei, şi Fiona ne-a spus nouă, răspunse Hammish, care se făcu mai mic, plin de compătimire pentru el.

Bannor oftă gânditor. Se părea că avea să fie mult mai greu decât se aşteptase. Înghiţindu-şi nodul din gât, bătu uşurel în uşă.

– Willow? Scumpa mea? Pot să stau puţin de vorbă cu tine?

N-ar fi crezut că aşa ceva era cu putinţă, dar tăcerea de dincolo se adânci şi mai mult. Îşi lipi apoi urechea de uşă, căci parcă

se auzise un fâșâit ușor. Și, încetișor, ușa se crăpă, făcându-i inima să i se strângă.

Dezamăgirea lui fu mare însă când în deschizătură se ivi chipul zbârcit al Fionei. În spatele femeii cocârjate, încăperea era învăluită în întuneric. Fiona îl întâmpină cu o clătinare întristată din cap.

– Mai bine du-te de-aici, flăcăule. Nu vrea să te vadă acum.

Și, continuând să clatine din cap, dădu să închidă ușa. Bannor însă își băgă vârful cizmei în deschizătura strâmtă.

– Fiona, stai! Spune-i... Ce să-i spună? Că brațele lui tânjeau, goale, de fiecare dată când n-o strângea cu ele? Că era un prost încăpățânat, care avea mai multă trufie decât curaj? Bannor scutură din cap, cu privirea la chipul întrebător al Fionei, și zise încetișor: Spune-i doar că-mi pare rău.

Ea încuviință din cap, după care închise ușurel ușa în fața lui.

Odinioară, Bannor ar fi cerut să i se aducă un berbece de luptă ca să o doboare, însă, dacă învățase ceva de la Willow în lunile care trecuseră, atunci asta era că un asemenea mod lipsit de suflet, de a-și folosi puterea risca să distrugă însuși trofeul pe care voia să-l obțină.

Willow nu dădea semne că s-ar opri din plâns. S-ar fi zis că toate lacrimile pe care le zăgăzuise de când avea șase ani se porniseră acum la vale, într-un șuvoi amar ca fierea. Ar fi vrut să se vaite, să țipe și să dea din picioare, cum ar fi făcut Mary Margaret, dar își petrecuse prea mulți ani plângând în pernă, cu trupul zguduit de suspine tăcute.

De fiecare dată când puhoiul sărat părea să se mai domolească, în minte îi revenea scena din curte, își amintea năuceala îndurerată a tatălui ei, disprețul înghețat pe care i-l arătase Blanche și rânjetul imens al lui Stefan, dovada limpede a umilinței ei.

Însă cea mai înfiorătoare dintre toate fusese panica cruntă de pe chipul lui Bannor când nu fusese în stare să scuipe singurul cuvânt care i-ar fi răscumpărat pe veci mândria în fața familiei ei.

Plânsul cu sughițuri al lui Willow se preschimbă în fornăieli, acestea, în smiorcăieli mai adânci şi, în cele din urmă, în suspine. În curând, zăgazul lacrimilor se rupse iarăşi. Fiona o mângâia pe spate şi-i rostea vorbe de alint într-o limbă pe care n-o pricepea. Deşi ninsoarea care cădea acoperea totul cu un văl, Willow nu voia s-o lase pe bătrână să aprindă o lumânare. Se mulțumea să stea în întuneric.

– O, Fiona, şopti Willow, cred că-l urăsc!

– Sigur, drăguțo, murmură Fiona. E un broscoi nemernic. Aşa sunt toți bărbații.

Willow se opri o clipă din plâns şi-i aruncă bătrânei o privire strălucind de lacrimi.

– Dar nu-i deloc un nemernic. E blând, puternic şi tandru. Apoi se prăbuşi din nou cu fața în perne. O, Doamne, asta mă face să-l urăsc şi mai mult! Cum de-au putut îndura Mary şi Margaret? Probabil sunt bucuroase că au murit. Vreau să mor şi eu! Şi se agăță de gândul ăsta cu o încântare sălbatică. Poate că o să plâng până o să mor, şi atunci o să-i pară rău că nu m-a iubit.

Fiona o mângâie blând pe păr.

– Gata, gata, fetițo! Nu mai spune aşa! E firesc să fii mai sensibilă acum, zise ea şi chicoti. Păi, când am rămas eu grea pentru prima oară, plângeam şi mă jeluiam până când aproape că-l făceam să izbucnească în plâns şi pe bietul meu Liam.

Capitolul 29

Lacrimile lui Willow secară brusc. Se răsuci, se ridică în şezut şi se uită la Fiona ca şi cum bietei bătrânici tocmai îi crescuseră coarne şi coadă.

– Grea?

Fiona o lovi drăgăstos pe Willow peste pântecele plat.

– Doar n-oi fi mirată de asta, fetițo! Mai ales că împarți acelaşi pat cu Bannor de peste două luni.

– N-n-nu vorbi prostii! se bâlbâi Fiona. N-am cum să rămân grea. Bannor nu mai vrea alți copii. Am avut noi mare grijă să...

Și, înroșindu-se, se aplecă și-i șopti bătrânei ceva la ureche.

Fiona se lăsă pe spate, hohotind de râs așa tare, că era cât pe ce să cadă din pat.

– Înșelăciuni din astea or merge cu unul cu ceva mai puțină bărbăție. Dar pun rămășag că și dacă noi am fi după un parapet, iar Bannor de partea cealaltă, tot ar găsi el o cale să-și implânte odrasla în pântecele tău.

Willow își șterse și ultima lacrimă care i se prelingea pe obraji, se ridică din pat și începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere, căci nu-și putea găsi locul din pricina zbuciumului pe care îl simțea în ea.

– Ce-i drept, sorocul mi-a fost cam puțin luna asta, dar nu m-am simțit slăbită, nici nu mi-a fost greață. Dimpotrivă, am avut o foame de lup! M-ai văzut doar, aseară, la cină. Am mâncat trei plăcinte, o budincă întreagă, un castron cu stridii și trei ditamai... Se întrerupse brusc, uluită de zâmbetul atotștiutor al Fionei. O, șopti ea, prăbușindu-se în jilțul lângă care se afla. Ar fi bine să mă așez. Acum chiar că m-a luat amețeala.

– O să te obișnuiești repede cu toanele astea schimbătoare – acum o să râzi, iar în clipa următoare o să plângi cu sughițuri, chicoti Fiona. E mare minune că bărbații îndură nouă luni de drăcării din astea.

Willow își duse o mână tremurândă la pântece și o privi întrebătoare pe Fiona.

– Cum de ți-ai dat seama?

– Păi, ultima dată când am mâncat un castron de stridii și o budincă întreagă la o singură masă, zise ea și rânji, eram grea cu gemenii.

Willow se uită la pântecele ei, uluită că în ea să cuibărise ceva așa firav precum acea viață nevăzută.

– Nu m-am gândit vreodată că aș vrea un copil al meu, spuse ea încetișor. Dar e parte din mine, nu-i așa?

Fiona încuviință din cap.

– Și e și parte din el. Cea mai bună.

Willow știa că acum ar fi trebuit să înceapă să plângă de-adevăratelea, dar își simțea inima clocotind de o bucurie năvalnică.

– Și cum să nu-l iubesc? zise ea, ridicându-și bărbia, cuprinsă de o mândrie încăpățânată. Bannor nu m-o iubi, dar copilul lui poate o s-o facă.

Fiona se uită la Willow cu o privire piezișă.

– Ce crezi tu că e dragostea, copilo? Eu și Liam al meu am fost căsătoriți timp de patruzeci și șapte de ani, iar încăpățânatul ăla nu mi-a zis niciodată vorbele alea. Dar, în toți anii ăștia, n-a trecut o zi să nu mă ia de mână ori să nu se strecoare pe la spatele meu și să mă îmbrățișeze. Dragostea nu-i glas de trâmbițe sau stoluri de porumbei albi care vin să ți se așeze pe mână. E dragoste când beți împreună o fiertură la gura focului, într-o noapte rece de iarnă. E privirea din ochii bărbatului tău când îi pui primul copil în brațe. Este durerea pe care o ai în suflet, continuă bătrâna, cu chipul deodată întristat, când vezi că lumina din ochii lui se stinge cu totul și știi că o parte din tine a părăsit lumea asta împreună cu el.

Willow nici nu-și dădea seama că începuse iar să plângă, până când brațul îi fu stropit de o lacrimă. Fiona veni spre ea și o luă de mână.

– De-asta nici lui Mary, nici lui Margaret nu le-a părut măcar o clipă rău că l-au luat de bărbat pe Bannor. În adâncul sufletului lor, știau că flăcăul le iubea, chiar dacă nici măcar el nu știa.

Bătrânica îi strânse tare mâna lui Willow, după care își îndreptă spinarea și o luă spre ușă.

Willow se ridică și-și șterse lacrimile de pe obraz, apoi, trăgându-și nasul într-un mod pe care l-ar fi vrut demn, zise:

– Poți să-i spui soțului meu că o să-l primesc acum.

Fiona făcu o ușoară plecăciune, cu un zâmbet răutăcios pe chipul zbârcit.

– Va fi plăcerea mea, domniță.

*

Willow îl aştepta pe Bannor să vină şi, în vremea asta, cotrobăia înnebunită prin dulap, azvârlind în stânga şi-n dreapta rochii, mănuşi, ciorapi şi cămăşi.

Urma să aibă un copil. O ființă nesuferită, care o să se foiască neîncetat, avea să-i toace creierii şi urma să-şi pună mânuțele lipicioase peste tot. Când avea să-l ia în brațe şi să-l pună peste umăr, avea să-i râgâie în ureche şi s-o umple de lapte pe spate. Apoi ar putea cădea în vreo latrină, să-şi prindă capul cârlionțat în gratiile vreunei ferestre sau, atunci când avea să crească, ar putea să i se aprindă călcâiele după vreo creatură înnebunită după varză ori care mănâncă cu gura deschisă.

În viața ei nu fusese mai fericită.

În cele din urmă, alese o rochie făcută din lâna cea mai fină, ale cărei mâneci lungi erau tivite cu blană albă. Se aşeză în jilț şi-şi puse ciorapi şi jartiere noi, apoi se încălță cu papucii delicați din piele de căprioară pe care Bannor îi dăruise la nuntă.

Odinioară, poate ar fi fost înspăimântată să-i mărturisească lui Bannor că era grea cu copilul lui. Odinioară, poate s-ar fi temut că asta va face inima lui Bannor să împietrească, aşa cum se întâmplase cu tatăl ei. Poate că fata care fusese înainte să vină la Elsinore ar fi luat-o chiar la fugă înainte să-i spună, ca să nu rişte să-l vadă lipsit de sentimente. Dar Willow nu mai era fata care fusese. Acum era o femeie – o femeie care în curând avea să fie mama copilului bărbatului pe care îl iubea. Şi poate că venise vremea să-i ofere acestui bărbat nu doar dragostea, ci şi încrederea ei.

Când se uită în oglindă, să vadă cum arăta, mâinile nu-i mai tremurau, iar ochii i se limpeziseră. Se îndoia că familia ei avea s-o recunoască acum. Îşi spălase fața şi-şi pieptănase buclele lungi până la umeri până ajunseseră să-i strălucească. Nu putuse rezista şi întorsese oglinda în fel şi chip, scrutând-o ca să vadă strălucirea aia despre care se zicea că se zărea pe chipul femeilor care au rămas grele. Abia când întoarse oglinda spre pântece, ca să vadă dacă s-a umflat câtuşi de puțin, îşi dădu seama de comportamentul ei prostesc. Dacă n-avea să se oprească din

admirație pentru ea însăși, în curând avea să ajungă la fel de fudulă ca Beatrix!

Deodată, se auzi o bătaie puternică în ușă. Willow sări în picioare, azvârlind oglinda pe masă. Își netezi fustele cu mâna, își dădu după ureche o buclă neastâmpărată și se strădui să tragă adânc aer în piept, hotărâtă să nu pară prea nerăbdătoare. Nu apucă să facă însă nici doi pași, că ultima urmă de mândrie o lăsă baltă, și o luă la fugă spre ușă, deschizând-o în grabă. Zâmbetul ei larg i se șterse însă de pe chip când îl văzu pe bărbatul care se sprijinea de perete.

Bannor urca scările două câte două. Chemarea lui Willow îl găsise la poartă, unde încerca să se ascundă de familia ei. Ar fi rămas cu bucurie acolo până la sfârșitul iernii, numai ca să scape de ei. Cu puțin timp în urmă, când trecuse pe furiș prin sala cea mare, nemernicul ăla de frate vitreg al ei nu se zărea pe nicăieri, dar prăpăditul ei de tată încă mai încerca să-și bea mințile, în vreme ce Lady Blanche îl toca la cap pentru că n-o urechease pe Willow fiindcă avusese obrăznicia s-o insulte.

Bannor zâmbi sumbru. Dacă omul ăla ar fi îndrăznit să ridice mâna la Willow în fața lui, ar fi avut acum două brațe ciungi, nu doar unul.

Își încetini puțin goana când se apropie de partea de sus a scărilor. Își aranjă vesta, își netezi părul și respiră adânc, căci nu voia să pară prea nerăbdător. Poate că avea să se încurce în vorbe când va fi să-i ceară iertăciune lui Willow, dar nădăjduia că avea să fie mai grăitor în pat, ca s-o facă să-i ierte orice jignire pe care i-o adusese prin faptul că se purtase ca un nemernic necioplit.

Ridică mâna să bată și abia atunci văzu că ușa era crăpată. O atinse, ca s-o deschidă și mai mult.

– Willow?

Zăpada care se zărea căzând dincolo de geamul ferestrei scălda turnul într-un semiîntuneric straniu. Patul se zărea foarte bine, precum și rochiile și ciorapii azvârliți prin toată odaia, ca victimele unei lupte pe viață și pe moarte. Din instinct, Bannor începu să pășească foarte ușor, ca și cum s-ar fi furișat de un dușman

căruia se putea să nu-i recunoască fața decât când avea să fie prea târziu.

Încăperea goală era cufundată într-o liniște ciudată, care-i făcu stomacul lui Bannor să se strângă într-un ghem de groază straniu de familiar. Abia după câteva clipe își dădu seama de ce îi era totul așa cunoscut. Era aceeași tăcere care încremenise încăperea după moartea lui Mary și a lui Margaret. Nu era, de fapt, vorba despre absența sunetelor, cât despre ecoul suspinelor unei ființe care a plecat și n-are cum să se mai întoarcă. Uitase cât fusese de îngrozitor, căci Willow izgonise ecourile fantomatice cu râsul ei răgușit, cu zâmbetul blând, cu atingerea ei plină de iubire.

Bannor se răsuci, scrutând încăperea cu privirea de parcă ar fi fost un câmp de luptă. Fu cuprins de un fior de groază, însă nu la vederea mănușilor și a rochiilor răspândite peste tot, ci la vederea papucului din piele de căprioară care zăcea, aruncat pe o parte, lângă ușă. Poate nici nu l-ar fi zărit dacă n-ar fi avut nervii încordați la maximum de presimțiri rele.

Un ușor parfum de iasomie părea să-l ia în râs când își vârî mâinile în mormanul de rochii, căutând înnebunit perechea papucului. Se lăsă în coate și-n genunchi ca să se uite pe sub pat, după care trase toate așternuturile de pe saltea și le azvârli pe podea. Goli, dintr-o singură mișcare, tot dulapul, cât pe ce să-l răstoarne în disperarea lui de-a căuta prin toate sertarele și cotloanele lui.

Rămase o clipă încremenit în mijlocul odăii răvășite, răsuflând greu, cu papucul în mână. Un singur papuc din piele de căprioară, atât de delicat, că l-ar fi putut face una cu pământul doar cu o mână.

Apoi se repezi în goană afară, fără a da drumul papucului, și dintr-odată vântul începu să se întețească, urlând în urma lui o avertizare pe care nu mai putea să n-o ia în seamă.

– Fiona!

Strigătul lui Bannor răsună în tot castelul, zgâlțâind grinzile și făcându-i pe toți pajii, scutierii și soldații care-l auziră să înghețe de spaimă. Dacă Fiona nu și-ar fi dat de mult seama că zbieretelor

lui Bannor nu le urma de obicei decât o dojană blândă, apoi nişte scuze sfioase, probabil ar fi scăpat bebeluşul pe care îl legăna pe genunchi. Poate nici măcar nu i-ar fi dat vreo atenţie dacă nu i-ar fi zărit chipul în timp ce cobora scările.

Îi dădu copilaşul tinerei Annie şi se duse şontâcăind în capul scărilor, după el.

– Ce s-a întâmplat, stăpâne? Arăţi de parcă ai fi dat nas în nas cu un strigoi.

Ochii lui Bannor ardeau ca tăciunii pe chipul lui întunecat.

– Dacă e o glumă, nu-mi pare deloc de râs.

– Nu pricep despre ce vorbeşti.

El îi întinse papucul pe care îl ţinea în mână.

– Despre asta vorbesc. Dacă soţia mea se gândeşte să mă pedepsească înspăimântându-mă de moarte, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune unde s-a ascuns.

– Am lăsat-o în turnul de sud, unde te aştepta.

– Acum nu se află acolo. Am căutat-o prin tot castelul. Copiii n-au văzut-o şi nu dau de ea pe nicăieri.

Ca şi cum ar fi adulmecat mirosul sângelui în aer, Lady Blanche se băgă în vorbă, cu nările mărite.

– Nu te zbuciuma, domnul meu! Probabil că Willow s-a ascuns pe undeva, îmbufnată. Ăsta i-a fost mereu obiceiul prost, nu-i aşa, Rufus? Să se vaite, să se smiorcăie, să se dea de pământ de fiecare dată când nu i se făcea pe voie.

Tatăl lui Willow mormăi ceva de neînţeles şi se întoarse la pocalul lui cu bere, iar Blanche zâmbi uşor.

– Dar Beatrix a mea a fost mereu dulce şi blândă ca un mieluşel. Niciodată nu i-a ieşit vreo plângere de pe buze.

Bannor îi aruncă femeii o privire din care se vedea prea bine că o credea nebună de legat, după care se întoarse la loc spre Fiona.

– Gândeşte-te, Fiona, gândeşte-te! Willow ţi-a dat vreo bănuială, ţi-a zis ceva despre locul unde s-ar fi putut duce?

Bătrâna clătină din cap, mormăind mai degrabă pentru sine:

– Poate n-ar fi trebuit să-i spun fetei despre copil. Dar credeam că ştie. Nici prin cap nu mi-a trecut că ar putea s-o amărască aşa tare.

– S-a întâmplat ceva rău cu vreunul dintre bebeluși? Cu care? vru să afle Bannor, rotindu-și deznădăjduit ochii prin sală. Cu Peg? Cu Mags? Cu acesta? întrebă el și arătă spre copilul din brațele lui Annie, căruia îi uitase numele de speriat ce era.

Fiona se holbă la el, iar în ochii ei albaștri și încețoșați începură să se adune lacrimile.

– Cu copilul tău, stăpâne, pe care ea îl are în pântece.

Blanche trase o înjurătură zdravănă, cât se poate de nepotrivită pentru o doamnă.

– Rufus, putem să ne strângem boarfele și să mergem acasă. Biserica n-o să mai accepte acum nici o anulare.

– Willow e grea cu copilul meu? șopti Bannor, amețit de șocul unei asemenea vești.

Fiona încuviință din cap.

– Stăpâne, a fost la fel de uluită ca tine, dacă nu și mai mult, când a aflat că a rămas grea cu tine. I-au secat lacrimile chiar în clipa când i-am zis. A făcut ochii mari, ca și cum ar fi fost două luni argintii, și a zis...

Bătrâna își curmă vorba, mușcându-și buzele, ca și cum și-ar fi dorit să nu fi spus nimic. Bannor o prinse însă de braț.

– Ce? Ce-a spus?

Fiona clătină din cap.

– A zis: „Nu vorbi prostii! Bannor nu mai vrea alți copii".

– Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut? gemu Bannor. Se temea că o să mă înfurii pe ea? A amenințat că o să fugă? Doar n-avea să fie așa nebună încât să iasă în crivățul ăsta numai ca să scape de mine...

În clipa aceea, ca și cum cuvintele lui ar fi provocat mânia furtunii, ușile cele mari de la capătul celălalt al sălii se trântiră de pereți, lăsând să pătrundă urletul vântului și o pală orbitoare de zăpadă. Bannor se repezi spre ușă, cu o privire în care se amestecau nădejdea cu disperarea. Dar ființa care apăru, clătinându-se, din vârtejul de gheață nu era Willow, ci Beatrix.

Fata îl sprijinea pe Desmond cu brațul pe după mijloc. Chipul ei era aproape la fel de alb precum îi era și părul, ceea ce făcea

ca pata stacojie de sânge care se scurgea de pe fruntea fiului său să pară şi mai îngrozitoare.

Bannor îi prinse pe amândoi chiar înainte să se prăbuşească. Beatrix se agăţă de vesta lui, privindu-l cu ochii măriţi de groază.

– Willow nu mai e, şopti ea. A luat-o.

Capitolul 30

Trei scutieri abia reuşiră să închidă la loc uşa, din pricina furiei vântului. După ce fu sigur că fiul lui nu avea nimic grav, că fusese doar lovit fără urmă de milă, Bannor lăsă băiatul în grija Fionei. Bătrâna se aşeză lângă el pe o bancă, ştergându-i cu năframa ei sângele din rana uşoară de la frunte, iar Bannor smulse o tapiserie de pe perete şi-i înfăşură umerii lui Beatrix cu ea. Fetei îi clănţăneau dinţii atât de tare, că abia mai putea vorbi.

– Ce s-a întâmplat, Bea? o întrebă Bannor, chinuindu-se să nu ridice glasul, în ciuda groazei de care se simţea cuprins. Cine a luat-o pe Willow?

– S-S-S-Stefan. Eram în hambar cu Desmond, ne ascundeam în podul cu fân, iar el a venit să ia un cal. Ţinea un pumnal la gâtul lui Willow şi a obligat-o să se urce în şa. Când Desmond şi-a dat seama ce se petrece, a sărit din pod şi i-a cerut lui Stefan să se predea. Stefan era să-l ucidă.

Bannor îşi privi, cu ochi mari, fiul.

– Ai făcut un lucru nebunesc, băiete. Şi tare plin de curaj.

Desmond făcu o plecăciune, ameţit. Încercările firave ale băiatului de a scăpa de îngrijirile alinătoare fură zădărnicite, căci ea îl luă de ureche şi-l strânse la piept.

Blanche întinse un deget lung, elegant către Beatrix.

– Şi ce făceai tu singură în fân cu... *băiatul* acela? Să ştii, domnul meu, că dacă fiul tău a ruşinat-o în vreun fel pe fiica mea, eu şi tatăl ei vitreg n-o să ne mulţumim decât cu o logodnă. Sau, adăugă ea zâmbind, cel puţin cu o pungă generoasă, care să-i recompenseze virtutea.

Străduindu-se să nu bage în seamă nici pălăvrăgeala femeii, nici roșeața care acoperea obrajii fetei sale, Bannor o luă cu blândețe pe Bea pe după umeri.

– De ce, Bea? Nu pricep. De ce ar crede Stefan că are vreun drept asupra lui Willow?

Beatrix șopti disperată:

– E numai vina mea. Stefan m-a trimis aici ca să te cuceresc pe tine, ca s-o aibă pe Willow pentru el. Apoi, când tu te ciondăneai cu Willow și ea mi-a zis că n-am decât să te iau, i-am trimis o scrisoare în care îi spuneam că totul merge după cum am plănuit și că nu mai trebuia decât să aștepte chemarea mea. Ca s-o spun pe-a dreaptă, uitasem cu totul de scrisoarea aia, dar, când Stefan a primit invitația pe care ai trimis-o, și-o fi închipuit că viclenia noastră a reușit. N-a venit la Elsinore pentru nunta lui Willow...

– A venit s-o ia pentru el, încheie Bannor, negru la față. Apoi se răsuci spre Blanche, care făcu îndată un pas înapoi. Doamnă, știai despre planul fiului tău de a-mi răpi mireasa?

Blanche își duse o mână albă la gât.

– În nici un caz. Stefan a fost mereu îndărătnic. Nu poate îndura să nu se facă așa cum vrea el.

Bannor se îndreptă spre ea, făcând-o să se dea înapoi tot mai mult.

– Ar fi cazul să știi că nici eu nu pot îndura să nu se facă așa cum vreau eu. Dacă fiul tău se atinge chiar și de un fir de păr din capul soției mele, n-o să mă mulțumesc decât cu capul tău pe o tavă.

Blanche mai făcu doi pași cu spatele și se prăbuși în poala soțului ei.

– Rufus, ai de gând să-l lași să-mi vorbească așa?

Tatăl lui Willow se ridică deodată, azvârlindu-și nevasta la podea într-o învălmășeală de fuste. Deși se clătina pe picioare, reuși să-și ducă la gură pocalul cu bere fără să verse nici măcar un strop.

– De ce n-aș face-o? Dacă aș fi avut eu îndrăzneala să-ți vorbesc așa, cu multă vreme în urmă, plodul ăla nemernic al tău nu mi-ar fi răpit fetița.

Gândindu-se cu amărăciune că era tare păcat că Willow nu se afla acolo, ca să fie martoră la asta, Bannor se repezi la Beatrix şi o apucă strâns de umeri.

– Trebuie să ştiu încotro s-au dus. Dacă au luat-o pe drum, aş putea să-i ajung din urmă în mai puţin de un ceas.

– Spre miazănoapte, murmură Desmond, ridicându-se nesigur în picioare. Au luat-o spre miazănoapte. Peste câmpuri.

Se ştia că Bannor putea să îndure chiar şi cele mai îngrozitoare lovituri fără ca măcar să tresară, dar vorbele fiului său îl făcură să se clatine pe picioare. Se prăbuşi pe treapta de jos a scărilor, cu mâinile afundate în păr.

Willow era pe acolo, pe undeva. În ger. În zăpadă. Fără pantofi. Fără el. În timpul cât se chinuiseră Beatrix şi Desmond să se târască prin curte, ghearele nemiloase ale vântului şterseseră probabil toate urmele pe care le lăsase Stefan.

Bannor aproape că o vedea – cu dinţii ca perlele începând să-i clănţănească, cu pielea ei caldă şi roz devenind de gheaţă, învineţită. Probabil dârdâia atât de tare, încât putea jura că i se lovesc oasele unul de altul. Iar pumnalele îngheţate ale durerii i se înfigeau în degetele de la mâini şi de la picioare.

Pe urmă, avea să înceteze să tremure. Durerea avea să pălească. Pleoapele, degetele, buzele aveau să prindă o culoare albăstrie. Perlele de zăpadă care cădeau pe pielea ei aveau să o învăluie într-un giulgiu de gheaţă pe care toate lacrimile din lumea n-aveau să-l poată topi. Şi, în loc să moară ţinându-şi copilul în braţe, ca mama lui, avea să se stingă cu copilul lui în pântece.

Avea să moară fără să ştie vreodată cât de mult îi iubea, şi pe ea, şi pe acel copil.

Bannor îşi ascunse chipul în palme. Undeva, într-un colţ întunecat al sufletului, crezuse că, dacă reuşea să se împiedice s-o iubească pe Willow, avea s-o ţină la adăpost. Că, dacă n-avea să rostească acele cuvinte, n-avea să-l părăsească niciodată, cum îl părăsise mama lui.

O mână blândă îi mângâie părul. O clipă, înnebunit, Bannor crezu că era a lui Willow, însă, când îşi înălţă capul, văzu că în faţa lui îngenunchease Beatrix.

Lacrimile îi șiroiau șuvoaie pe obraji.

– E numai vina mea, stăpâne. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte să-i fac vreun rău, să știi. Ea e singura mamă adevărată pe care am cunoscut-o vreodată.

Fără să ia în seamă strigătul jignit de pe buzele lui Blanche, Bannor o strânse la piept pe fata care suspina.

– Nu mai plânge, copilă, spuse el pe un ton sălbatic. O s-o găsesc. Dumnezeu mi-e martor, jur că o s-o găsesc și o s-o aduc înapoi.

Și, în timp ce o săruta pe ochii închiși, Bannor putea doar să spere că Dumnezeu nu l-ar fi lăsat să facă un asemenea jurământ dacă n-ar fi vrut să-l ajute să și-l țină.

– Ascultați! strigă Desmond, sărind în picioare.

Bannor își înclină capul, dar nu auzea decât suspinele slabe ale lui Beatrix. Se ridică iute, punând-o cu blândețe pe fată în brațele Fionei, dar tot avu nevoie de câteva clipe de uluire până să-și dea seama cu adevărat ce voia fiul lui să-l facă să audă.

Tăcerea.

Vântul își contenise urletele îngrozitoare, lăsând în urma lui o tăcere dulce și cristalină ca ecoul sunetelor clopotelor. Bannor se repezi la uși și le deschise. Fulgii de zăpadă, pe care vântul năprasnic nu-i mai viscolea, îi mângâiară chipul ca niște aripi de îngeri. Perla lunii, plină de veselie, părea că-i face cu ochiul printre norii care se risipeau, iar razele ei luminoase învăluiau zăpada într-o mantie de argint.

Bannor ar fi căzut în genunchi atunci și acolo dacă n-ar fi fost hotărât să profite cât putea de binecuvântarea pe care Domnul o coborâse asupra lui.

Bannor cel Îndrăzneț străbătu cu pași iuți sala cea mare de la Elsinore, înarmat de luptă. Pe sub tunica brodată cu blazonul lui, purta o cămașă de zale și o platoșă de oțel. Teaca în care îi stătea cuibărită sabia cea mare de luptă se izbea de apărătoarele de la pulpe și coapse, făcând un zgomot discordant cu cel al pintenilor care zăngăneau. De cealaltă parte a cingătorii îi atârna

o teacă bătută în pietre scumpe, în care avea un pumnal scurt, dar ucigător.

Chipul îi era înnegurat, iar privirea, ucigătoare. Nu se ducea la luptă ca să-şi apere ţara sau onoarea, ci pentru o răsplată mult mai nepreţuită decât orice i-ar fi putut da vreun rege.

Hollis mergea grăbit în urma lui – la fiecare pas pe care îl făcea stăpânul lui, el era nevoit să facă doi.

–Aş vrea să mă laşi să vin cu tine. Nu cred că e potrivit să pleci fără să mă laşi să te însoţesc.

–Nu, nu e, recunoscu Bannor. Dar am nevoie să rămâi la Elsinore. Dacă viscolul începe iar, va trebui să te îngrijeşti de castel – şi şovăi câteva clipe dureroase – până când o să-mi găsesc eu drumul înapoi spre casă. Apoi adăugă, şi mai întunecat: Şi să ai grijă de copii.

–Fiona şi Netta pot avea grijă de copii. Dar eu mă simt groaznic de neajutorat. Sigur pot să te ajut cumva s-o aduci înapoi pe Willow.

–Chiar poţi, zise Bannor, oprindu-se o clipă ca să pună o mână pe umărul majordomului său. Du-te în capelă, prietene, şi roagă-te.

După care deschise cu putere uşile cele mari, convins că scutierii lui îi înşeuaseră şi-i aduseseră deja calul. Iar ei nu-l dezamăgiră. Armăsarul cel alb părea a se înălţa din zăpada luminată de lună, scoţând aburi pe nări ca un balaur din poveşti. Bannor luă frâiele din mâinile unui flăcău înnegurat la chip şi se azvârli în şa. Făcându-i pentru ultima oară un semn de rămas-bun lui Hollis, îşi ridică în două picioare calul şi o luă la trap, însă descoperi că drumul spre podul mobil îi era blocat.

Capitolul 31

Desmond, Ennis, Mary, Hammish, Edward, Kell şi Mary Margaret îl aşteptau, cu caii aliniaţi frumos, aşa cum stătuseră şi ei cândva, în aceeaşi curte, ca să-şi întâmpine noua mamă

la Elsinore. Bannor se gândi că ar trebui măcar să fie recunoscător că Mary Margaret călărea un ponei, nu un porc. Arcul mititel cu care îl săgetase Willow atârna pe umărul copilei, împreună cu o tolbă cu săgeți la fel de mici.

Se împopoțonaseră cu toții cu o grămadă pestriță de oale de bucătărie, tăvi, ciorapi îmblăniți și blănuri zdrențuite. Edward era încotoșmănat de s-ar fi zis că-și pusese pe el un urs întreg, iar Hammish avea pe cap un ibric de fier, în chip de coif. Erau înarmați cu o grămadă amenințătoare de frigări, coase, sule și bâte, cam ca în noaptea când dărâmaseră zidul din turnul lui. Noaptea în care el sorbise pentru prima dată mierea buzelor lui Willow. Stăteau cu toții într-o tăcere deplină, așteptându-i poruncile.

– Dați-vă la o parte, strigă Bannor, altfel îmi pun oamenii să vă arunce în temniță.

Desmond își mână înainte iapa bălțată. Bannor nu-și dădea seama dacă fiul său cel mare părea dintr-odată mai matur datorită bandajului alb pe care-l avea peste părul castaniu sau frumoasei blonde care stătea în șa în spatele lui.

– Vrem să mergem cu tine, tată. Willow este doamna noastră la fel cum e și a ta.

– Nu pot să zic că nu-i așa, fiule. Dar sunt destul de supărat că viața soției mele e în mâna unui nebun. Nu pot să pun în primejdie și viețile copiilor mei.

– Nebunul acela e fratele meu, îi aminti Beatrix. Poate o să reușesc eu să-l fac să-i vină puțin mințile în cap.

Bannor ridică o sprânceană.

– Și dacă nu poți?

Fata îi privi cu înțeles sabia.

– Atunci o să te las pe tine s-o faci.

Bannor se lăsă pe spate în șa, privindu-i pe toți pentru prima oară. Știa prea bine ce potrivnici înspăimântători puteau să fie. Pe cât erau de vicleni, pe atât erau de hotărâți, două calități fără care nici un războinic n-ar putea supraviețui.

– Te rugăm, tată, zise Desmond, și în ochii lui verzi sclipi brusc o luminiță de disperare. Nu ne mai părăsi! Nu vrem decât să te ajutăm să-l găsești pe nemernicul ăla care a răpit-o pe Willow.

Pe buzele lui Bannor apăru un zâmbet strâmb

– Şi să-l ajute Dumnezeu când o să dăm de el.

La auzul cuvintelor tatălui său, Desmond rânji şi el, drept răspuns. Bannor îşi duse armăsarul între ei, ca să meargă în fruntea lor. Mary Margaret slobozi un strigăt înspăimântător de luptă, în timp ce ieşeau cu toţii în galop pe porţile castelului, peste podul mobil, stârnind nori strălucitori de zăpadă sub copitele cailor.

Hollis o găsi în capelă pe Netta, îngenuncheată în faţa altarului de stejar lustruit. Aşa cum stătea cu ochii închişi şi cu chipul luminat de licărirea lumânărilor, i se părea la fel de frumoasă ca Fecioara de marmură care-i privea de deasupra naosului. Majordomul îşi ridică speriat privirea spre cer, rugându-se ca Dumnezeu să nu creadă că omagiul acesta era o blasfemie.

La auzul paşilor lui furişaţi, Netta sări în picioare, roşie toată la faţă, ca şi cum ar fi fost prinsă profanând altarul, nu în timp ce se ruga. Când îl recunoscu, masca prea bine cunoscută de prudenţă i se aşternu pe chip, ceea ce-l făcu pe Hollis să vrea să scoată pe buze un jurământ mult prea puţin pios.

– Mă rugam pentru stăpâna noastră, zise ea, ridicându-şi sfidător capul. Deşi cred că tu eşti de părere că Dumnezeu nu ascultă rugăciunile târfelor.

– Dimpotrivă. E scris că, după ce a înviat, Domnul nostru i s-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, o femeie cu cinstea nu tocmai nepătată.

– Aşa o fi, dar eu am aflat şi că cei care cred în El mai degrabă ar arunca primii cu piatra decât să-şi mărturisească propriile păcate.

– Cu siguranţă nu crezi asta şi despre Lady Willow, altfel nu ai fi aici, ca să te rogi să se întoarcă acasă cu bine.

Netta ridică din umeri, însă în străfundul ochilor ei o luminiţă îi trăda îngrijorarea.

– A fost tare bună cu mine. La fel ca Lord Bannor. Nu vreau să i se întâmple nici unuia dintre ei vreun rău. Acum, îţi cer iertare, sir, te voi lăsa singur să-ţi cercetezi conştiinţa.

–Nu pleca, îi ceru Hollis, obosit de tachinările astea nesfârşite.

Ea trecu însă pe lângă el, atingându-l cu fustele.

–Dacă vrei să te bucuri de compania mea, te costă un şiling. Dublu, dacă vrei şi...

El o apucă de încheietură, făcând-o să se oprească brusc. Era pentru prima dată când îndrăznea s-o atingă, prima dată când o lăsa să-i vadă furia.

–Tu chiar crezi că nu valorezi mai mult decât bănuții pe care ți-i dă un bărbat ca să se vâre în patul tău? Nu ți-a trecut niciodată prin minte că un bărbat ar putea dori doar să îți vorbească ori să stea tăcut lângă tine?

Ea își dădu capul pe spate, chinuindu-l în mod voit cu priveliştea buzelor ei atât de apropiate de ale lui.

–N-ai decât să te faci că nu-ți pasă de mine decât din pură castitate, dar cunosc eu prea bine privirea din ochii tăi. Am văzut-o destul de des în ochii nenumăraților bărbați care au trecut pe la mine înaintea ta.

Hollis îşi luă mâna de pe brațul ei şi făcu un pas înapoi; şi-ar fi dorit s-o poată dispreţui pentru cruzimea ei.

–N-o să spun că nu vreau să ajungi în patul meu. N-o să mă prefac că nu mă trezesc în puterea nopții, cutremurat de dorință, căutându-te prin pat. Dar, continuă el cu glas mai blând, m-aş mulțumi şi să te ador de la distanță pentru tot restul vieții mele. Cât mă costă asta, Netta? Dacă devotamentul meu nepieritor nu ți-e de-ajuns, atunci poate că asta o să fie.

Şi îşi trase punga de catifea de la cingătoare, aruncând-o în fața ei. Punga căzu cu un clinchet, iar el, ştiind că nu ar putea să îndure s-o vadă cum o ia, se întoarse şi porni cu paşi mari spre ieşirea din capelă.

–Sir?

Nevrând să se vândă atât de ieftin, Hollis continuă să se depărteze.

–Hollis?

De data aceasta, chemarea Nettei nu mai era decât o şoaptă, dar îl făcu să se oprească în loc. Se întoarse încetişor. Netta

întinsese mâna spre el, însă punga zăcea pe jos, la picioarele ei. Hollis o privi, deopotrivă fascinat de tremurul mâinii ei şi de lacrimile care îi scânteiau în ochi.

– Ai vrea să-ţi uneşti rugăciunile cu ale mele? întrebă ea. Poate aşa o să ajungă mai uşor la urechile Domnului.

Hollis se apropie de ea şi-i luă cu blândeţe mâna în ale lui. Nu-i dădu nici o clipă drumul în vreme ce îngenuncheau unul lângă altul, cu capetele plecate, ca să se roage ca Domnul să-şi coboare mila nesfârşită asupra stăpânului şi stăpânei lor.

Willow se chinuia să pună un picior tremurător în faţa celuilalt, cu toate eforturile concentrate numai pentru a răzbi prin oceanul de omăt, deşi nu voia decât să se afunde în valurile troienite şi să se lase pradă somnului.

Dar, dacă se lăsa în voia acestei dulci ispite, ştia că n-avea să se mai trezească niciodată. De fiecare dată când cântecul ei de sirenă se auzea mai puternic, aproape că putea să jure că în urechi îi răsuna glasul mamei lui Bannor, îndemnând-o să se târască mai departe, să nu se oprească din mers, să nu-şi piardă speranţa. Dar poate nu era decât vântul, care scotea un vaier de jale pentru visurile ei năruite.

Îşi strânse mantia cât putu de bine în jurul trupului, însă braţele ei erau prea slabe ca să-i facă tremurul să contenească. Tânjea după Bannor. După căldura braţelor lui, după dulceaţa sărutărilor sale fierbinţi, după trupul lui dogorind lângă al ei.

Gerul îi intrase adânc în oase, făcând-o să dârdâie şi să-i clănţănească dinţii. Ciorapii îi îngheţaseră şi i se întăriseră pe picioare, care nu mai tremurau, ci se făceau tot mai grele.

Trecu aproape o veşnicie înnegurată până să-şi dea seama că vântul nu-i mai străpungea faţa cu ace de gheaţă. Se opri brusc la picioarele unui deal şi înălţă capul, scrutând câmpia strălucitoare cu o uluire copilărească. Fulgii fragili de zăpadă străluceau ca pulberea revărsată de zâne sub mângâierea blândă a lunii, uluitor de frumoşi chiar şi în cruzimea lor.

Ceva o izbi în spate, făcând-o să se prăbuşească în mâini şi în genunchi. Dacă un val roşu de furie nu i-ar fi clocotit în vene, poate

că Willow ar fi rămas acolo, cu capul plecat în semn de înfrângere. Numai că furia îi dădu puterea să se ridice, clătinându-se, și să se întoarcă spre cel ce o atacase, ca să-l înfrunte.

– N-ai de ce să mă privești așa urât, izbucni Stefan, cu buzele la fel de albăstrui ca ochii. Dacă n-ai fi speriat calul atât de tare încât s-o ia la fugă, acum am fi fost la jumătatea drumului spre Scoția.

– Dacă n-aș fi speriat calul, răspunse Willow, clănțănind din dinți, acum am fi pe fundul râului. Tu ai fost neghiobul care era cât pe ce să-l azvârle peste marginea stâncii.

– Pentru că-mi puseseși mâinile la ochi.

– Iertăciune! Voiam să-ți acopăr gura.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet respingător.

– N-ai decât să strâmbi din nas cât vrei, Willow, dar, chiar dacă ți-ai răzuit noroiul de pe față și te-ai împopoțonat cu o rochie frumoasă, tot nu te-ai preschimbat într-o doamnă. Nici faptul că ai ajuns în patul unui lord nu te face o doamnă.

Stefan își trecu ușor degetul mare peste obrazul ei, îngrețoșând-o pe Willow.

– Voiam să fiu primul, șopti el, pârjolindu-i pielea înghețată cu răsuflarea lui cu iz de pucioasă. Voiam ca eu să te fac să sângerezi.

Tremurând, dar nu doar de frig, Willow îl lovi peste mână.

– Tu o să fii singurul care o să sângereze când ne va găsi Bannor.

– Probabil o să se bucure că a scăpat de tine, pufni Stefan. Acum, că n-o să-i mai stai în cale, o să se poată însura cu Beatrix, așa cum ar fi trebuit să facă de la bun început.

Willow se îndreptă; nu mai voia să se lase rănită de vechile lui zeflemele.

– Nu prea cred că o să fie foarte încântat să scape de mama copilului său.

Stefan își pironi privirea asupra mâinii pe care ea și-o pusese protector peste pântece, iar ochii îi fură întunecați de o încântătoare umbră a fricii și a silei.

– Vrei să-mi spui că ai rămas grea cu plodul nemernicului ăluia?

Ea își ridică bărbia cu mândrie.

–Așa e, și îți făgăduiesc că Bannor o să te găsească și la capătul lumii dacă o să-i faci vreun rău copilului său.

Stefan ridică din umerii lați.

–Asta înseamnă că, dacă vreau să scap de furia soțului tău, o să trebuiască să dispar, zise el, năpustindu-se spre ea. Și așa o să faci și tu.

Înainte ca Willow să apuce să-și miște picioarele înțepenite, Stefan se repezi și-i încolăci funia peste încheieturi. O strânse tare, făcând un nod, după care îi azvârli încă o funie în jurul gleznelor.

Willow îl înfruntă, străduindu-se să-și ascundă spaima din glas.

–Stefan, nu poți să faci una ca asta. Dacă nu mă mișc, o să înghet și o să mor.

–Nu-ți face griji, surioară dragă, zise el, înnodând pentru ultima oară funia, cu răutate, după care o împinse în zăpadă. Sunt sigur că soțul tău credincios o să te găsească. *După* dezghețul de la primăvară.

–Stefan! strigă ea, dar fratele ei o luase deja la goană, fără să arunce nici măcar o privire înapoi.

Willow țipă până când rămase fără glas. Se zbătea în zăpadă ca o țestoasă răsturnată pe spate, rugându-se ca furia și supărarea să-i facă în continuare sângele să curgă prin vene. Apoi puterile începură să o lase; își îndreptă privirea întunecată spre luna nepăsătoare, blestemând nedreptatea celor întâmplate. Se străduise atâta să rămână în picioare, să continue să meargă, să continue să creadă că Bannor avea s-o găsească. Dar totul fusese în zadar. El n-avea să știe niciodată cât de curajoasă încercase să fie, cu câtă îndârjire luptase pentru copilul lor. În timp ce se zbătea în frânghii, lacrimile amare începură să-i curgă șiroaie pe obraji, înghețând înainte să apuce să cadă.

Se ghemui cât putu de mult, încercând să țină micuța ființă din pântecele ei la adăpost de mușcăturile vântului. Ninsoarea cădea tot mai deasă și o învăluia într-o plapumă albă de puf; încetul cu încetul, o amorțeală dulce punea stăpânire pe ea. Era ostenită, atât de ostenită... Perle de gheață îi îngreunau pleoapele,

iar ochii începuseră s-o doară din cauza efortului de a-i ține deschiși. Poate că, dacă-i închidea puțin, avea să adoarmă. Avea să-și mai viseze încă o dată prințul – și sărutările lui fermecate.

Willow nu mai trebuia să-i zugrăvească chipul din închipuire. Îi mângâiase deja cu degetele și cu buzele fiecare trăsătură a frumuseții sale aspre. Zâmbi ușor, în vreme ce închidea ochii, își cuibări obrazul într-o pernă de zăpadă și așteptă sosirea prințului ei.

Capitolul 32

Bannor și copiii începuseră să urce o culme domoală, iar el își îndemnă calul la galop. Din clipa când dăduseră peste urmele din zăpadă, care rătăceau la întâmplare, nerăbdarea și speranțele începuseră să fiarbă în el. Nici măcar nu era prea mirat că idiotul de frate vitreg al lui Willow reușise să rămână fără cal pe drum. Probabil că animalul gonise drept înapoi spre Elsinore și acum își rumega ovăzul în grajdurile călduțe.

Unele dintre urme erau așa ciudate, că-ți era și greu să crezi că fuseseră lăsate de un picior. Dar îi făcuseră inima lui Bannor să tresalte de bucurie. Târșâitul lor stângaci nu putea însemna decât un singur lucru: Willow era în viață.

Își îndemnă calul spre culme, înnebunit să nu piardă din ochi urmele prin valea nu prea adâncă, înainte să fie șterse de vântul care se stârnise din nou. Ninsoarea începuse să cadă mai cu putere și, în vreme ce gonea pe culme, câțiva nori acoperiră luna, cufundând valea în întuneric. Bannor trase de hățuri și se opri, cu o înjurătură șoptită. Copiii îl imitară, înconjurându-l din amândouă părțile.

Așteptară, cu răsuflările lor pline de nerăbdare prefăcute în aburi, până când luna ieși de sub vălul întunecat, potopind valea cu lumina ei aproape nelumească.

Cele mai rele spaime ale lui Bannor se adeveriseră. Vântul care mătura valea ştersese urmele, lăsând în urmă un covor imaculat de zăpadă, neatins de piciorul vreunui om.

– Uite, tată! strigă deodată Mary Margaret, arătând ceva cu degetul în fundul văii.

Ca să poată scruta locul, Bannor fu nevoit să-şi dea la o parte fulgii de zăpadă care i se agăţaseră de gene. Într-adevăr, se întrezărea ceva ce ieşea dintr-o moviliţă – o pată de culoare ce se unduia pe zăpada neatinsă.

Îşi încleştă mâinile pe frâu. Şi, deşi îl îngrozea până şi gândul că Willow ar putea fi pe undeva, fără pelerină, Bannor se ruga ca veşmântul să-i fi căzut pur şi simplu de pe umeri şi ca Stefan să fi fost ori prea câinos la suflet, ori prea înfiorător de prost ca s-o lase să-l ridice de pe jos.

– Aşteptaţi aici, le porunci copiilor, în timp ce descăleca.

Şi, pentru prima dată, ei îi dădură ascultare fără să crâcnească. Bannor se repezi în josul dealului, dar, când ajunse în vale, paşii lui începură să încetinească.

Luna se ascundea după un nor când el întinse mâna spre pânza aceea întrezărită în zăpadă, aşteptând clipa când avea s-o smulgă din mormântul alb, râzând, şi s-o ridice cât mai sus, ca să le arate copiilor că n-aveau de ce să se teamă.

Apoi luna se ivi din nou, luminând fiecare detaliu cu o cruzime aproape într-adins. O buclă întunecată, plină de gheaţă; o bucată de piele ca marmura; un picior subţire, care ar fi trebuit să fie adăpostit în papucul de piele de căprioară pe care îl pusese într-o punguţă, lângă inimă.

Bannor se prăbuşi în genunchi şi începu să scurme zăpada cu mâinile goale. Când o luă pe Willow la piept, de pe culmea dealului se auzi un hohot ce răspundea propriei spaime. Ca printr-un văl de groază, o zări pe Beatrix cum se repezise în jos spre el, urmată de Desmond, care o prinsese în braţe şi-i ascundea faţa la pieptul lui.

Bannor rupse frânghia de pe încheieturile lui Willow, chinuindu-se să-i înlăture zăpada de pe faţă şi din păr; un bocet încet i se ridica din gât. Timpul părea a se fi rostogolit înapoi; nu mai

era Bannor cel Îndrăzneţ, lordul de la Elsinore, ci doar un băieţel speriat, de şase ani, care nu pricepea de ce mama lui nu se mai trezeşte. Şi, în vreme ce se uita la chipul lui Willow, adormit pe vecie într-o odihnă dulce, înţelese în cele din urmă că nu iubirea îi ucisese mama, ci lipsa ei.

– O, Doamne, Dumnezeule, iartă-mă! hohoti el, îngrămădind-o la pieptul lui, îngropându-şi faţa în buclele ei reci şi îngheţate şi legănând-o la piept. Te iubesc, Willow, şopti, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Te-am iubit încă din clipa când te-am zărit pentru prima dată şi o să te iubesc până când o să-mi dau ultima suflare.

Şi Bannor o sărută pătimaş pe buzele îngheţate, în vreme ce lacrimile îi curgeau peste obrazul ei ca o ploaie caldă de primăvară. Era atât de înnebunit de jale, că abia după câteva clipe îşi dădu seama că ea îi răspundea la sărut. Tresări atât de puternic, scoţând un ţipăt ascuţit, că fu cât pe ce s-o scape din braţe.

– Doamne, Dumnezeule, am crezut că eşti...

– Moartă? completă Willow, ascunzându-şi cu palma un căscat. Avea pleoapele grele. Nu spune prostii! Dormeam doar.

Apoi se cutremură de un fior.

– Era tare frig! Pe urmă, zăpada m-a acoperit şi mi-a ţinut de cald. Ştiam că dacă o să adorm o să vii la mine, zise ea, cu un zâmbet naiv, care-i topea inima lui Bannor. Mereu ai venit la mine în vise. Încă de când eram mică.

Bannor îi dădu la o parte părul de pe faţă, încă speriat de trezirea ei atât de neaşteptată la viaţă.

– Şi cine crezi tu că sunt?

Ea îi zâmbi din toată inima.

– Eşti prinţul meu. Şi soţul meu. Bărbatul pe care îl iubesc. Apoi zâmbetul i se făcu şi mai blând când îi luă mâna şi i-o puse pe pântecele ei. Şi tatăl copilului meu.

Lui Bannor i se opri respiraţia în faţa acestei minuni. O viaţă care creştea sub mâna lui, precum floarea cea mai rară şi mai nepreţuită. O viaţă care-i încălzea pielea lui Willow, făcându-i iar obrajii roşii, zvâcnindu-i prin vene precum seva cea mai dulce.

În vreme ce Bannor o ridica în brațe, acoperindu-i chipul frumos cu sărutări, țipetele de bucurie ale copiilor îi răsunară în urechi precum muzica cea mai dulce de pe lume. Încă de la început, avusese dreptate și, totodată, se înșelase în privința lui Willow. Numele i se potrivea. Dar nu pentru că era atât de firavă încât s-ar fi putut frânge până și la cea mai ușoară adiere. Dimpotrivă, era puternică și atât de suplă, încât se putea apleca sub povara vântului, dar nu se rupea. Avea brațele îndeajuns de puternice încât să ofere adăpost și odihnă în fața oricărei furtuni. Grația și curajul ei își săpaseră rădăcini delicate, însă imposibil de smuls, până în fundul inimii lui.

Nu știa dacă Willow fusese trezită din somnul ei fermecat de vorbele lui, de lacrimi ori de sărutul său. Știa numai că, în cele din urmă, dragostea reprezentase salvarea, nu nimicirea lui.

– Te iubesc, șopti, sărutând-o pătimaș pe frunte.

Iar Willow îi luă obrajii în palme, cu ochii strălucitori de tandrețe.

– Știu.

Epilog

Bannor tocmai întinsese mâna tremurătoare şi şovăia între tură şi regină, când un ţipăt ascuţit de femeie răsună în tot castelul.

– Pe sângele Domnului! înjură el, dând un pumn zdravăn în masă. Toate piesele, împreună cu tabla de şah, zburară cât colo.

Hollis se uita posomorât la soldaţii lui.

– Cred că aş fi putut să câştig jocul ăsta.

Bannor se ridică din jilţ, cu amândouă mâinile înfipte în părul care era deja răvăşit.

– Cum vrei să stau cu gândul la jocul ăsta prostesc când soţia mea e pradă celor mai crunte chinuri?

Hollis ridică din umeri.

– Nu s-ar zice că ţi-a păsat câtuşi de puţin când Mary sau Margaret erau în durerile facerii.

– Eram în Franţa, tontule! Şi, în plus, adăugă el, plimbându-se prin turn ca un animal rănit, habar n-aveam că e un chin atât de mare. Credeam că bebeluşii sunt daţi afară uite-aşa, zise el şi flutură din mână, ca proiectilele dintr-o catapultă.

Hollis îşi dădu ochii peste cap.

– Ce-ar fi să vorbim despre altceva? propuse el, căutând un subiect ceva mai vesel. Ia zi, cum mai e cu fratele ăla vitreg al lui Willow?

Era rândul lui Bannor să-şi dea ochii peste cap.

– Tot nu vrea să iasă din temniţă. E speriat de moarte că o să-l las iar pe mâna copiilor.

Hollis chicoti.

– N-o să uit niciodată noaptea când l-au adus înapoi la castel, cu spatele plin de săgeţile alea micuţe.

Bannor rânji.

– Când i-a tras un pumn în nas lui Hammish, nici prin cap nu i-a trecut că băiatul o să-i râdă în faţă, după care o să se repeadă cu capul în burta lui. Bine, n-ar fi fost atât de dureros dacă Hammish n-ar fi avut pe cap un ibric de fier.

– Da, dar ce i-a pus capac a fost vederea lui Edward, înveşmântat în blana aia răpănoasă. Stefan a crezut că e un urs adevărat!

Amândoi bărbaţii hohoteau de râs, când un nou ţipăt răsună în încăpere, şi mai sfâşietor decât primul.

Bannor şovăi o clipă, după care se repezi spre uşă, dar fu învins de Hollis. Majordomul trebui să se opintească de trei ori, însă în cele din urmă reuşi să împingă banca în faţa uşii şi se aşeză pe ea.

– Fiona m-a ameninţat că-mi ia capul dacă te las să ieşi de aici. Ai auzit şi tu ce-a spus. Odaia de naşteri nu e un loc pentru bărbaţi.

– După cum se aude, gemu Bannor, nu e nici un loc pentru femei.

– Nu erai tu ăla născut cu o putere neomenească de a îndura durerea?

– Durerea *mea*, nu pe a ei.

Bannor înşfăcă una dintre săbiile de pe pereţi şi i-o puse drept la beregată lui Hollis.

– Eu nu-mi las nici măcar un soldat să plece singur la luptă, nu-i aşa? Mai ales dacă eu i-am dat poruncă să se ducă acolo.

Hollis oftă şi ridică mâinile în semn că se supune; era destul de înţelept încât să-şi dea seama când era învins. Bannor dădu banca la o parte şi deschise larg uşa.

– I-am zis eu Fionei că trebuia să te pună în lanţuri în temniţă, mormăi majordomul în timp ce-şi urma lordul.

– A nu, cu nici un chip! ţipă Netta, barând, cu braţele larg deschise, uşa turnului de sud, când Bannor se repezi în sus pe scări. Nu poţi să intri acolo, stăpâne. Nu se cade.

Cum Bannor nu prea avea cum să pună sabia la gâtul unei femei care nu mai avea nici trei luni până să nască, se răsuci şi-şi chemă majordomul în ajutor.

– E nevasta ta. Tu să-i bagi mințile în cap.

– Dar e și femeie, îl necăji Hollis, făcându-i Nettei cu ochiul. N-are deloc minte.

Se așteptase ca Bannor să mârâie și să se răstească. Dar nu-i trecuse prin cap că el avea să se lase într-un genunchi și să-i ia blând mâna Nettei într-a lui.

– Hei! Hollis îl bătu pe umăr. După cum tocmai mi-ai amintit, e nevasta *mea*.

– Și o tovarășă de viață mai blândă și mai miloasă ca ea nu găsești în toată Anglia, zise Bannor, privind-o pe sub genele lungi și negre despre care se știa că puteau să înmoaie și inima cea mai împietrită. De aceea știu că n-o să fie atât de crudă încât să-i refuze unei soții alinarea pe care i-ar aduce-o soțul ei în toiul chinurilor facerii.

Hollis scrâșni din dinți, conștient de slăbiciunea pe care soția lui încă o mai avea pentru farmecul lui Bannor.

– Bine, cred că n-ai de ce să nu arunci o privire, șopti Netta, cu obrajii ușor îmbujorați. Dacă-mi făgăduiești că n-o să-i spui Fionei că eu te-am lăsat să intri.

Bannor îi sărută mâna cu înflăcărare.

– Îți jur că n-o voi face. O să-i spun că Hollis m-a lăsat.

Și, înainte ca majordomul să poată protesta, Bannor întredeschise ușa, dar se dădu înapoi de îndată, căci un ibric de pământ tocmai se făcuse țăndări de tocul ușii. Își feriră cu toții capetele când ibricul fu urmat de un lighean și de țipătul înnebunit al lui Willow.

Bannor schimbă o privire uluită cu Hollis; nu știa ce să facă în fața acestui atac neașteptat.

– Vrei să plec, scumpa mea? întrebă el, ițindu-și sfios capul de după ușă.

– Nu, gemu Willow, care-și întindea brațele spre el. Vreau să rămâi cu mine.

– Vrea să rămân, șopti el, cu un zâmbet recunoscător pe buze.

După ce intră în vârful picioarelor în încăpere, Netta închise ușa în urma lui.

*

Fusese bătălia cea mai sângeroasă şi mai grea pe care o dusese Bannor în toată viaţa lui. Dar, când totul se termină, când Fiona puse ghemotocul ce se foia în braţele soţiei sale, inima lui cânta de bucuria victoriei, de mii de ori mai fericit decât fusese vreodată pe câmpul de luptă.

Dădu la o parte şuviţele leoarcă de sudoare de pe faţa lui Willow, în vreme ce se uitau împreună, cu o adoraţie pură, la feţişoara furioasă şi roşie a fetiţei lor.

– Până să apari tu în viaţa mea, zise el, credeam că Domnul mă părăsise. Acum ştiu că m-a binecuvântat dincolo de orice măsură.

Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească vorbele, Netta deschise uşa, ca să-i lase să intre pe ceilalţi copii, unul după altul.

– Putem s-o vedem? întrebă sfios Desmond, care o ţinea de mână pe Beatrix.

– Vleau să mă joc cu ea! ceru Mary Margaret, cu o păpuşă fără cap în braţe.

– Să nu-l laşi pe Hammish s-o ia în braţe, glumi Kell. S-ar putea să-i fie foame.

Copiii începură să râdă. În clipa aceea, încă un bărbat se strecură în încăpere. Sir Rufus de Bedlington nu ţinuse seamă de zbieretele de protest ale soţiei lui şi venise la Elsinore pentru naşterea primului său nepot. Cu capul plecat, o privea acum sfios pe Willow, căci nu ştia dacă era bine-venit.

Bannor se uită la el bănuitor, dar Willow zâmbi şi-i întinse mâna.

– Bună, tată! Mă bucur tare mult că ai venit.

El îi luă mâna şi o duse la buze.

– Speram că o să-i dai prostului ăstuia bătrân şansa să arate că poate să fie mai bun ca bunic decât a fost ca tată. Şi ştiu că nu merit, dar voiam să te rog să-ţi arăţi mărinimia.

Se aplecă apoi spre ea şi-i şopti ceva la ureche. Ea încuviinţă din cap, şi pe chipul lui apăru un zâmbet de bucurie.

Willow dădu drumul mâinii tatălui ei şi-l trase pe Bannor de mânecă.

– Tati a cerut să o botezăm pe fetița noastră după mama mea. Ai ceva împotrivă?

– Nu, atâta timp cât nu se numea Mary sau Margaret, zise Bannor și râse.

– Nu fi prostuț! Mama era franțuzoaică.

Pe buzele lui Willow se ivi un zâmbet răutăcios când îi făcu semn cu degetul soțului ei. Bannor se aplecă, ea îi șopti ceva, iar el gemu disperat. Apoi se ridică, trase aer în piept ca să se îmbărbăteze și întinse mâinile. Fără să ia în seamă că îi tremurau zdravăn, Willow îi puse cu blândețe bebelușul în brațe și-i zâmbi încurajator.

– Băieți și fete, zise el, întorcându-se spre cei din încăpere și dându-și ochii peste cap. Vreau să v-o prezint pe noua voastră soră: Marie Marguerite.

În timp ce copiii se îngrămădeau în jurul lui, scoțând strigăte de uimire și de încântare la vederea noii lor surioare, Bannor se uită la copil, amețit de un amestec de mândrie și iubire. Nu ținuse niciodată în brațe ceva atât de mic. De fragil. De neastâmpărat. Sau de... plin de sânge.

Fiona, care vedea cum obrajii îi devin tot mai lipsiți de culoare, făcu un semn spre Hollis și-i smulse copilul din brațe. Tocmai la timp.

Căci, chiar în clipa când Sir Hollis împingea un jilț sub el, Lord Bannor cel Îndrăzneț, mândria Angliei și spaima francezilor, se prăbuși fără simțire.

Uneori, din confruntarea cu dragostea
nu vrei să ieși învingător...

Lord Bannor cel Îndrăzneț, mândria Angliei și teroarea francezilor, nu s-a dat niciodată în lături de la vreo provocare și nici nu a știut ce e teama – însă sfârșitul războiului îl obligă să se întoarcă acasă și să își ia în serios rolul de tată pentru cei doisprezece copii ai săi. Hotărând că aceștia au nevoie de o mamă, el își trimite cel mai devotat slujitor în misiunea de a găsi o femeie blândă, afectuoasă și neapărat urâtă – pentru că ultimul lucru pe care și-l dorește sunt mai mulți copii, iar o mireasă atrăgătoare ar putea reprezenta o tentație mult prea mare pentru firea lui pasională.

Lady Willow și-a petrecut nenumărați ani având grijă de mulți frați vitregi, ducând o existență plină de umilințe și lipsită de afecțiune. Așadar, în clipa în care i se oferă posibilitatea de a pleca de acasă și de-a deveni soția unui lord, ea nu stă pe gânduri și acceptă – chiar dacă nu știe nimic despre viitorul ei soț și e convinsă că nu are cum să fie prințul care îi apărea în vise.

Pactul pe care îl încheie cei doi are un final neașteptat când Bannor se trezește tot mai prins în mrejele frumoasei sale soții, iar Lady Willow îl învață pe neînfricatul ei soț că dragostea este singurul adversar în fața căruia înfrângerea este cea mai dulce răsplată.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestsellerruri ale *New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-607-1

